

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DESPERATE MEASURES

NYT AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATEE
ROBERT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

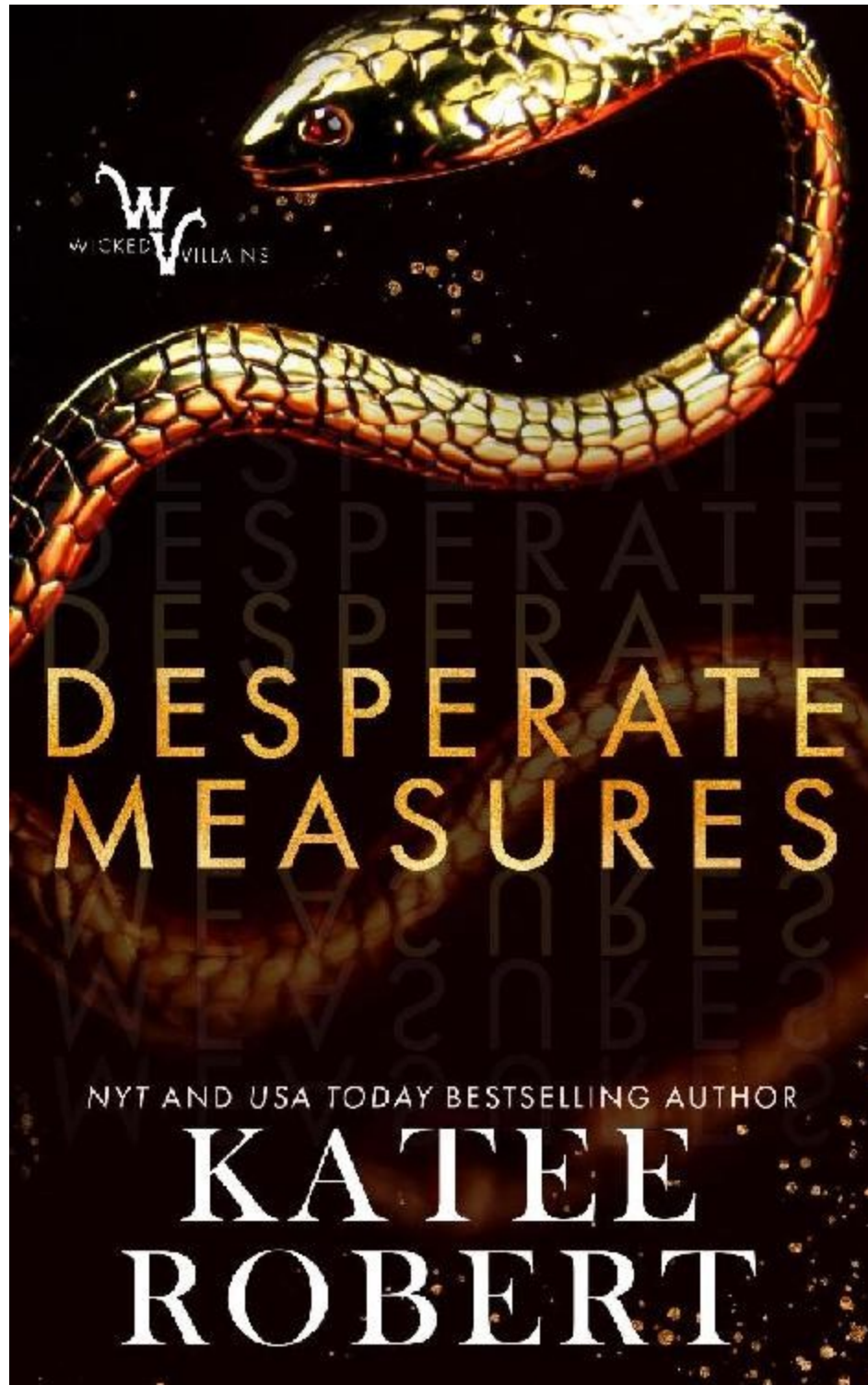
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UMUTSUZ ÖNLEMLER
KÖTÜ ADAMLARIN ROMANI

KATEE ROBERT

TRINKETS AND TALES LLC

Copyright© 2019 by Katee Robert

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi: Oh So Novel Ebook

ISBN: 978-1-5323-9803-2

Baskı ISBN: 978-1-5323-9806-3

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen katee@kateerobert.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

 Vellum ile oluşturuldu

Kötüleri kahramanlara tercih eden herkese

AYRICA KATEE ROBERT TARAFINDAN

Ys Adası

Kitap 1: Yasak Arzusu Kitap 2:
Rakibinin Dokunuşu

Thalanian Hanedanlığı Serisi (MMF)

Kitap 1: Gece Onlarındır
Kitap 2: Sonsuza Kadar Onların
Kitap 3: Sonsuza Dek Onların
İkinci Şansları Kitap 4:

Krallar Serisi Kitap

1: Son Kral
Kitap 2: Korkusuz Kral

Gizli Günahlar Serisi Kitap

1: Şeytanın Kızı Kitap 2:

Avlanma Alanı

Kitap 3: Hayatta Kalan Kızlar

Beni Yapıstet Serisi

Kitap 1: Beni Beni Beni
Senin Yap Kitap 2:
Arzulat Kitap 3: Kitap 4:
Beni İhtiyaçlandır

O'Malley Serisi

Kitap 1: Evlilik Sözleşmesi
Anlaşması Kitap 2: Düğün

Kitap 3: [Ahlaksız Bir Teklif](#) Kitap

4: [Yasak Vaatler](#) Kitap 5: [Gizli](#)

[Cazibe](#) Kitap 6: [Piçin Pazarlığı](#)

[Hollywood'da Sıcak Serisi](#) 1.

Kitap: [Bağlayan Bağlar](#)

Kitap 2: [Hayvan Cazibesi](#)

[Kusursuz Kusursuz Bir Aşk](#)

[Aşk Serisi](#) 1. Kitap: 2. : [Beni](#)

[Bir Kez Kandır](#) 3. Kitap:

[Senin İçin Bir Aptal](#)

[Üniformasız Serisi](#) 1. Kitap:

[Bay Yanlış ile Yatakta](#)

Kitap 1.5: [Onun Olacak](#)

Kitap 2: [En İyi Arkadaşına Olmak Aşık](#)

[Koruyacağı Sevgilisi](#) Kitap 3:

Kitap 3.5: [Onun Olacak](#)

[Serve Serisi](#)

Kitap 1: [Kaderin Yanılgısı](#)

[Kader](#) Kitap 2: [Üzerine](#)

[Bahse Kaderi Girmek](#)

[Korumak](#) Kitap 3:

[Come Undone Serisi](#) Kitap

1: [Yanlış Yatak, Doğru Adam](#)

Kitap 2: [Bayan Doğru'nun Peşinde](#)

Kitap 3: [İki Yanlış, Bir Doğru](#)

Kitap 3.5: [Bay Doğru'yu Baştan](#)

[Çıkarmak](#)

Diğer Kitaplar

Nedime'yi Baştan Çıkarmak

Eşiyle Tanışıyor

Balo Kraliçesi

Siren'in Laneti

İÇİNDEKİLER

İÇERİK UYARISI

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Teşekkür Yazar

Hakkında

İÇERİK UYARISI

Bu kitap rızaya dayalı, rıza dışı seks tasvirleri içermektedir.

BÖLÜM 1

JASMINE

Uyuyor olsaydım bile, yatak odamın kapısının gıcırtısı beni kendime getirirdi. Bu saatte odama kimse girmez.

Gece. Babam değil. Kesinlikle evimizde tutmakta ısrar ettiği adamlardan hiçbiri. Zavallı ölü annemin hayaleti bile bu saatten sonra bu koridorlarda dolaşmaya cesaret edemez.

Daha bitmedi. Ve
yine de.

Ayaklarım saatlerce volta atmaktan ağrıyor, göğsüm babamın daha önce verdiği kalp ağrısından daha çok ağrıyor. Hayatım boyunca yaşadığım ihanetlerden sonra bir ihanet daha uykumu kaçırmaya yetmemeli ama bu son acı hepsinden daha ağır.

Beni sattı.

Öyle demedi. Evlilikle güvence altına alınmış bir birleşme dedi. Bu anıt mezar evdeki herkesin yokmuş gibi davrandığı suç dünyasıyla bağları olan iki varlıklı ailenin buluşması. Yüzüme dokunuyorum, acılarımın en inatçısı, duygusal yerine fiziksel olana demir atmış tek acı. Ona kızının ne kadar para getirdiğini sorduğumda bana vurmuştu.

Ağzım her zaman başımı belaya sokmuştur.

Bir adam kapı aralığından geçip odama girerken makyaj masamın yanındaki derin gölgelere doğru kayıyorum. Düşük ışıktaki yüzünü seçemiyorum ama önemli değil. Burada olmamalıydı. Belki de babam evliliğe itiraz etmeyeceğimden emin olmak için *nişanlımı* göndermeyi düşünüyor.

Hak ettiğini bulacak.

Nefes almaya cesaret edemiyorum ve makyaj masamın üzerinde bıraktığım mektup açacağına uzanıyorum. Keskin ve güzel ve amacıma başka her şey kadar iyi hizmet edecek.

Adam sessiz adımlarla yatağıma doğru ilerliyor. Niyetine dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varsa, onu buldum. Yanlış odaya girmiş masum biri değil, gerçi daha önce *böyle* bir şey hiç . O *benim* için burada.

Sessizce gitmeyeceğim.

Hamle yapmadan önce beni birkaç adım geçmesini bekliyorum. Boynu arkadan güvenilir bir şekilde ulaşamayacağım kadar uzun, bu yüzden bir sonraki en iyi seçeneği kullanıyorum. Keskin nefesi ve mükemmel hareketsizliği, pantolonunun kasıklarına bastıran keskin bıçağa verdiği tek karşılıktı. "İyi akşamlar, Jasmine."

Donup kalıyorum. O kültürlü sesi tanıyorum, son beş yıldır hem rüyalarımda hem de kâbuslarımda duyuyorum. Bu adam benim nişanlım değil, babamın ilanından beri boynumda asılı duran kılıç. Hayır, o çok daha kötü.

Jafar, babamın ikinci komutanı.

Pes etmeden önce kendimi tutuyorum. Eğer Cafer sözleşmeyi kendisi imzalamadıysa, en azından o da bu sözleşmenin bir parçasıydı; bedenimin ve ruhumun ticaretini yapıyorlardı, tıpkı diğer pek çok ağza alınmayacak malın ticaretini yaptıkları gibi. Neden özel olduğumu düşünmüştüm ki? Bir kuleye kapatılmış bir prensesin dünyadan uzak tutulmasının tek bir nedeni vardır: bunun onun güvenliğiyle hiçbir ilgisi yoktur ve her şey onun algılanan *değeriyle* ilgilidir.

"Sessizce gitmeyeceğim." Bu sözleri neden yüksek sesle söylediğimi, diğer pek çok şey dudaklarımı doldururken neden bu özel iddiada bulunduğumu bilmiyorum. *Bana bunu yaptırmayın. Bunu ben seçmedim. Bana yardım et. Kurtar beni.* Ben bir kızım, oğul değilim, bu yüzden babam beni asla varis olarak kabul etmeyecek, adamları da etmeyecek. Jafar'ın bana sadakat borcu yok.

Daha önce sadece bir kez onun yanında kullandığım yeni bir kelime ortaya çıkıyor. Beş uzun yıl boyunca oynadığımız gizli küçük oyunumuz, ne amaçla oynadığımızı düşünmeme izin vermedim. "Rajah. Cafer, sadece... lütfen."

Tek uyarım vücudundaki hafif gerginlik ve sonra hareket etmesi. Bileğimi cezalandırıcı bir şekilde kavıyor ve yüzüme doğru dönüyor, elimi yukarı ve dışarı zorluyor, mektup açacağı sinirsiz parmaklarından düşüyor. Çenemi kabaca kavrayıp başımı geriye yatırıyor ama karanlıkta yüz ifadesini okuyamıyorum. "Seni kurtarmamı istiyorsun."

Daha iyi bilmeliydim.

Aşağılanmışlık üzerimde yuvarlanıyor, derimin içinde zaten fokurdayan korku ve öfkeyle birleştiğinde zehirli bir karışım, bu kırılgan kabuğum için çok büyük duygular. Keşke daha büyük, daha ölümcül olsaydım, burada durup onun pençesinde titremek yerine gerçek bir şekilde karşılık verebilseydim. "Siktir git."

"Ah, işte orada." Sesindeki gülümsemeyi duymak için ağzını net bir şekilde görmeme gerek yok. Eğer şeytan varsa, sesi memnun bir Jafar'a benziyor, yavaşça sırtıyor ve anlamlar içinde anlamları varmış gibi görünen kelimeleri dikkatle seçiyor. Başparmağı dudağımı okşuyor, sadece ona aşırı odaklandığım için fark ettiğim bir dokunuş.

Ne kadar yakın durduğumuza.

Tek yapması gereken biraz eğilmek.

Ya da belki sırtımı biraz daha kamburlaştırırsam ...

Göğüslerim onun göğsüne degecek. Ve kalçalarımız. Hayır, en iyisi bunu düşünmemek. Şimdi olmaz.

Hiçbir zaman.

"Bırak beni," ısırdım.

"Hiç sanmıyorum." Bunun yerine, aramızdaki son mesafeyi de kapatıyor, kavrayışını çenemden boynumun dibine doğru kaydırıyor, kolunu sırtıma dolayarak beni sıkıca kendisine bastırıyor.

Aman Tanrım.

Uzaktan görüldüğünden çok daha iri. Babamın güvenlik için çalıştırdığı et kafalıların çoğu gibi iri değil. Jafar, pahalı takım elbiselerinin bu noktaya kadar gizlediği zayıf bir güce sahip.

Ve siki... Beni istiyor.

Histerik bir kahkaha serbestçe uçar. "Artık o kadar soğuk ve düzgün değilsin, değil mi?" Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum. Elimde değil. Sanki ateşli bir iblis bedenimi ele geçirmiş gibi. Ya da belki de şu anda beni korkusuz kılan, üzerime çöken kaçınılmaz kaderimdir.

Zedelenmiş bir mal olursam alıcım beni ister mi?

Bu düşünce beni teşvik ediyor. Vücudumu tekrar döndürüyorum, kelimelere tam olarak dökemediğim bir davet. Cesaretin sınırlarında dans ediyor olabilirim ama bu benim için bile fazla cüretkâr.

Elini kalçama koyarak beni susturuyor, bir nefeslik mesafe uzakta tutuyor, parmakları kabaca etime giriyor. "Baban öldü."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Bölge benim." Kavrayışı tam olarak sıkılaşmıyor ama neredeyse sahiplenici bir hal alıyor. "*Sen* benimsin, Jasmine."

Bu bir cevap değil, ama son cümlesinden başka bir şeye odaklanmak için çaresizim. "Cesedimi çiğnemedim." Ben bir kupa değilim

ısrarla oynadıkları güç oyunlarında galip gelene geçer.

Ama ...

Ben de aynen öyleyim.

"Daha önce Rajah demiştin. Bu kelimenin bizim için ne anlama geldiğini biliyorsun."

Biz. Hiçbir zaman bir biz olmadı, hiçbir şekilde sayısallaştırılamadı. Her birimiz daha derine inmeye, bir tepki uyandırmaya, buz gibi yüzey katmanını aşmaya ve kızgınlık, öfke, hayal kırıklığı ortaya çıkarmaya çalıştık. *Bir şeyler.*

Kelimeler. Sadece kelimelerdi.

Bu gece Jafar bana ilk kez dokunuyor.

Düşündükçe ürperiyorum. "Bu durman anlamına geliyor." Bu gerçeğin nereden kaynaklandığından bile emin değilim. Bunu sadece bir kez kullanmak zorunda kaldım, o da Cafer'in kesici sözlerinin bana zarar vermeye çok yaklaştığı tek seferdi. Tek bir kelime ve hemen geri çekildi; kara gözleri ciddileşti. Bu konuyu bir daha hiç konuşmadık.

"Bu durduğum anlamına geliyor," diye kabul ediyor.

İşte yine, boynumun kenarından aşağı kayan başparmağının yumuşak dokunuşu. kadar silik ki hayal etmiş olabilirim. Dudaklarımı yalıyorum ve yemin ederim dikkatinin ağzımda keskinleştiğini *hissedebiliyorum*.

Başını sallar. "Babana ait olan her şey artık benim. Her şey, Jasmine."

"Ben de dahil," diyorum ve bu sözlerden nefret ediyorum. Şu anda bana tüm bunlardaki rolümü hatırlattığı için *ondan* nefret ediyorum. Aktif bir katılımcı değilim. Asla olmadım.

"Sen de dahil," diyor usulca. Yine gülümsemesini görmekten çok duyuyorum. "Ancak bu gece kendimi oldukça hayırsever hissediyorum. Bu, o çok istediğini iddia ettiğin özgürlük için bir şans. Tek kelimeyi söyle ve kapıdan çık. Adamlarımdan hiçbiri sana dokunmayacak. Kimse seni kovalamayacak. Bir daha benden ya da adamlarımdan haber alamayacaksın."

Nefesim ciğerlerimde durdu. *Özgürlük*. Bu bir tuzak. Bir tuzak *olmalı*. Ben Yasemin Sarrafım ve bu şehirde kraliyete en yakın kişiyim. Otuzuncu yaş günümü -ya da evliliğimi- bekleyen, kralları kıskançlıktan ağlatacak bir mirasım var.

Mirasım.

Kapanın kapısı, çoğunun duyabildiği bir tıkırtıyla arkamdan kapanıyor. "Eğer gidersem, paramı alırsın."

"Tam tersine. O artık *benim* param."

"Hırsız."

"Güçle kazandığım bir şeyi zor çalabilirim. Baban seçimlerini yaptı. Yanlış seçimlerdi ve sonuç olarak her şeyini kaybetti." Daha yakına eğiliyor, tıraş sonrası baharatlı kokusunu da beraberinde getiriyor. "Seç, Jasmine."

Sanki gerçek bir seçenek varmış gibi. Ben babamın geniş arazisinden hiç ayrılmamış yirmi beş yaşında bir kadını. Tek gerçek dünya deneyimim partiler düzenlemek ve beklentilere göre oynamak, insanların aklımla, hırslarımla, *benle* ilgilenmeden güzel yüzümü görmelerine izin vermek üzerine kurulu. Hiç işim olmadı. Diplomam var, ama babamın üniversiteye gitme konusundaki argümanlarımı ertelemesine izin verdim. Tıpkı benim hırslarımı ve kurumumuzu daha güçlü hale getirme planlarıma yer açma planlarımı bastırmasına izin verdiğim gibi. Sarraf isminin ifade ettiği para ve gücü artık kullanamazsam, sahip olduğum her bir bağlantı bana sırtını dönecek.

Ya da şu anlamda kullanılır.

Jafar'ın darbesi, vakıf fonuma erişimim olsa bile babamın müttefiklerinin bana sırt çevirmesini sağlayacak.

Çenemi kaldırmak, ses tonumdaki titremeyi yok etmek için tüm cesaretimi topluyorum. "Bana paramı ver, Cafer. Sana meydan okumayacağım. Gideceğim ve beni bir daha asla görmeyeceksin."

Gülüyor. Piç herif bana gülüyor, ses odayı dolduruyor ve çok fazla yer kaplıyor. "Sonuçlarına katlanmadan her şeye sahip olmak istiyorsun. Bu işler böyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun." Ayaklarımın altındaki kalın halıya karşı ayak parmaklarımı kıvırmamak için mücadele ettiğim o kahkahalardan biri daha. Cafer beni o kadar çabuk bırakıyor ki, neredeyse dokunuşuna karşı koyamadan düşeceğim. "Seninle bir anlaşma yapalım, Yasemin."

Başka bir tuzak.

Bu yüzden kalp atışlarım hızlanıyor, göğsümde bir izdiham yaşanıyor. Korku. İçinde bulunduğum koşullar düşünüldüğünde anlaşılabilir ve haklı bir korku. Ayağıma fırlatmak üzere olduğu eldivenleri alma fırsatından duyduğum sevince benzer bir şey olmadığı kesin.

Cafer uzaklaşıyor, yüz hatları hâlâ karanlığın içinde benden saklı. Sanki kırpılmış siyah kıvrıcık saçlarından, yaz aylarında koyulaşan orta kahverengi tenine, mükemmel bakımlı sakalına kadar ezberimde değillermiş gibi. Ve o gözler. O kara gözler aklımdan çıkmıyor.

Yatağımın yanında duruyor ve her geceyi geçirdiğim karmakarışık çarşaflara bakarken aklımdan geçenleri bilmek için bir servet verirdim. Sonunda yüzünü bana döndü. "Koş, Jasmine. Eğer ön kapıya varabilirsen seni serbest bırakacağım, güven fonuna dokunmadan."

Koş.

Ayaklarımı dikiyorum. "Ya ?"

Yine o günahkâr kıkırdamalardan biri. "O zaman bedenem ve ruhen benimsin."

İçimde bir heyecan çağlıyor, nefesimi kesecek kadar yoğun.

Onun.

Hayır. Kendimi bir silkeliyorum. Hayır, , *hayır*.

Babamın işindeki yerimi ilk fark ettiğim andan itibaren kaybettiğim bir savaş verdim, bir varlık yerine gerçek bir insan olarak görülmek için savaştım. Vücudumun ve görünüşümün, beynimin başarabileceği her şeyden daha önemli olduğunu fark ettiğimden beri. Eğer babam gerçekten öldüyse, bu yeni bir rota çizmek için bir şansım olduğu anlamına gelir.

Ama sadece bu gece doğru hamleyi yaparsam.

Dudaklarımı aralıyorum, beni özgür kılacak kelime dilimde karıncalanıyor. *Rajah*. İstemem gereken şey bu, değil mi? Bu yerden, bu adamdan ve bana sunduğu şeylere bağlı tüm bağlardan kurtulmak. Başka türlü bir sahiplik.

Sen benimsin, bedenim ve ruhum.

Ne demek istediğini yanlış anlamayın. Eğer beni yakalarsa ...

Beni yakalamasını istememeliyim.

Titreyen bir nefesle arzularımı bir kenara bıraktım. Bu adamın babama ihanet ettiği gibi onlar da bana ihanet ediyor. Hak etsin ya da etmesin, bu bir be- trayal. Bornozumu daha sıkı sarıyorum, ne kadar kısa ve ipeksi olduğu düşünüldüğünde gülünç derecede değersiz bir eylem. Kaygan kumaş gizlediğinden daha fazlasını ortaya çıkarıyor ve gölgelerin Cafer'i de beni kör ettiği gibi kör edip etmediğini merak etsem de, hareketimi neredeyse sessiz bir şekilde içine çekmesi bana beni isteyecek kadar görebildiğini söylüyor.

Ama sonra, o kukuletalı gözlerin altındaki ateşli bakışlarla beni hep izledi.

Peki ya ben? İlğiden hoşlanıyordum. Bunun heyecanı, *bu* adam tarafından arzulanmanın ne kadar yasak olduğu.

Ne kadar . O da babam kadar kötü. Bazı açılardan daha da kötü, çünkü babamın birçok hatası olsa da, sözünden dönmek asla bunlardan biri değildi. İyi ya da kötü, bir şey yapacağını söylediğinde, onu yerine getirirdi.

Jafar babama sadakat sözü verdi.

Bak bizi ne hale getirdi.

Bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha. Üçüncüsü beni kapıya yaklaştırıyor. "O kapıdan param ve özgürlüğümle çıkacağım."

"O zaman koş Jasmine. Kendimi cömert , bu yüzden sana 10'a kadar sayacağım."

Cömert mi? Asla. Daha çok bu işi uzatmak istiyor, o elimden almadan önce bana zaferi gerçekten tadabileceğim bir an vermek istiyor. Bu onun için bir oyun. Jafar için *her şey* bir oyun gibi görünüyor.

Bu sefer tereddüt etmedim. Kapıyı açıp koridordan aşağı kaçıyorum, çıplak ayaklarım hızla atan kalbimle aynı anda soğuk fayanslara çarpıyor. Ön kapı hiç bu kadar uzak gelmemiştir. Üç merdiven, yarım düzine koridor, sayamayacağım kadar çok oda. Hepsisi benimle özgürlüğüm arasında duruyor.

Eğer gerçekten özgürlük istiyorsan, güvenli kelimeni kullanmalıydın.

İçimden fısıldayan mantıklı sesi duymazdan geliyorum. Kaynakları olmayan özgürlük, özgürlük değildir. Tek yol bu.

Yatak odamın kapısı arkamdan açılırken merdivenlere ulaşıyorum. Daha iyi bilmeme rağmen, Jafar salona girip takım elbise ceketinin manşetlerini ayarlarken omzumun üzerinden bakıyorum. Tanrım, muhteşem biri. Şeytani, çıkarıcı ve benim huzurumu kaçırarak kadar çekici. Bakışlarımız uzakta çarpışıyor ve dudaklarının yavaşça memnun bir sırıtışa dönüşmesi beni neredeyse merdivenlerden aşağı düşürüyor.

Bana doğru gelmeye
başladı. Hayatımı
kurtarmak için
kaçıyorum.

BÖLÜM 2

JASMINE

Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum. Merdivenlerden aşağı iniyor, köşelerden öyle bir ivme ile uçuyorum ki

Uzun saçlar her dönüşte duvarı öpüyor. Yer seviyesine inmeden önce yeterince hızlı olamayacağımı biliyorum. Buraya kadar tek nedeni Jafar'ın kovalamacadan hoşlanması. Bunu biliyorum, ama bana karşı yığılmış ihtimallere karşı kazanmaya çalışmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Özgürlük, gerçek özgürlük,
bekler. Tutsaklık topuklarımı
ısıyor.

Benden ön kapıya giden ana yolu kullanmamı beklediğini biliyorum, babamın evini neredeyse boydan boya kesen geniş bir koridor. Burası babamın zenginliğini sergilemek için yapılmış, duvarları paha sanat eserleriyle kaplı ve her açık kapıdan aynısından daha fazlasıyla dolu odalar görünüyor. Burası babamın insanları etkilemek, gözlerini korkutmak, onları etkilemek istediğinde onları getirdiği yer.

Ya da en azından eskiden öyleydi.

Şu an bunu düşünemem.

Köşeyi dönüp koridorun sonundaki ikinci kapıya doğru koşuyorum. Jafar'ı kat planını dolduran odaların labirentinde kaybedebilirsem, gerçek bir şansım olabilir.

Sırtıma beni yere düşürecek kadar sert bir ağırlık çarptığında bu düşünce aklımda daha yeni şekilleniyor. Çığlık atıp ellerimi havaya kaldırıyorum ama Cafer çoktan bizi yuvarlıyor ve etkinin ağırlığını üstleniyor. Gevşeme, pes etme, bunu bir dövüş haline getirmeme isteği yükseliyor.

Siktir et.

Ona tüm gücümle dirsek atıyorum ve onun sessiz *gürültüsü* kulaklarımı tırmalıyor. Tutuşu yarım saniyeliğine gevşiyor ve bu, vücudunu yaptığı kafesten dışarı kaymam için gereken tek şey. Neredeyse başarıyorum. Beni kalçalarımın yakalıyor ve sırt üstü çeviriyor.

Ve sonra orada, ondan korktuğum ve onu arzuladığım yerde, kalçalarımın arasında, ağırlığıyla kalçalarımı yere sabitliyor, elleri bileklerimi morartıcı bir şekilde kavırıyor. Beni o kadar kolay alt ediyor ki, nefes bile almıyor. O ondan o kadar nefret ediyorum ki, doğrulup ona kafa atmaya çalışıyorum. Tek yaptığım boğazından kısık bir kahkaha çıkarmak oldu. "Velet."

"Senden
nefret
ediyorum."

"Nefret mi
ediyorsun?"

Nasıl olur da burada uzanır ve benimle sanki başka bir durumda başka bir konuşma yapıyormuşuz gibi konuşur? Nefesimi tutamıyorum, bana bastırıldığı sikiinin sert uzunluğunu, beni tutan ağırlığını düşünemiyorum. "Bırak beni."

"Hayır." Her iki bileğimi de bir eline geçiriyor ve kollarımı başımın üzerine kaldırmaya zorluyor. Ona karşı koyuyorum. Tabii ki karşı koyuyorum. Ama bu itiş kakış sadece cüppemi gevşetiyor, ipek çıplak göğüslerimin üzerinden kayıyor ve beni ortaya çıkarıyor. Jafar aşağı bakıyor ve ağzı sertleşiyor. Boştaki eliyle çenemi kavrayıp beni sakinleştiriyor. "Son şansın, Yasemin."

Ne duymak istediğini biliyorum.

Kendimi koruyabilecek olsaydım, ona her şeyi durduracak bir kelime verirdim. İncelemeyi reddettiğim nedenlerden dolayı bunu yapmayacağım. Son birkaç ayda çok şey kaybettim. Daha fazla kaybedemem. *Kaybetmeyeceğim.*

Çenemi tutuşundan kurtarıyorum ve başparmağını ısıyorum. Sertçe. Hiç irkilmedi. Bu kadar tepki göstermek bile Jafar için çok fazla olurdu. Ağırlığı beni tekrar yerime mıhlamadan önce beni ayağımın üzerine çevirecek kadar eğiliyor. Karşı koyuyorum ama bir kasırgaya karşı koymuş kadar oluyorum. Bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıp boğazımı kavlıyor ve ortasında uzandığımız koridora bakana kadar beni geriye doğru itiyor. Sakalı boynuma sürtünüyor ve sonra dişlerini oradaki hassas deride hissediyorum. "Kendini daha iyi hissettirecekse çığlık at. İkimiz de beni neden durdurmadığını biliyoruz. Bunu istiyorsun."

"Bunu istemiyorum." Bunu isteyebilirim.

Ellerinden biri karnımla yer arasında yılan gibi kıvrılarak güneye doğru ilerliyor. "Bunu görelim mi?"

Çırpınıyorum ama beni çok etkili bir şekilde kısırdı. Aşağılanmışlık yüzümü ısıtıyor. Parmakları ipek külotumun bandının altından kayarak daha aşağıya inmeden ne bulacağını biliyorum. Benim gerçeğimi. Sıcak, ıslak ve *onun* tarafından doldurulmak için can atıyorum.

Hayır.

Hayır, lanet , bunu istememeliyim.

Ama tek bir yüzgecini içime ittiğinde dudaklarımdan yine de bir inilti kaçıyor. Bu şekilde dokunulmayı kaç kez hayal etmiştim? Binlerce mi? Yüz bin mi? Daha fazla. Parmaklarımdan beni yeni zirvelere çıkarması aynı şey değil. Ben çok yumuşağım, çok tenliyim, çok *kendimim*.

Jafar bunların hiçbiri değil. Vücudumu daha önceden tanıyormuş gibi dokunuyor bana. Sanki bunu o da hayal etmiş gibi.

Bunu *burada* yapmasının şokunu atlatmama fırsat vermiyor. Çok uzakta olmayan alçak erkek seslerini duyabildiğim koridorun ortasında. Babamın evinde beni kirletmeyi mi düşünüyor? Bir çift hayvan gibi yerde mi?

Elini geri çekiyor ve hain arzularıyla ıslanmış parmağını yüzümün önünde tutuyor. "Bana bunu nasıl istemediğini tekrar anlat."

Hayatım boyunca defalarca, yerimde durmak yerine eğildim. Her seferinde. Tek. Zaman. Eğer akıllı olsaydım, bu sefer de öyle yapardım. Sırtıma doğru gerildi, vücudu şiddet ve daha fazlasının vaadiyle doluydu. Kabul edersem, bunu ne kadar istediğimi itiraf edersem benimle gen- leşir mi?

Asla bilemeyeceğim. "Bunu istemiyorum." Ağzım kelimeleri oluştururken bile kalçalarım onunkilere doğru kalkıyor, en ufak bir dalgalanma bana ihanet ediyor.

Jafar lanetliyor. "Acı sona kadar inatçı." Bornozumu yukarı itiyor ve kavrayışını enseme doğru kaydırarak yüzümü zeminin serin fayanslarına bastırıyor. Bir yırtık ve sonra külotum gitti, görüş alanımdaki duvara fırlatıldı. Atılmış ve unutulmuş.

Onlara katılmadan önce lanetleneceğim.

Mücadele ediyorum, dönmek için savaşıyorum. Beni sabit tuttuğunda kelimeler havada uçuşuyor. "Bunu yaparsan, yaparken gözlerimin içine baksan iyi edersin."

Jafar, piç kurusu, güler. "Söz hakkın olduğunu mu sanıyordun? Yok." Bacaklarımı müstehcen bir şekilde ayırmak için kalçalarını kullanıyor ve sonra beni tekrar avuçluyor, bir parmağıyla ve sonra iki parmağıyla beni iğneliyor. "Ne hain bir kızsın sen, babanın evinin zemininde ıslak ve nefes nefese, ondan her şeyini alan adamın parmaklarına biniyorsun."

Haklı, ama kalçalarımın kontrolünü tam olarak sağlayamıyorum. Parmakları içimde inanılmaz bir his uyandırıyor, ama onları benim gibi derine sokmuyor.

arzuluyorum. Beni bu kaba pozisyonda zahmetsizce tutarken yavaşça dokunuşundaki kibarlık zalimce.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes nefese kaldım. "Bunu istemiyorum." Zevk içimde kıvrılıyor, daha sıkı ve daha sıkı, klitorisimde ve başparmağının orada yavaşça dolaşmasında merkezleniyor. Parmaklarımı sertçe fayansa bastırıyorum, onu bunu bitirmeye zorlamak için daha fazla kaldıraç için çaresizim. Çok yaklaşmıştım.

Elini bırakıyor ve sonra sesi kulağıma geliyor, daha önce hiç duymadığım kadar alçak ve sert. "Yeterince tekrarlıyorsan doğru bile olabilir." Kültürlü yüzünü bir yerlerde kaybetti ve şu anda yüzündeki ifadeyi görebilmek için her şeyimi verirdim. Fermuarını indirirken çıkardığı ses, sert nefes alış verişlerimiz arasında doğal olmayan bir şekilde yankılanıyor. Ve sonra siki orada, girişime doğru bastırıyor.

Gerginim, bekliyorum, umuyorum, derine sokacak diye. Hiçbir şey yok. Onun tehdidinden başka bir şey yok.

Onun vaadi.

Bana son bir şans veriyor, farkındayım. Fikrimi değiştirmek, olduğumdan başka bir şey olmak için son bir şans. Önceden eğilim göstermek daha kolaydı, bununla savaştım, bunu istemediğimi tekrar tekrar söyledim. Vücudum gerçeği biliyor. Zihnim de biliyor.

Kendime yalan söylemekte hiç bu kadar iyi olmamıştım.

Şu anki pozisyonumda kalçalarımı hareket ettiremiyorum, bacaklarım açık ve kığım yukarıda. Yapmak zorunda değilim. Dünyadaki en iyi silaha sahibim. "Ne bekliyorsun, Cafer? Cesaretini mi kaybettin?" Sertçe yutkunuyorum ama sesim hâlâ onunki kadar tiz çıkıyor. "İkimiz de seni durduramayacağımızı biliyoruz. Seni *durdurmayacağım*."

Sonsuz bir an için hareketsiz kalıyor. Beni yalvartacağı, ihanetimi eyleme döktüğüm gibi kelimelere döküleceği gibi histerik bir düşünceye kapılıyorum.

Sonra kalçamı kavradı ve derine itti. Çıgılık atıyorum. Elimde değil. Sadece teknik anlamda bakire olabilirim -içimde hiç erkek olmadı- ama yıllar önce odama gizlediğim yasadışı seks oyuncakları sayesinde bunun fiziksel kanıtları çoktan yok oldu.

Önemli değil gibi görünüyor. O büyük, bugüne kadar oynadığım her şeyden daha büyük ve bana alışmam için zaman vermiyor. Jafar çekiliyor ve boynumdaki tutuşuna rağmen beni koridorda birkaç santim yukarı taşıyacak kadar sert bir şekilde geri itiyor. Fayans dizlerimi ısıyor ve ellerim yere çarpıyor, dudaklarımdan kadından çok hayvana özgü sesler dökülüyor. Acıyor. Her şey acıyor. Ama elimden geldiğince ona doğru eğilmeden duramıyorum, acı tarif edemeyeceğim bir zevkle sarmaş dolaş.

Daha önce inkar ettiğim orgazm üzerimden geçiyor ve nefes nefese çıgılıklarım tek bir kelimeye dönüşüyor. Onun adı. Bir lütuf ve bir lanet. Tekrar ve tekrar ve tekrar. "Jafar, *Jafar*, *Jafar*."

İtmeye devam ediyor, alçak sesleri benimki kadar hayvani. Son anda içimden çekiliyor ve sıcak ve kalın bir şey kıcıma ve üst uyluklarıma iniyor.

Vücudum kas ve kemikten daha az katı bir şeye dönüşüyor. Yere düşüyorum. Orada uzanmaktan ve alt tarafım açıktayken nasıl nefes alacağımı yeniden öğrenmekten başka bir şey yapamıyorum, onun boşalması çıplak tenimde soğuyor.

O sadece ...

O piç sadece ...

"Söyle, Jasmine."

Hızla gözlerimi kırıştırıyorum, verdiği zevk ve acının şok edici birleşimiyle zihnim bulanıklaşıyor ve silikleşiyor, güzel bir şarap gibi işlediği aşağılama ve sahiplenme dozu. Dudaklarımı yalıyorum ve kelimeleri oluşturmam iki denememi alıyor. "Ne diyeceksin?"

"Teşekkür , Jafar de.

Cesedimi çiğnemedim. "Cehenneme gideceğim."

"Sonuna kadar itaatsiz." Öfkeme rağmen kıkırdaması bedenimi sıkıyor. "Bunun üzerinde çalışacağız." Üzerimden kalkıyor ve birkaç dakika sonra beni kollarımın altından yakalayıp ayağa kaldırıyor ve yüzümü ona çeviriyor. Dizlerimin bağı çözüldü, hainler. Dik durabilmek için omuzlarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Tam o sırada birbirimize ilk kez iyice bakıyoruz.

Yüzünde az önce yaptıklarımıza dair hiçbir iz yok. Sesinde fazladan bir hırıltı olabilir ama her zamanki gibi sakin ve mesafeli görünüyor. Bu bende ona vurma isteği uyandırıyor. Dünyam başıma yıkıldı ve bir aynaya erişimim olmasa bile berbat göründüğümü biliyorum.

Cafer, göğüslerimi örtmek için gösterdiğim zayıf çabayı görmezden gelerek bornozumu sıyırıp atıyor. Kıçımdaki ve kalçalarımındaki kendisiyle ilgili kanıtları temizlemek için kıvrılmış kumaşı kullanıyor ve bir şekilde bu, tüm bu deneyimin en aşağılayıcı kısmı. "Bunu yapabilirim."

"Hayır." Sadece bu kadar. Başka bir şey değil. Yıkık kumaşı yerdeki külotumun yanına fırlatıyor ve ancak o zaman yüzüme bakıyor. Babamın elinin izniyle tenimi karartan morluğa. Kara gözlerinde fırtına bulutları toplanıyor. Çeneme dokunup yüzümü yana yatırıyor. "Bunu o mu yaptı?"

"Daha açık olman gerekecek." O bekleyince ben de vazgeçiyorum. Bu saçma tartışma için çok yorgunum. Kafam çok karışık, heyecanlı ve depresif, hepsi bir arada. "Babam karşılık vermemden hoşlanmıyor."

"Hep karşılık veriyorsun. Sana daha önce hiç vurmadı." "Vurmadı mı?"

Ağzı geriliyor ve babamın hâlâ yaşayanlar arasında olup olmadığını merak edecek kadar aklım başımda. Bu şekilde uzun süre kalmayabilir.

Jafar'dan yayılan öfkeyle uzun süre.

Bu noktaya kadar kızgın olmaması komikti.

Düzgün, hassas hareketlerle gömleğinin düğmelerini açıyor ve omuz silkiyor. Bir adım geriye sıçradım. "Benim odam üst katta. Kendi kıyafetlerimi alırım."

"Sen daha iyi bilirsin." Kahretsin, ama biliyorum.

Bu, şehvet gibi sıradan bir şeyle ilgili olduğu kadar bir güç oyunuyla da ilgili. Jafar beni istiyor olabilir, ama bu sadece bir kadını isteyen bir erkek olduğu için değil. Ben bir sembolüm, babama karşı zaferinin her seviyede tamamlandığının bir göstergesi. Güç, para, ev, kız.

Muhtemelen bu sırayla.

Cafer gömleğini üzerime geçiriyor ve sanki bana düzenli olarak kendi kıyafetlerini giydirmiş gibi düğmelerini ilikliyor. Kıçımı zar zor örtecek kadar uzunum ama görünüşe göre mesele bu değil.

Fatih çaldığı malları adamlarının önünde sergilemelidir. "Neden sadece boynuma bir tasma takıp Gerçekten bozulmamı mühürlemek için çıplak mı?"

Dudakları kıvrılıyor. "Belki başka zaman." Saçlarımı geriye tarıyor ve sonra parmağı orada, elmacık kemiğimi boyayan çürüklerin şeklini izliyor. İşaretliyor. Ezberliyor.

Evet, eğer babam hayattaysa, o grevden pişmanlık duyacaktır. Bundan hiç şüphem yok.

"Artık benim dünyamdasın, Jasmine."

Bunun beni rahatlatması mı gerekiyordu? O bahçedeki bir yılan, beni lezzetli bir günaha sürüklüyor ve iş bittikten sonra beni her şekilde terk ediyor. Jafar'ın bir cevaba ihtiyacı yok gibi görünüyor. Beni eski dünya savaşlarından kalma bir ödül gibi omzunun üzerinden atıyor. Çılgılık atmak, küfretmek ve çırpınmak istiyorum ama bu sadece

Gömleğini yerinde tutan üst kolu kışımın altından geçiyor. Eğer onunla dövüşürsem, kurtulamayacağım ve herkes her yerimi görecek.

Sadece daha fazla
aşağılama. "Bunu
ödeyeceksin."

"Pek olası değil." Sanki omzundaki ağırlığım tamamen önemsizmiş gibi rahat adımlarla koridorda ilerlemeye başladı. Sanki ben onun üstünlüğünün bir başka göstergesinden başka bir şey değilmişim gibi.

Koridordan çıkıp ana fuayeye girerken uzun saçlarımın yüzümü gizlemesine şükrediyorum. Burası, ikinci kata çıkan iki kıvrımlı merdiveni ve elli kişinin rahatça ayakta durabileceği kadar fazla alanı olan gülünç derecede geniş bir oda.

Sanki kadar dolu gibi.

Toplanan insanlar arasında bir mırıltı dolaşıyor. Spekülatif ve azımsanmayacak miktarda neşeli bir kötülükle dolu. Cafer'in bana tecavüz ettiğini, ergenliğe girdiğim ve göğüslerim geliştiği zamandan beri imrenen gözlerle takip ettikleri bir şeyi zorla aldığını düşünüyorlar.

İhanetimin seviyesini, onun beni kirletmesini istediğimi, elimden gelen tüm protestoları dile getirirken bile dokunuşunu memnuniyetle karşıladığımı asla anlayamazlardı. Fark yaratacak bir kelime hariç her kelimeyi.

Jafar biliyor.

O bana sahip ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

"Aferin." Sesi gürleyerek herkesi susturdu. "Bu gece kutlama gecesi." Tezahürat yapmalarına, sevinçlerinin çirkinliğinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyor. "Yarın işe koyulacağız."

"Kızı nereye götürüyorsun patron?" Kalabalıktan bir ses. Bu sesi tanıyorum. Bu Richard, babama onu görevden alması için yalvarmama rağmen kişisel koruma ekibimde görev yapan adam.

Kaybettiğim bir kavga daha. Güldü, sesi etrafındakiler tarafından neşelendirildi. "Savaş ganimetlerini paylaşın!"

Paylaş *beni*.

Gerginim. değil.

Eminim o..

Jafar hareketsiz kalıyor. Tehlikeyi odanın geri kalanından önce hissediyorum. Ama yıllar boyunca onu incelemek için çok fazla zaman harcadım. Birinin dizlerini kesmeden önce *hep* hareketsiz kalır. "Richard, evime gelip benden çalar mısın?"

Kekeliyor. Richard hatasını anladı. Ona artık çok geç olduğunu söyleyebilirdim ama bunun yerine gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve tüm bu gösterinin sona ermesini istiyorum.

"Bu kadın benim, hakkıyla ve gücüyle. Ona dokunursan, seni ezerim."

"O sadece bir çift meme, patron." Sanki bu onları kurtaracakmış gibi daha uzaktan, kalabalığın daha derinlerinden.

"Ona dokunursan seni ezerim," diye tekrarlıyor.

Jafar dönüyor ve kapıları itiyor. Vücudumdaki gerilimi daha fazla koruyamıyorum ve ona doğru yığılıyorum. "Senden nefret ediyorum." Belki yeterince söylersem gerçeğe dönüşür.

Her şey mümkün.

Merdivenlerden iniyor ve öfke ve korkuma rağmen adımlarını düzgün tutmaya ve beni gereğinden fazla sarsmamaya özen gösterdiğini fark ediyorum. Kendimi minnettar hissetmeye ikna edemiyorum. Son bir saatte olanlardan sonra olmaz. Adamları bana ne yapacaklarını -bana ne yapmak *istediklerini*- bu kadar acı verici bir şekilde açıkladıktan sonra olmaz.

Titriyorum. "Hasta olacağım."

Anında ayaklarımı yere bastırdı ve beni araba yolunun yakınında bulunan bir banka götürdü. "Başını dizlerinin arasına indir." Onun

Sırtımın üstündeki büyük avuç içi bana yer konusunda bir seçenek sunmuyor. Yardımcı oluyor. Yardımcı olmasından nefret ediyorum. "İstediler-"

"Kimse sana dokunmayacak." "Sen dokundun."

Ancak eli sırtıma sürtünmeyi bıraktığında, başlangıçta hareket halinde olduğunu fark ediyorum. Bana yaptığı her şeyi ve daha fazlasını istediğimi iddia etmesini bekliyorum. Angajman kurallarımız söz konusu olduğunda kusursuz bir frenimiz olduğunu ve bunu yürürlüğe koymadığımı belirtmek için.

Şimdiye kadar daha iyi bilmeliydim.

"Sana dokunmaktan fazlasını yaptım. Seni yere yatırdım ve sikimi o daracık amına soktum ve sen bana küfrederken bile daha önce hiç gelmediğin kadar sert boşaldın. " Nefesi kulağımın kabuğunda hayalet gibi dolaşıyor. "Bunu tekrar yapacağım. Ve tekrar. Ve yine. Sen seçimini yaptın, Jasmine. Şimdi bununla yaşamak zorundasın."

BÖLÜM 3

JAFAR

Beş yıl boyunca mükemmel bir kontrol sağladım ve onu fırlattım. tek bir gecede yok oldu. Başka biri olsa son olaylara birkaç saat tam ve mutlak bir zafer. Yanımdaki koltuğa kıvrılmış kadına bakıyorum, uzun bacakları ona giydirdiğim gömleğin altına sıkışmış. Jasmine sabah benim morluklarımı taşıyacak, kalçalarında parmaklarımın izleri ve dizlerinde mermer zeminin izleri olacak. Bu beni ilgilendirmiyor. O seçimini gözlerini dört açarak yaptı ve ben bir piçim çünkü gelecekte aramızda yaşanacak her bir güç mücadelesini dört gözle bekliyorum.

Bağlandı.

Sonsuza
kadar.

O artık benim, tıpkı babasının servetinin, işinin ve müttefiklerinin artık benim olduğu gibi.

Bakışlarım elmacık kemiğini karartan çürüğün kıvrımını takip ediyor. Çürükler kadar acımasız değil, ama temsil ettiği şey içimde bir öfke cehennemine dönüşüyor. O şerefsiz onu bir kafeste tuttu, işine geldiğinde şefkatli baba rolünü oynadı ve onu o sonradan görme pisliğe sattı. Sonra da kız itiraz edince ona vurma cüretini mi gösterdi?

Pek çok açıdan ondan daha iyi değilim, ama bir kadına vurduğumda, bunu çok istediği için yapıyorum. Çünkü bundan zevk alıyor. Baltazar Sarraf kızını, bir adamın emirlerine hemen uymadığı için bir köpeği tekmelediği gibi dövdü.

Çoktan ölmüş olması çok yazık, çünkü onu sadece bu günahı için bile seve seve öldürürdüm.

"Bana bakmayı kes."

Sikimi ona sokmadan önce düşünmem gereken şeyi sordum. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Tabii ki. RİA'm var." Tabii ki.

Sanki verili bir şeymiş gibi. "Bunu nasıl başardın?"

"Aile doktorumuz rüşveti sever ve babamdan nefret eder. Onu bana bir tane vermeye ikna etmek için annemin yadigârı parçalardan biri yetti." Parmaklarını neredeyse dalgın bir şekilde saçlarında gezdiriyor. "Pek çok şeyi kontrol edemiyorum -herhangi *bir şeyi*- ama en azından çocuğum olup olmayacağını kontrol edebilmeyi garantiledim."

Jasmine her zaman babasının ona verdiğiinden daha anlayışlıydı. Örgüte katıldığımdan beri en az bir düzine kez babasının etrafından dolaşmayı başardı ve bunlar sadece benim fark ettiklerim.

"Düzenli olarak test yaptırıyorum," diyorum sonunda. "Bu konuda benim için endişelenmenize gerek yok."

"Bu iyi bir şey. Diğer her senin için endişelenmek zorundayım." Dönüp pencereden dışarı bakıyor. Kasabaya doğru ilerlerken ve şehir etrafımızı sararken gözlerini kaçırmıyor.

Bunların hiçbirini daha önce görmemiş olması beni şaşırtıyor. Sarraf, gerçekten etkileyici bir duvar ve güvenlik sistemiyle çevrili geniş ve tertemiz bir araziye sahipti. Kendisi çok seyahat etmiş olabilir ama kızı mülküne hapsedilmişti. Elbette onun güvenliği için.

Daha onu parmağının altında tutmak için.

Konu bu olduğuunda, üzerinde durabileceğim yüksek bir atım yok. Ben de Jasmine'in hapsedilmesini istiyorum. Tasmam boynunda olsun, zinciri elimden hiç . Diz çöküp itaat etmesini istiyorum. Onu *mahvetmek* istiyorum.

Eğer bu senaryoda iyi bir adam varsa, bu benim değil.

Sokaklardan geçerken sessizliğin uzamasına izin veriyorum. Gecenin bu saatinde Carver City boş olmaktan çok uzak, ama trafiğin yoğun olduğu saatlerde saran trafik çoktan yok olmuş. Şoförümün varış noktamız olan Underworld otoparkına girmesi ancak bir saatimizi alıyor. Park edip bekliyor, tıpkı eğitimini aldığı gibi. Binanın sahibi benim. Buradaki güvenlik her türlü övgünün üzerinde ama ben abartılmamasını tercih ederim. Bir insana sürekli olarak sözlerine, hareketlerine ve söylediklerine dikkat etmesi gerektiğini hatırlatan iri yarı korumalar yerine kameralar ve teknoloji.

Kendilerini unutmaları benim için daha iyi.

Arabadan iniyorum ve bir adım geri çekilip beni takip etmesini bekliyorum.

Şimdiye kadar daha iyi bilmeliydim.

Jasmine kollarını göğsünde kavuşturur ve ters ters bakar. "Oh, üzgünüm. Topuklamam mı gerekiyordu?"

"İyi bir evcil hayvan yapardı."

Koyu renk gözleri öfkeyle parlıyor ve bu hoşuma gitmiyorsa ne olayım. Girdiği her odada dikkatleri üzerine çekecek kadar güzel; uzun dalgalı siyah saçları, açık kahverengi teni ve sikimi sarmak için yaratılmış bir ağzı var. O dudaklar kanımı kaynatan kelimelerle karşılık veriyor. "Siktir. Seni."

"Yaptım." Eğildim ve ayak bileğinden tutarak onu koltuğun diğer tarafına çektim. Yüzüme tekme atmaya çalışıyor, gömleğimi ona giydirdiğimden beri ilk ruh gösterisini yapıyor. İçimde çok yakından incelemeyi reddettiğim bir şeyi yatıştırıyor. Bana zarar veremez. Ne olursa olsun

ne olduğunu yazmaya çalışsa da, ikimiz de gerçeği biliyoruz.

Onu arabadan çıkardım, döndürdüm ve bagajın üzerine yatırdım. "Jasmine," diyorum yumuşakça. "Bana güvenli kelimeni söyle."

En ufak bir tereddüt, sanki bunu reddetmek istiyormuş gibi. Sonunda . "Rajah."

Üzerine eğilip vücudumun ağırlığının onu yerinde sabitlemesine izin veriyorum. "Seni babanın yaptığı anlaşmadan kurtarmamı istedin. Ben de yaptım. Bedelim bu." Onu buraya, bu şekilde götürebilirim ve o da beni cehenneme kadar lanetler, ama o sikimin üzerine geri iter ve boşalırken adımı haykırır.

Bunun zamanı değil. Onunla zaten mantığın sınırlarında dans ediyorum ve bu gece daha fazlası hata olur. Kendimi kontrol altına almam için birkaç endişeli an geçmesi gerekiyor. "İstersen bütün gece burada kalıp kavga edebiliriz ama yukarıda bir yemek, bir banyo ve bir yatak var. Direnişin sadece kendine zarar verir."

"Senin yatağında uyuyacağımı sanıyorsan delirmişsin."

Kıkırdıyorum, bunun onu kızartacağını biliyorum. "Yatağымda bir yer ceza değildir, Jasmine. Bu bir ödöl. Henüz hak etmediğın bir ödöl. Yarı yarıya değil."

Öfkeli bir şekilde oflaması beni gülümsetiyor, ancak bir adım geri çekilip arkasını dönmesine izin vermeden önce eski baskımı düzeltiyorum. Bana ters ters bakabilmek için saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Sen bir pıslıksın."

"Ve sen de bir veletsin." Asansörleri işaret ediyorum. "Hakaret etmeye devam etmek mi istersin yoksa yukarı çıkmak mı?"

Dönüp kapıya doğru ilerlemeden önce seçeneklerini tarttığını görebiliyorum, her santimi bir kraliçe kadar muhteşem. Ancak o zaman bu lanet yerde çıplak ayakla yürüdüğünü fark ediyorum.

Küfürlerini duymazdan gelerek onu kucağıma alıyorum ve hızla ele- vatöre doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimizde onu ayağa kaldırdım.

Boğazıma yumruk atmaya çalışıyor.

Yumruğunu yakaladığımda gülüyorum. Elimde değil. Kadın kaçması gerekirken kavgaya etmekten ya da susması gerekirken çene çalmaktan asla vazgeçmiyor. Formuna sadık kalarak, herhangi bir yırtıcıya yakışır bir hırıltı çıkarıyor. "Bana bir daha dokunursan o lanet gırtlığını ."

Yani böyle olacak, değil mi?

Onu göğsüme doğru çekmek için elini tutuyorum ve sonra bir kolumu sırtının alt kısmına geçiriyorum. Bana karşı koyuyor ama kazanamıyor. Aramızdaki boy farkıyla olmaz. Ben bu kadar güçlüyken olmaz.

Bu farkındalığın onun üzerine çökmesini, sakinleşmesini bekliyorum. Kavgaya etmeyi bırakması diğerlerinden daha uzun sürüyor ve o zaman bile bana ezmek istediği bir böcekmişim gibi bakıyor.

"Bunu durdurma yeteneğine sahipsin. Küçük bir kelime, Jasmine, ve oyun biter. Bizde hep böyle oldu."

Ağzını kapatıyor ama öfkesi dinmiş gibi görünmüyor.

"Şimdi bunu hallettiğimize göre..." Asansörün kapıları açılıyor ve onu çatı katına geri götürüyorum. Kapıların arkamdan kapanmasını bekliyorum, anahtar yoksa çıkışı kapatıyor ve sonra onu yeniden kiraliyorum.

Birkaç büyük adım geri atıyor. Üzerimden bir şerit daha koparmak istediğini söyleyebilsem de merakı onu yeniyor. Jasmine yavaş bir daire çiziyor. Bakışlarını takip ediyorum, mekânı onun süzgecinden geçiriyorum. Lüks mobilyalarla döşenmiş geniş bir açık alan, renk düzeni son derece minimalist. Siyah mobilyalar. Beyaz duvarlar ve soluk ahşap zeminler. Pencereleler bir odadan diğerine uzanıyor ve Carver Şehri'nin manzarasını sunuyor.

Oraya gidiyor.

Birkaç adım geride durarak takip ediyorum, asansörün yanındaki lamba dışındaki ışıkları yakma zahmetine girmiyorum. Yukarı uzanıyor ama cama dokunmadan önce duruyor. "Çok büyük."

Gerçekten öyle değil. Carver City ülkedeki en büyük şehirler arasında ilk yirmide bile değil ama Jasmine bu saçmalığı umursamıyor. Bu onun şimdiye kadar deneyimlediği en geniş dünya.

Bunu kullanabilirim.

Bunu yapabilecek kadar piçim.

"Şartları konuşalım."

Yavaşça bana dönüyor, sanki manzaradan uzaklaşmak bir meydan okumaymış gibi. "Senin olduğumu söyleyip hırladığında ve sonra beni bir et parçası gibi omzuna attığında şartların belirlendiği izlenimine kapılmıştım."

, ama kabul edeceğim bir şey değil. "Hadi ama Jasmine. O kadar basit olmadığını biliyorsun. Baban sana hiçbir şey öğretmedi mi?" Alçakça bir darbe ama bu işin istediğim gibi sonuçlanması şart.

Korkmuyor. Tabii ki ürkmmez. Nefret ettiği babasının zaten kafasına sokmadığı çok az şey söyleyebilirim ona. Kızıyla nasıl konuştuğunu gördüm, sanki ayakkabısının altındaki bokmuş gibi. Sadece rahmini ve sütünü en yüksek teklifi verene pazarlamak için iyi.

En yüksek teklifi veren değil. Eğer öyle olsaydı, şu anda bu durumda olmazdık.

Ellerini cömert kalçalarının üzerine koyuyor. "Şartlarınız var mı? Tamam, dinliyorum. Dinliyorum."

"Bu binayı izinsiz terk etmeyeceksiniz. Hücre ve altındaki kat sizindir, ama başka hiçbir yer sizin değildir."

gözleri parladı. "Yani ben bir kafesi diğeriyle takas ettim.

Harika. Tam da her zaman istediğim şey."

Bunu görmezden geliyorum. "Yarın sana kıyafet bulmaya çalışacağız."

"Biraz kıyafet *kazan*." Çenesi düşer ama toparlanır. Jasmine başını sallar. "Hayır. Seninle bu oyunları oynamayacağım." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra öldürmek için içeri giriyor. "Sen ondan bile kötüsün."

Hangisini kastettiğini açıklığa kavuşturmaya gerek yok. Hayatında sadece bir kişi vardı. "Seni bir canavara sattı."

"*Canavarlar* hakkında taş atmamanız gerektiğini düşünüyorum. Ve sen de bu konuya atlamaktan ve bunu kendi çıkarların için kullanmaktan çok mutlu oldun. Aynı madalyonun iki yüzü." Ters ters bakıyor. "Oyun oynamakla ilgilenmiyorum."

Daha iyi kontrol edebilmeliydim, içimde yükselen öfke dalgasını durdurabilmeliydim. Minnettar olmasını beklemiyordum -duygusal değilim- ama bu saçmalık. "Eğer bir canavar da diğeri kadar iyiye, seni Ali'ye teslim etmemi mi tercih edersin? Nihai amacına ulaştığı sürece senin hasarlı bir mal olmanı umursayacağından şüpheliyim. Hatta seni içeri soktuğum için bana teşekkür bile edebilir. "

Tokadın geldiğini görüyorum ve darbeyi durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Kafamı çevirecek kadar güç uyguluyor. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Bir kez daha vurmaya kalktı ama bileğini yakaladım. "Onunla güvenli konuşmak yok, Jasmine. Çıkış yolu yok."

"Beni bir kafese koyuyorsun. Burada daha iyiymişim gibi davranma."

Kendime bunun bir neden olmadığını söylesem de, bu acı veriyor. Ben fedakâr bir adam değilim. Birleşme haberi geldiğinde planımı değiştirmiş olabilirim ama niyetim her zaman Balthazar'dan her şeyi almaktı. Adam en az Ali kadar canavar ve daha da vahimi, işinde kötü. Carver City'de şu anda sahip olduğu bölgenin iki katına sahip olmaması için hiçbir neden yok, ancak potansiyelini gerçekleştiremeyecek kadar küçük saçmalıklara odaklanmış durumda.

Sorun değil.

Onun kaybı benim kazancım.

Onu inceliyorum. Çok yorgun. Bütün gece burada durup birbirimize bağırabiliriz ama bu hiçbir işe yaramaz. Jasmine'i babasının evinin koridorunda yakalamak reddetmem gereken bir dürtüydü ama o her zaman benim kontrolümle hızlı ve gevşek oynadı. Bu noktaya kadar idare ettim çünkü oyunun sonu, o boğazıma saldırırken sikimi o daracık küçük amcığa sokmak istemekten daha önemliydi.

Şimdi hem pastamı yiyip hem de onu yiyebiliyorum ve olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı en ufak bir üzüntü bile duymuyorum.

"Yarın bunun için kavga edeceğiz."

"Senin hiçbir şeyini istemiyorum. Senin sadakanı istemediğimden eminim." Jasmine titreyen elleriyle gömleğimin düğmelerini açıyor. Omuzlarını silktiğinde tişört yere düşüyor ve onu görkemli, meydan okuyan bir şekilde çıplak bırakıyor. Çenesini kaldırıp bana bakıyor. "Evcil bir hayvan istiyorsun. Beni uysallaştırmak için planladığın her neyse onu yapmayalım."

"Uysal mı?" Başımı sallıyorum ve yavaşça ona doğru ilerliyorum, yanlış hesap yaptığını anladığı anın tadını çıkarıyorum. Tam olarak korku olmayan bir şeyin parlaması. Başka bir kadın o anı geri adım atmak, başka bir açı denemek için kullanırdı. Jasmine öyle yapmaz. Gözlerinden ateş saçıyor, sanki arkasına yeterince öfke ve irade koyarsa beni cayır cayır yakacağına inanıyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve başını geriye itene kadar saçlarını elimin etrafında döndürdüm. Saçları dışında hiçbir yerine dokunmamaya dikkat ederek eğildim. "Kuduz bir kaplan kadar uysalsın."

"O zaman o kaplanı evine hapseden aptal sensin."

Tartışmaya zahmet etmiyorum. O haklı. Hayatımın her küçük parçası dikkatlice hesaplandı. Her zaman öyleydi. Bir adam bu kadar yükselemez ya da

içgüdülerinin ön plana çıkmasına izin vererek benim kadar hızlı olamaz.

Yine de onu istiyorum.

Onu beş yıl önce, Balthazar'ın operasyonuna ilk getirildiğinde gördüğüm anda istemiştim. Yirmi yaşındaydı ve adını aldığı çiçek kadar cesur ve güzeldi. Sözlü münazara seanslarımızdan ne kadar keyif alırsam alayım, gözlerindeki daveti ne kadar sık okursam okuyayım, o zamanlar ona dokunmamam gerektiğini biliyordum.

Titriyor ve ben bunun arzudan kaynaklandığını düşünecek kadar aptal değilim.

Çok yorgun ve öfke dağının altında korku var.

Kendimi geri çekilmeye, onu bırakmaya zorluyorum. O burada ve bu şimdilik yeterli. Jasmine'in titrek nefesi bunun doğru seçim olduğunu doğruluyor. Koridora doğru yöneliyorum. "Bu taraftan."

"Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum."

Bunu görmezden geliyorum ve çatı katının derinliklerine doğru yürüyorum. Birkaç saniye sonra arkamdan gelen ayak sesleri beni gülümsetiyor. Benimle dişe diş mücadele ettiğinde bile, beni kendine çeken bir itaatkârlık çekirdeği var, bir pervane alevi gibi. Yanarak ölmek gündemde değil. Kontrol bende ve bunu ne kadar çabuk öğrenirse, bu iş o kadar kolay olacak.

Boş yatak odası nadiren kullanılır. İnsanları süre kalmaları için davet etmek bir yana, evime alma alışkanlığım bile yok. Seviştiğim zaman, kulüpte yaparım. Bu beni birilerinin yanlış bir fikre kapılması zahmetinden kurtarıyor.

Evimin geri kalanı gibi nötr. Temiz çizgiler, sade renkler. Düzeni beni rahatlatıyor. Kapıyı açıp kenara çekiliyorum ve etrafı incelerken yüzündeki ifadeyi izliyorum.

Güçlü kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirliyor. "Renklerle ne alıp veremediğin var, Cafer?"

"Dağınık."

Kaşlarını kaldırıyor, belli ki evimde çıplak olduğunu unutmuş. "Dağınık," diye tekrarlıyor Jasmine. "Renklerin dağınık olduğunu düşünüyorsun." Elini sallıyor ve incelemek için ilerliyor.

Dişi kaplandan meraklı yavru kediye. Tek ihtiyacı olan keşfedecek bir şeydi. Bu bilgiyi daha sonrası için dosyalıyorum ve onun odada ilerleyişini izlemekle yetiniyorum. Elini yorganın üzerinde gezdiriyor, yumuşaklığını test ediyor ve başını gömme dolaba sokmak için yürüyor.

Onu yakalayan şey banyo. Öyle olacağını biliyordum. Balthazar göt herifin teki bir baba olabilirdi ama kızının cinsel arzularını sınırsızca tatmin ediyordu. Her zamanki uğrak olmadığında, çit labirentinin ortasındaki çeşmenin yanında bulunabilirdi. Her şey benim zevkime göre oldukça abartılıydı, bir mil kareden fazla kıvrımlı yollar ve küçük avlular, ama Jasmine'in fantezisine uyuyordu. Ya da belki de duvarlarla çevrili değilmiş gibi davranmaya ihtiyacı vardı ve labirent de bunu yapmanın bir yoluydu.

Eninde sonunda ona
soracağım. Ama
bugün değil.

Konuşmak için odaya geri dönmesini bekliyorum. "İlgilenmem gereken var."

Sanki bilmeye değmezmiş gibi elinin tersiyle itiyor. "Hep öyle yapıyorsun."

Şimdi bu ilişkinin nasıl olacağını belirleme zamanı. "Döndüğümde, seni çıplak ve kapının önünde diz çökmüş olarak istiyorum."

Kısa kesiyor. "Affedersiniz?"

"Beni duydun. Çıplak ve diz çökmüş. Bu bir emirdir." "Ne zaman döneceksin?"

Neredeyse gülümseyecektim ama tepkimi derinlere bastırdım. "Şafaktan önce döneceğim."

"Şafak sökmeden önce," diye , anlayışlı bir tavırla. "Seni beklememi istiyorsun. Bilinmeyen bir süre boyunca. Çıplak ve diz çökmüş."

Kendime sıkı bir gülümseme izni veriyorum. "Evet, Jasmine. Ben de tam olarak bunu bekliyordum." Arkamı dönüp asansörlere doğru ilerliyorum. Onunla itişip kakışmanın, kavga etmenin ve direnmenin heyecanı beni o kadar sertleştiriyor ki, doğru dürüst göremiyorum bile. Elimde olsa, bu gece olanları düşünmesi için onu yalnız bırakmazdım ama iş zevkten önce gelmeli.

Jasmine ile zevk iş *olsa* bile.

Asansöre bindim ve kapalı otoparka indim. Emir subayım Jeremiah beni orada karşıladı. Biraz yıpranmış görünüyor, takım elbisesi buruşmuş ve normalde mükemmel olan siyah saçları dağılmış. Gömleğindeki kan lekelerini fark ettim. "Bitti mi?"

Jeremiah başını sallıyor. "Birkaç sorunla karşılaştık ama çocuklarla benim üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi."

"Güzel."

Arkamdan asansöre bakıyor. "Prensesini aldın mı?" "Diğer şeylerin yanı sıra." Ben arabaya yöneliyorum, o da bana ayak uyduruyor. . "Sürecin bir sonraki kısmı için hazırız." Yüzünü buruşturdu.

"Ali onun için attığımız ağdan kaydı."

Durakladım. "Bul onu." Ali'ye canavar dediğimde abartmıyordum. O ve ben benzer yerlerden başlamış olabiliriz - sıfırdan yükselmek için savaşıyoruz - ama geçmeyi reddettiğim birkaç çizgi, onun neşeyle çiğnediği çizgiler. O bir sadist ve sosyopat, şiddete olan tutkusu sadece gururunu aşıyor.

Yasemin'i almak ve onun güç gaspını ortadan kaldırmak onu kızdıracaktır ve Ali en çok öfkelendiğinde tehlikelidir. Adam serseri ve Yasemin'i geri almaya çalışacak. Onu *benden* almak için. Yasemin

ambalajından çıkaramadan elinden alınan bir oyuncak, onun öfkesini daha da artıracaktır.

Peki ya Ali onu geri alamazsa?

Onu öldürecek.

"Bul onu Jeremiah. Hemen şimdi bul onu."

BÖLÜM 4

JASMINE

Yirmi beş yıl aynı birkaç mil karelik alanda sonra, Ja-Far'ın çatı katı bir keşif. Asansör kapılarını zar zor bekliyorum gözetleme dürtüme yenik düşmeden önce. Bu küçük zevke odaklanmak, hayatımın nasıl alevler içinde kaldığını çok fazla düşünmekten daha kolay.

Evim artık benim değil. Babamın beni satarak evlenmesini affedebilsem bile -ki affedemem- yıllarca bana yapılan baskıları ve çizgiyi her aştığımda bana yöneltilen tehditleri affedemem. Özgürlüklerimin küçük bir listesini yontma tehditlerini.

Şimdi buradayım, bacağım farklı bir tuzağın içinde.

Ana yaşam alanını atlıyorum ve çatı katının odamın karşı tarafındaki koridorunda dolaşıyorum. İkinci kapıya geldiğimde, baltayı taşa vurdum.

Uzun bir süre kapının önünde durup Cafer'in yatak odasını inceliyorum. Ne bekliyordum bilmiyorum ama evin geri kalanı kadar sade ve güzel. Burayı başka birine dekore ettirdiğine bahse girerim. Elbette onun istediği gibi, ama bazı küçük detaylarda eksiklikler var.

Tablolar değil ama.

Muhteşemler.

Önlerinde durmak için sessiz adımlarla ilerliyorum. Her biri göğsümde bir şeyleri harekete geçiren koyu kırmızı renkte bir üçlü. Ya da belki de resimlerin içeriğidir. Her biri bir kadının vücuduna yakın çekim. İlki, sırtının kıvrımı. İkincisi, bir kalça. Üçüncüsü, göğüsleri. Sanatçının adı her birinin altına küçük bir karalama şeklinde yazılmış. *Ölüm.*

İlginç.

Daha ilginç bilgiler bulmak için kendimi resimlerden vazgeçmeye zorluyorum. Komodini tam bir fiyasko. Aslında küçük bir kitaplık. Başlıklara göz gezdiriyorum ama boşa kürek çekiyorum. Jafar'ın kurgusal olmayan savaş hikayelerine karşı bir ilgisi var. Tabii ki var. Muhtemelen günümüz düşmanlarıyla savaşa girmeden önce onları okuyor ve notlar alıyor.

Banyo benimkine benziyor ama onunki beyaz yerine siyah. Homurdanıyorum. "Her zamanki gibi tipe göre oynuyor." Gömme dolap pahalı takım elbiselerle dolu, hepsi de siyahtan soluk griye doğru gri tonlamalı bir çizgide dizilmiş. Gömlekler de aynı şekilde.

Kısa bir süre mutfağa geri dönüp her birine bıçak çekmeyi düşünüyorum ama bunu şimdi yapmak elimi fazla zorlamak olabilir. En iyisi gerçek isyanı sonraya saklamak, şüphesiz bunu hak edecek bir şey yaptığında.

"Jafar'ın odasında ilginç bir şey olmadığına güven." Başımı sallıyorum ve koridora geri dönüyorum. İki kapı daha ve onları keşfetmemek için hiçbir neden yok. İlki bir tuvalet odasına açılıyor, burada da gözetlemeye değer bir şey yok. İkincisi ise evindeki ofisi.

"Pislik," diye fısıldadım. İhtiyacım olan oda burası, onun yatak odası değil. Bunu en başından fark etmeliydim. Koridordan ön kapıya doğru bakıyorum. Beni çıplak ve diz çökmüş, her isteğine itaat eden iyi bir evcil hayvan olarak istiyor.

kötüsü de, bir yanım ona tam olarak bunu vermek istiyor.

Bana yaptıklarından, birlikte yaptıklarımızdan dolayı vücudum hâlâ ağrıyor. Verdiği her şeyi ve daha fazlasını istemiyormuşum gibi davranabilirim ama gerçek bu değil. Hayır diyebilirdim. Gerçekten hayır diyebilirdim. Ama demedim.

Ben istemedim.

Hala istemiyorum.

Yavaşça gülümsüyorum. Emrine karşı geldiğimde ne yapacak? Beni yere atıp yine nefessiz mi bırakacak? Şaplak mı atacak? Belki de beni dizlerimin üstüne çökmeye zorlayacak, pantolonunun fermuarını açacak ve gözlerimden yaşlar fişkırana kadar ağzıma vuracak ve ben sadece boyun eğecek ya da boğulacağım. Titriyorum, tenim çok sıkı, çok hassas hissediyorum.

Babamı deviren adamı istemek bir hata. Sandalyesine çöktüğümde bile bunu biliyorum, deri çıplak tenime karşı serin. Klavyeye bir dokunuşla ekran . Muhtemelen kendisi dışında kimsenin erişemeyeceği bir çatı katında oturmasına rağmen Cafer'in bilgisayarının şifresinin kilitli olduğunu görünce biraz bile şaşırmıyorum.

O ve şimdi de ben.

Okuduğum şeylere en sık kullanılan bir şifreyi boş yere giriyorum. Aslında işe yaramasını beklemiyorum ama daha önce de şaşırmıştım. *Şifre1234*. Bilgisayar yarım saniye düşündükten sonra Yanlış Şifre bildirimini veriyor.

Ekranın üst kısmında küçük bir ışık belirir. Önce yeşil, sonra kırmızı. "Yaramaz Cafer," diye mırıldanıyorum. Bilgisayarlar hoşuma giden bir şey, babamın yanından gizlice geçebildiğim birkaç özgürlükten biri. Babamın güvenlik duvarlarını aşip onun haberi olmadan istediğim kitapları ve eşyaları sipariş edebilecek kadar yetenekliyim ama iş bilgisayar korsanlığına benzeyen herhangi bir şeye gelince çoğunlukla kendi kendime öğrendim. Bu nedenle, bunun ne olduğunu biliyorum. Ekstra bir koruma katmanı. Yanlış şifre girildiğinde

girildiğinde, ya bilgisayar başındaki kişinin bir fotoğrafını ya da belki bir videosunu çeker.

Işığın kaybolmamış olması bir video olduğunu gösteriyor.

Doğrudan kameraya bakıyorum. Yakalandım. "Eğer gözetlememi istemiyorsan, kapıyı kilitlemeliydin." Öne doğru eğildim. "Ya da belki de en başta beni buraya getirmemeliydin." Kayıt yapan ya da yapmayan bir kamerayla konuşmak aptalca geliyor, ama hâlâ kızgınım, ateşliyim ve bu geceki olaylardan dolayı kafam karmakarışık.

Cafer'in bu videoyu görüp eve koşarak benimle dalga geçme düşüncesi... Sandalyede arkama yaslanıp bacaklarımı açıyorum. "Eğer bunu gerçekten göremezsen çok yazık olacak." Kameraya daha iyi bir görüntü sağlamak için sandalyeyi geriye çekebilirdim ama o kadar iyi olma havasında bile değilim. Sanki kesin bir şeymişim gibi beni buraya bıraktı.

Ben kesin bir şeyim ve bu beni daha da kızdırıyor.

Masamdaki telefon çalıyor ve yerimden sıçırıyorum. Bilgisayara hızlı bir bakış, hâlâ kayıta olduğunu söylüyor. Açmak için boştaki elimi kullanıyorum. "Evet?"

"Telefona bu şekilde cevap verilmez, Jasmine."

Evet, bilgisayarına girmeye çalıştığımı biliyor. "Mmm. Üzgünüm, biraz dikkatim dağınık." Ses tonuma tatlı bir pişmanlık kattım. "Bir dahaki sefere sekreterlik oynarken bu eleştiriyi dikkate alacağımdan emin olabilirsiniz."

Sanki onu şaşırtmışım gibi bir süre sessiz . Öfkeli ve dibe vurmuş bir haldeyken bile elimde olmadan geri döndüğümü artık biliyor olmalı. Zafer şansım ne kadar düşük olursa olsun.

"Talimatlara uymuyorsun."

Ses tonundaki uyarının üzerimde yuvarlanmasına izin verdim. Daha önce tahrik olduğumu düşünmüş müydüm? Onun telefonda olması ve bana dokunamayacağını bilmek şu anla kıyaslanamaz bile. Parmağımı boş boş kaydırdım

Islaklığımın içinden geçip klitorisimin etrafında dönmeye başladı. "Henüz dönmedin, Jafar."

Bir duraklama. Arka planda erkek sesleri var, ama kelimeleri tam olarak çıkaramıyorum. Sanki başka bir odaya geçmiş gibi gürültü azalıyor. "Kaydı incelediğimde ne göreceğimi söyle."

Yani şu anda beni göremez.

Bu çok lezzetli.

Sandalyeyi daha geriye itmek için ayağımı masaya dayıyorum. Bu ona iyi bir gösteri sunacaktır. "Senin sandalyene oturuyorum."

"Mmhmm."

"Çıplak." Sesim zar zor kendim gibi çıkıyor. Onunla bu oyunu oynayarak ne yapıyorum ben? Onunla her mücadele etmeli, babama ne yaptığı ve gelecek için ne planladığı hakkında cevaplar talep etmeliydim.

Onun yerine burada, masasında oturmuşelimde olmadan küçük bir sürtük gibi kendimi parmaklıyorum.

İki parmağımı daha amıma sokuyorum ve sertçe nefes veriyorum. "Parmaklarımla kendimi beceriyorum."

Şimdi nefes verme sırası onda. "Yaramaz , değil mi? boşalınca deri koltuğumu mahvedeceksin."

"Büyük ihtimalle." Bir iniltiyi içimde tutmak için alt dudağımı ısıırıyorum.

"Yaramaz kızlara ne olur biliyor musun?" Bir saniye bile beklemez. "Cezalandırılırlar."

Orgazmım yaklaşıyor. Kaç kez yatakta kendime bu şekilde dokundum, onun küt parmaklarının girdiğini, sikine hazırlanmak için amımı açtığını hayal ettim? Sayılamayacak kadar .

Onun telefonda olması, sesinin kulağımda hırlaması?

Her şeyi on bin kat daha sıcak yapıyor. Başımı koltuğa yasladım, telefonu kulağımda zar zor tutabiliyordum. "Ben

Sonuncusu gibi aptalca emirlerle beni her terk ettiğinde kendimi burada parmaklayacağım." Parmaklarımı klitorisimi sıkıştırmak için yukarı kaydırıyorum ve içimdeki nefesi tutamıyorum. "Belki bir dahaki sefere senin yatağında yaparım."

"Jasmine." Sesi bir kırbaç gibi şaklıyor. "Dur."

İtaat etmeye hiç niyetim yokken elim kalkıyor. Dişlerimi sıkıyorum. "Hayır." Kendimi komutu görmezden gelmeye, klitorisimi bir, iki, üçüncü kez okşamaya zorluyorum, ta ki içimde tutamadığım bir iniltiyle boşalana kadar. Bu daha da iyi hissettiriyor çünkü bana yapmamamı söyledi ve ben yine de yaptım.

Emirlere uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. "Oops," diye fısıldadım.

Birkaç vuruşluk sessizlik. Tekrar konuştuğunda sesi düpedüz buz gibiydi. "Unutma, velet-çırılçıplak ve diz çökmüş."

"Siktir git." Telefonu kapatıyorum, korku ve ihtiyaç kafamda, kalbimde ve vajinamda düğümleniyor. Bilgisayar ekranındaki ışık sönüyor, ki bu da iyi bir şey ve yorgunluk üzerime çöküyor. Son birkaç saat içinde çok fazla şey oldu, çok fazla değişiklik. Gücümü tüketiyor ve kafamı karıştırıyor.

Jafar'ı istememeliyim.

Bunu biliyorum. Tabii ki biliyorum.

O beni cennetten çıkaran bir yılan, ama parmağını bile kımıldatmasına gerek kalmıyor ve ben ne kadar hain bir kız olduğumu kanıtlama hevesiyle kendi ayağıma çelme takıyorum. Babam sadakatimi hak etmiyor ama diğer insanlar bunu böyle görmeyecek. Hele ki yirmi beş yıl boyunca itaatkâr kızı oynadıktan sonra. Peki ne için? Beni o piç Ali'ye pazarlasın diye mi?

Oh, Ali iyi görünüyor, kimse yüzünün altını incelemeyeceği sürece. ve sayısız kadının aklını başından alan bir gülümsemeye sahip. Aynı zamanda bir yalancı, bir hırsız ve

Hepsinden affedilebilir, gölgeler arasında hareket eden bizlerden daha iyi olduğunu düşünecek kadar kendini beğenmiş.

Onun için ben bir malım, bu dünyadaki meteorik yükselişinin bir işaretiyim. Balthazar'ın kızı, taçtaki bir pozisyon için tasarlanmış bir mücevher. Beni bir insan olarak görmüyor ve muhtemelen asla da görmeyecek.

Artık her şey bitti. Jafar bundan emin oldu. Öyle değil mi?

Eminim Ali bunun kazanamayacağı bir dövüş olduğunu bilerek çekilecektir. Benimle şansını kaçırdı ve mantıklı olan tek şey daha kolay avlara geçmek.

Keşke buna inansaydım.

Jafar'ın ofisinden ayrılıyorum. Şifresini çözecek kadar onu tanıyana kadar burada bulabileceğim bir şey yok. O zaman bile bir planım yok. Bilgi bulup, güven fonumu serbest bırakması için ona şantaj mı yapacağım? Gidecek hiçbir yerim yok. Günlük işlerle ilgili umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir bilgin yok. Emanet hala benim olsa bile paraya nasıl erişeceğimden yüzde yüz emin değilim. Nasıl iş bulacağımı. Toplu taşıma nasıl kullanılır. Kendi yiyeceğimi almak için bir markete bile hiç gitmedim. Çok fazla hayat deneyimi var ve hepsi de ulaşamaz.

Hepsi *hala* ulaşamaz.

Ön kapı önümde beliriyor. İtaat etmek dünyadaki en kolay şey olurdu. İyi hissettirecek. Bunu ruhumun derinliklerine kadar biliyorum. Babama olan itaatimden farklı. O baskı altında verilmişti ve bu konuda başka seçeneğim yoktu. Bu... Jafar bana bir seçenek sundu. Bektan bir seçimdi ama yine de bir seçimdi.

Kumar oynadım.

Kaybettim mi kazandım mı hâlâ emin değilim.

Gözlerimi kapatıyorum ve hayal ediyorum. Soğuk mermer, hazır morarmış dizlerime değiyor. hava klima tüylerimi diken diken ediyor

Adrenalin azalır ve sıcaklığını da beraberinde götürür. Kapının açılması ve Jafar'ın içeri girmesi. ...

Sırada ne var bilmiyorum.

Beni yine orada, yerde mi sikecek?

Titriyorum ve bunun su katılmamış şehvetten başka bir şeyden kaynaklandığını iddia edemiyorum. İyi kızların böyle aşağıdan ve kirli bir sikiş istememesi gerekir. Arzunun karanlık tarafıyla oynamak, partnerleri boyun eğmeye zorlayana kadar geri itmek, mücadelenin her saniyesini sevmek istememeleri gerekir.

Sanırım hiçbir zaman o kadar iyi olmadım.

Belki de bu yüzden üzerinde dönüp koridorda yeni odama doğru yürüyorum. Jafar itaat mi istiyor? Bunu hak etmesi gerekecek. Tek bir pazarlık, bir ömür boyu kölelik yapmaz.

Hepsi bahane. Gülümsüyorum ve kapımı kapatıyorum, kilidi çevirmek için zaman ayırıyorum. Cafer bu meydan okumaya izin vermeyecek ve tıpkı telefonda tehdit ettiği gibi beni kesinlikle cezalandıracak.

.

* * *

Kapının çarpılarak açılma sesi beni sarsarak getirdi. Uykuya dalmayı hiç istememiştim. Jafar'ı bir espri ve alaycı bir gülümsemeyle beklemek bundan çok daha iyi. Saçlarımı yüzümden çekip doğrulmaya çalışıyorum ama o çoktan orada, boğazıma sarılmış ve beni tekrar yatmaya zorluyor.

"Sana bir emir verdim,

Jasmine." Bana zarar vermiyor.

Henüz vermiyor.

Tutuşuna karşı itiyorum, sert avuçlarının boynuma baskıdan, beni ne kadar kolay ezebileceğini bilmekten kalp atışlarım hızlanıyor. "Diz çökmek istemedim."

"Neden şaşırmadım?" Sesi kızgın ya da kontrolden çıkmış gibi gelmiyor. Hayır, sesi her zamanki gibi soğukkanlı ve alaycı. Yorganı vücudumdan hoyratça sıyrıp atmasıyla kıyaslandığında bu rahatsız edici. Olduğum gibi kısıtılmış olsam bile, bakışlarının çıplaklığını tırmıkladığını hissedebiliyorum. Bir adam tek bir bakışıyla beni nasıl bu kadar azdırabilir? Açıklamaya gerek yok.

Tek bir parmağını göğsümden aşağı, göğüslerimin arasından geçiriyor ve göbek deliğimin hemen yakınında duruyor. "Kontrol sende değil, Jasmine. Öfkeyle buraya gelmemi ve hıncımı o daracık amcığından çıkarmamı istiyorsun, bir yandan da benden nefret ettiğini haykırıp beni kendine çekiyorsun."

Evet, tam olarak istediğim şey bu.

Elini daha sert bastırıyorum, sertliğe ihtiyaç duyuyorum, bana *dokunmasına* ihtiyaç duyuyorum. "Seni durdurabileceğim gibi değil."

"Hayır." Bir an için benimle aynı fikirde olduğunu düşünüyorum ama onun yerine beni serbest bırakıyor. "Bu işler böyle yürümüyor."

Yatak başlığına yaslanıyorum, şehvet yerini utanç ve mahcubiyete bırakıyor. Beni istemiyor mu? Bu akşam erken saatlerde odama girdiğinden beri -ya da teknik olarak dün gece mi oldu- duyguların vahşi tahterevallisi bir kez bile yavaşlamadı ve yakın zamanda da yavaşlayacağına dair herhangi bir kanıt göstermiyor. "Ne oyunu oynuyorsun?"

"Açık kurallar gerektiren bir şey." Bana düşünceli bir bakış atıyor. "Sen sadece bir bebeksin, Jasmine. Ben seni zorluyormuşum gibi davranıp kurallara karşı gelebileceğini ve yine de istediğini elde edebileceğini sanıyorsun." Cafer başını yavaşça sallar. "Siktir et."

"Affedersiniz?"

"Bu oyun babanda işe yaramış olabilir, ama şimdi işe yaramayacak."

Hayal kırıklığı ihtiyatımı bastırıyor. "Benden ne istiyorsun, Jafar? Balthazar'ın kızının el pençe divan durmasını mı? Canın ne zaman isterse beni becermek ve senin için her geldiğimde onu yendiğini bilmek mi?"

Yavaş gülümsemesi beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor, ama bunu kastettiğinden şüpheliyim. Jafar pek de rahatlatıcı bir tip değil. "Senden ne istiyorum?" Göz hizamıza gelene kadar eğiliyor. "Her şeyi."

Her şeyi.

"Hayır," diye fısıldıyorum. Yalnızca bana ait olan çok az şeyim var. Paylaşmayacağım. Reddediyorum. Onun zevki için kendimi açmamı istemeye nasıl cüret eder? Seks bir şeydir, hatta alışılmadık seks bile. Bu daha fazlası ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Sanki gitmesi gereken bir yer varmış gibi saatine bakıyor. "Şimdilik uyu. Öğleden sonra kıyafetleri getirtirim. Bu gece dışarı çıkıyoruz."

Farklı koşullar altında, *dışarı çıkma* ihtimali beni nefessiz bırakabilirdi. Ama şimdi değil. Bu şekilde değil. "Dışarı çıkacak gibi hissetmiyorum."

"Bu bir rica değildi." Dönüp kapıma doğru yürüyor, işte o zaman menteşelerinden belli bir açıyla sarktığını fark ediyorum. Şimdi zorlasam bile kapanmıyor. Bu kadar şiddet sonra nasıl sakin ve soğukkanlı olabiliyor?

Ama Jafar her zaman kendini daha iyi kontrol etmiştir.

Bir şeyi kanıtlamak için kapımı tekmeledi. Ceza olarak beni becermeyi reddederek de aynı şeyi yaptı. İtaatsizlik hoş görülmecek ya da ödüllendirilmeyecek.

Kapı aralığında duraklıyor. "Gerekirse benimle dövüş, ama dürüstlükten başka bir şey istemiyorum."

"Gerçekten seni istemiyorum."

"Yalancı." Hiç kızmadan söylüyor. "*İstersen* rıza göstermeme oyununu oynamaya devam edebiliriz - hak ettikten sonra."

Yataktan çıkıyorum. Ben sinmişken ve o dimdik dururken bu konuşmayı yapamam. Odanın öbür ucunda bile benden yüksekte duruyor ve bunun içimde yarattığı heyecandan nefret ediyorum. Titreyen parmağımla onu işaret ediyorum. "Hoşuna giden bir numara yaptığımda ödülle ödüllendirebileceğin bir köpek değilim."

"Hayır." Kıpırdamıyor, ben ona doğru yaklaşıırken başka tarafa bakmıyor. Koyu renk gözlerindeki sıcaklık olmasaydı, hiç etkilenmediğini düşünürdüm. "Köpek değil. Şımarık bir kız çocuğu. Birinin seni dize getirmesi gerekiyor ve ben de bunu yapmaktan büyük zevk alacağım."

Beni dize getir.

Kırmızı görüşümü kaplıyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum. Ona şu anda vurmak çok ama çok iyi hissettirebilirdi ama bir bakış bana darbenin düşmesine asla izin vermeyeceğini söylüyor. Ellerimi saçlarımda gezdirip küfrediyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, sevmiyorsun. Kapana kısılmaktan nefret ediyorsun. Bu pek de aynı şey değil."

Haklı ama bunu kabul edecek değilim. Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Kolay bir çözümüm var. Bana güven fonumu verin ve beni serbest bırakın, biz de mutlu bir şekilde yollarımızı ayıralım."

Başını iki yana sallar. "Oyunumuzu oynadığında şartları kabul etmiştin. Kaybettin ve artık benimsin."

"Bir insana sahip olamazsın!" Jafar tarafından sahiplenilme fikri beni ne kadar heyecanlandırırsa heyecanlandırırsın, boyun eğemem. *Edemem*. O benim tüm hayatımı altüst etti. Başlamak için en iyi hayat olmayabilir ama benim hayatımdı. Eninde sonunda savaşarak kurtulma şansı bulacak ve her şeyi arkamda bırakacaktım.

Özgür olmak için.

Yüzümden bir şeyler okunuyor olmalı ki elini enseme gezdiriyor ve neredeyse göğüs göğüse gelene kadar beni öne doğru çekiyor. "Zavallı Jasmine," diye mırıldanıyor. "Dengeyi bulamazsan düello arzuların seni parçalayacak."

"Bırakın gideyim."

Yüz ifademi inceliyor. "Gerçekten istediğin bu mu?" Elbette öyle. Taptığım tek tanrı özgürlük. "Evet." "Bunu kanıtla."

Anlayış beni yıkıyor. Bana güvenli kelimemi hatırlatıyor, çok ve bir çıkış kapağına ihtiyacım olduğunda gelen durma noktasını. Ona bakıyorum, kendimle savaş halindeyim. Onu istiyorum. Jafar'ı nasıl istemem? Muhteşem, tehlikeli ve beni daha da cezbeden bir şekilde yasaklanmış.

Ayrıca babamın yaptığı gibi beni de bir kafese koydu. Aradaki tek fark boyut ve onunla birlikte gelen kurallar.

O anda, ondan gerçekten nefret ettim. Sadece birazcık. "Rajah." Sözcük fısıltıdan öteye geçmiyor ama hemen elini bırakıp uzaklaşıyor ve aramıza hâlâ istediğimden emin bir mesafe koyuyor.

Ama çok geç. Ben seçimimi yaptım.

"İyi geceler, Jasmine." Arkasına bakmadan kapıdan çıkıp gider.

Güç ve hayal kırıklığı tuhaf iki arkadaştır ama içimde dolaşan ikiz duygulardır. Duracağını biliyordum elbette. Ama içimde dolanan duygu karmaşasını çözemiyorum ve aniden denemek için bile çok yorgunum.

tökezleyerek geri yatağa ve örtülerin altına giriyorum.

Yarın her şey daha net olacak.

Yarın, az önce yaptığım seçimden pişman olmayacağım. Büyük ihtimalle.

BÖLÜM 5

JASMINE

Uyandığımda **J** afar gitmişti. Bu kez, randevuyu reddetmek yok.

Onu istediğim için bir buçuk aptalım.

Onunla vakit geçirmek istiyorum ama duygularımı kontrol edemiyorum. Eğer bu mümkün olsaydı, onları tamamen kovmak isterdim.

Kahve aramak için mutfağa giriyorum ve beni bekleyen bir cezve buluyorum. Buzdolabında en sevdiğim krema var, son kullanma tarihi yeni geçmiş. Böyle küçük ayrıntıları fark ettiğini bilmiyordum. Jafar'ı daha önce sabahları gördüğümü bile sanmıyorum.

Şu an sabah olduğundan değil. Öğleden sonra uyudum.

Kahve makinesinin yanında, üzerinde kısa ve kalın çizgilerle bir programın yazılı olduğu yapışkan bir not var.

2 P.M. - Stilist

8 P.M. - Hazır olun

Sadece bu kadar. Başka bir şey değil. Yine de sanırım daha fazlasını bilmeme gerek yok. Her ne kadar inadına kapıyı stiliste kapatmak istesem de, gerçek şu ki kıyafete ihtiyacım var. Sahip olduğum tek zırh o ve onsuz olmak beni geriyor.

Saati kontrol ediyorum. Duş almak ve stilistle buluşmaya hazırlanmak için yeterli zamanım var. Bu kadar çaba sarf etmek bile beni yoruyor ama

şimdi tereddüt etmeyi göze alamam. Bu gecenin, geleceğın ne getireceğini bilmezken olmaz. Elimdeki her silaha ihtiyacım var.

Bir buçuk saat sonra, Jafar'ın bir gece önce mahvettiğine neredeyse tıpatıp benzeyen kısa bir bornoza sarınmış, saçım yapılmış ve makyajım kusursuzdu. Jafar'ın banyoyu benim markalarımle doldurmuş olması dikkatimden kaçmadı, hepsi parlak ve yeniydi.

Bunu o planladı.

Elbette biliyordum. Jafar hiçbir şeyi şansa bırakmaz. Ama bu odayı benim için hazırlattığını bilmek... Hoşuma mı gitti yoksa nefret mi ettim bilemiyorum. Ben ve Cafer söz konusu olduğunda bu genel bir tema gibi görünüyor.

Stilist erken gelir.

Kısa boylu, kıvrımlı bir kadın, sarı saçları pixie kesim ve omzunda anında bir çip taşıyan bir tavır. Yüksek bel pantolonu ve vücuda oturan beyaz bluzu aynı anda hem şık hem de seksi görünüyor ve beni gördüğünde tek bir piercingli kaşını kaldırıyor. "Yüce Tanrım, yapacak çok işimiz var."

"Affedersiniz?"

"Hiçbir şey için özür dilemenize gerek yok prenses." Ele- vator'a geri döner ve parmaklarını şıklatır. İki iri yarı adam gökkuşağı renklerinde giysileri raf raf dışarı çıkarır. Bir kez daha parmaklarını şıklatır ve asansörün içinde kaybolurlar.

Onun adamları mı yoksa Jafar'ınkiler mi bilemiyorum ama gözlerini kırpmadan ona itaat ettiler. Bu gücü kıskanıyorum. Babamın adamları sadece ondan korktukları için bana itaat ederlerdi. Jafar'ın adamlarının da aynısını yapacağını hayal ediyorum. Asla oluşturduğum tehdit ya da sahip *olduğum* güç yüzünden değil.

Oturma odasındaki rafları düzenliyor ve sonra ortadaki bir noktayı işaret ediyor. "Burada dur. Bornozunu çıkar."

Kımıldamıyorum. Başka seçeneğim olmadığı için Cafer'e boyun eğebilirim, ama bu kadın benim korkak ve sinmiş biri olduğumu sanıyor.

çiğnenmeyi bekleyen bir çiçek. "Biraz nezaket sana iyi gelecektir."

Sarışın yeşil gözlerini deviriyor. "Evet, bu işler böyle yürümüyor. Ben yaptığım işte en iyisiyim ve en iyi olmak beni dinlemen anlamına gelir, tersi değil." Tekrar yeri işaret etti ve ses tonuna beni çürütecek kadar şeker kattı. "Tabii çıplak dolaşmayı tercih etmezsen?"

Beni köşeye sıkıştırdı ve bunu biliyor. Dişlerimi sıkıyorum. Kazanacak hiçbir şeyimin ve kaybedecek her şeyimin olmadığı zayıf bir pozisyondan pazarlık yapmaktan daha iyisini biliyorum. Bu onun için sadece bir iş. "Beni giydirmezsen, paranı alamazsın."

"Sevimli." Sırıttıyor. "Kontratta yarısını peşin alacağım yazıyor. Sinirlenirsen, o para hâlâ benim ve öğleden sonra boşum. Elinde koz yok, o yüzden şimdi vazgeçebilirsiniz."

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Gösterdiği yere doğru yürüyorum ve bornozumu çıkarıyorum. Kadın ıslık çalıyor. "Jafar'ın senin için aklını kaçırmasına şaşmamalı." Beni çevreliyor, bakışları hesaplıyor. "Mücevher tonları, evet. Şu kahverengi tenin tonuna bak. Mükemmel. Sadece mükemmel." Sanki bir insandan ziyade bir sanat eseriymişim gibi.

Bunu berbat ettim. Müttefiklere ihtiyacım var, düşmanlara değil. Derin bir nefes alıyorum ve öfkemi kovmak için elimden geleni yapıyorum. Ona yönelik bile değil, gerçekten değil. O sadece o kadar da uygun olmadığı ortaya çıkan uygun bir hedef. "Ben Jasmine."

"Biliyorum." İlk rafı karıştırıyor. "Ben Tink. Hayır, arkadaş olamayız. Hayır, benim için yararlı bir bilgin yok. Hayır, kontratımı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

Zeytin dalı teklifi buraya kadarmış. Garip bir şekilde, onun ani davranışları beni şimdiden etkilemeye başladı. O sanki

Soğuk ve acı ama bir o kadar da ferahlatıcı bir kutup rüzgârı yüzüme çarptı. "Jafar ile bir anlaşman mı var?"

Bana kızgın bir bakış fırlattı. "Hayır, tabii ki hayır. Jafar'la kimin sözleşmesi var ki?" Benim şaşkın bakışlarım karşısında kaşlarını daha da çatıyor. "Lanet olsun, bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Açıklarsanız yardımcı olabilir," diyorum hafifçe.

Tink kumaştan çok delikli gibi görünen kırmızı bir elbiseyi kaldırıyor. Elbiseyi havaya kaldırıyor, kendi kendine başını sallıyor ve bir kenara koyuyor. "Benim işim değil prenses."

"Ben prenses değilim."

"Sen Jasmine Sarraf'sın, Balthazar Sarraf'ın kızı. Carver Şehri'nde kraliyet ailesine bu kadar yakın olunabilir. En azından Sarraf'ın şehrinde."

Bu tartışmak istediğim bir nokta değil, çünkü o haklı. "Jafar'ı nereden tanıyorsun?"

"Şöhret dışında, bilmiyorum." Yeşil bir elbiseye bakıyor ve onu tekrar rafa koyuyor. Tink bana bakıyor ve iç geçiriyor. "Yorgan değilim ben. Yapmak için işe alındığım işi yaparken birkaç saat içinde karşılıklı boktan durumlarımız üzerinden bağ kurup kanka olmayacağız. Bu işler böyle yürümez."

Bu farkındalığın acısını hissetmek aptalca. Yoluma çıkan babamla bağlantısı olmayan herkese elimi uzatacak kadar arkadaşlığa muhtaç olmak daha da aptalca. İç çekiyorum. "O zaman seni havadan sudan konuşmak gibi zor bir duruma sokmayayım."

Tink'in dolgun dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. Gerçekten de küçük, sevimli bir şey ve kendisinden on kat birinin tavırlarıyla dolu. "İstediğin kadar havadan sudan konuşabilirsin. Sadece şunu açıkça belirtmek isterim ki, biz konuşurken aklından geçirdiğine hiç şüphe olmayan saçma sapan bir kaçış planının parçası olmak istemiyorum."

Merak içimde kıvılcımlar çıkarıyor, kafa karışıklığı ve öfke için hoş bir rahatlama. "Müşterileriniz sık sık kaçış planları yapar mı?"

"Müşterilerim mi? Hayır. Onların kadınları -ve bazı durumlarda erkekleri? Neredeyse her zaman." Omuz silkiyor. "Dünya bazen tuhaf bir yer oluyor."

"Görünüşe göre." Evet, şimdi meraklandım. Bana uzattığı kırmızı elbiseyi kabul ediyorum ve üzerime geçiriyorum. Tink tekrar etrafımda dolanırken, bu sefer iğneler ve konsantre bir ifadeyle, bir sonraki sorumu sormadan edemiyorum. "Hiç yardım etmek istediğin oldu mu?"

"Bir keresinde," diye cevap veriyor ağzındaki iğnelerin etrafında ve sonra birini elbisenin belini sıkıştırmak için kullanıyor. "Sonu iyi bitmedi. Ne benim için, ne de onlar için." Diğer tarafı da iğneliyor ve geri çekiliyor. "Oh evet, ben iyiyim."

Vücuduma bakıyorum. Kırmızı elbise ikinci bir deri gibi üzerime yapışıyor, göğüslerimin arasından aşağıya iniyor ve arkada daha da alçalıyor. Her iki tarafı da neredeyse kalçama kadar yırtmaçlı. "Bu uygunsuz."

"Aynen öyle." Kaşlarını çatıyor ve elleri göğüslerimin üzerinde olmasına rağmen bir iş adamı edasıyla önünü düzeltiyor. "Bunun için banda ihtiyacın olacak." Kaşlarını sertçe çatıyor. "Yine de, eğer Underworld'e gidiyorsan, bant boktan bir fikir. Biri onu yırtıp atacak ve sonra kalçaların ağrıyacak."

Göz kırpiyorum. "Sanırım bunu bana tekrar söylemen gerekecek."

Tink gülmeye başlıyor ama sesi hemen kesiliyor. Yeşil gözleri kocaman açılır. "Yeraltı Dünyası. Carver Şehri'nin en kötü saklanan sırrı, tüm seks zindanlarını sona erdiren seks zindanı? Bu Tanrı'nın unuttuğu şehirde işlerin çoğunun döndüğü yer mi?"

Böyle bir şeyi hiç duymadım. Seks zindanlarının ne olduğunu biliyorum - okuyorum - ama sadece en kurgusal anlamda. Şehrimde böyle bir yer olduğundan haberim yoktu. Yine de, hiç adım bir şehir gerçekten benim şehrim sayılabilir mi? Jafar'ın çatı katı

şehir merkezinde olabilir, ama bu ziyaret sayılmaz. Babamın evi kesinlikle sayılmaz.

"Elbiseyi çıkar." Yüzgeçleriyle sabırsız bir hareket yapıyor. Tink'le ilgili her şey sabırsızlık yayıyor, ama bunun kişisel bir şey olmadığından şüpheleniyorum. Bunu en başından fark etmeliydim.

Kendimi dikkatlice elbiseden çıkarıyorum ve ellerime tutuşturduğu bir sonraki elbiseyi çekiyorum. Siyah ve tenime çok yakışıyor. Bunun V'si o kadar derin değil ama etek ucunu çekiştirmekten kendimi alıkoyamayacağım kadar kısa.

"Kes şunu." Ellerimi tokatlıyor. "Rahatsız görünüyorsun ve rahatsız olmak seksi değildir. *Güven* seksidir."

"Bunun farkındayım," diye ısıriyorum. "Karşılaştığım herkese amımı göstermek benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyor."

"Çok şey kaçırıyorsun." Elbiseyi biraz çekiştiriyor ve kendi kendine başını sallıyor. "Bunun ayarlanmaya ihtiyacı olmayacak. Güzel. Harika bir vücudun var prenses."

Bu neredeyse bir iltifat gibi geldi. "Teşekkürler mi?"

"Stil verdiğim ince yapılı modellerin bazılarında bir sorun yok. Ama değişiklik olsun diye vücudunda gerçek et olan bir kadın olması güzel."

Bana iltifat edip etmediğinden hâlâ emin değilim. Bunun önemli olduğundan emin değilim. Asla zayıf bir model olamayacağım. Bu hiç bir şey değildi. Babamın kilom hakkında sürekli karanlık yorumlar yapmamasını sağlayacak kadar formumu korudum ama kıvrımlarımı seviyorum. Tink'inki kadar genetik değiller ama varlar.

Bu kadının benim ve vücudum hakkında ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum, zaten bu teklifi çekici bulmayacağımı biliyorum. "Bana Yeraltı Dünyası'ndan bahset."

"Anlatacak pek bir şey yok. Burası tipik bir klas mekan, ancak insanlar oraya sapıkça şekillerde sevişmek için gidiyor. Bazıları dun-

geon. Bazıları patron."

"Jafar bir patron mu?" Başımı sallıyorum. "Ne ben? Oraya gidiyorsak öyle olmalı."

"Mmm."

Bir cevap değil, ama bir cevaba ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı.

Onun işaretiyle, siyah elbiseyi koyu yeşim yeşili bir elbiseyle değiştirdim. Ve devam ediyor. Tink sorularımın çoğunu geçiştiriyor ama birlikte geçirdiğimiz zamanın yarısında bana hakaret etmeyi bıraktı. İlerleme var ama içimde onu gelecekte çok fazla göremeyeceğime dair bir his var. İnsan ne sıklıkla bir stiliste ihtiyaç duyar ki?

Daha doğrusu, ev sahibi bir kadın ne sıklıkla bir stiliste ihtiyaç duyar?

Sonunda altı elbisede karar kıldık. Hepsi kendi tarzında güzel ve her biri babam görse felç geçirirdi. Bu düşünce bana bir zevk veriyor ve bunun için kendimi suçlu hissetmeyi başaramıyorum.

Ne kaçırdığımı ancak o toparlanırken fark ediyorum. "İç çamaşırlarını unuttuk. Ve gece kıyafetleri. Ve kot pantolon." İnsan içinde giyecek bir şeyler.

"Bir bok unutmadım." Kapıdan içeri girdiğinden beri ilk kez bakışlarımla tam olarak buluşmuyor. "Sipariş edilenleri getirdim."

Evcil bir hayvanın iç çamaşırına, geceliğe ya da görünüşe göre sokak kıyafetlerine ihtiyacı yoktur. Bornozumu vücuduma daha sıkı sarıyorum ve kanepeye uzanıyorum. "Gerçekten de kafese kapatılmış bir kuşum, değil mi?" En azından babamın evinde arazide yürüyebiliyor, tepemdeki açık gökyüzünü hissedebiliyor, duvarlar beni gerçekten tutsak etmiyormuş gibi davranabiliyordum.

Jafar'ın çatı katında böyle bir seçeneğim yok.

Tink tereddüt ediyor ve sonra yaklaşıyor. Bana bakıyor. "Bak, hiç de kötü biri gibi görünmüyorsun."

"Teşekkürler mi?"

"ederim," diyor en ufak bir alaycılık olmadan. "Eğer Jafar'la olan bu işten gerçekten kurtulmak istiyorsan, Hades'le bir anlaşma yapabilirsin. Bunu tavsiye ettiğimi söyleyemem, yani bu yolu seçmek için çok çaresiz olman gerekir, ama bu da bir seçenek."

Yemin ederim, bu kadın çoğu zaman mantıksız konuşuyor gibi geliyor. "Hades ile bir anlaşma yap."

"Yeraltı Dünyası'nı o yönetiyor. Ve evet, kurallar doğru kelime. O kurnaz bir piçtir, bu yüzden sizi düz ayak yakalamasına izin vermeyin." Yüz ifadesindeki bir şey, bana düz ayak yakalandığını, Hades'le bir anlaşma yaptığını düşündürüyor.

Jafar'ın kontrolünden çıkmayı ne kadar çok istiyorum?

Hades bana özgürlüğümü verse bile, Jafar'ın anlaşmasını kabul etseydim düşeceğim durum yine aynı olacaktı. Özgürlük ama önümde hiçbir yol yok. Para yok, ev yok, *beceri* yok. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Hiçbir şey söylememeliydim." Başını sallar ve asansörün yanındaki rafları sıralamayı bitirir. "Unutma prenses. Kendine güven."

Babamın evinde fazlasıyla sahip olduğum bir şey. En azından iş diğer insanlarla anlaşmaya geldiğinde. Asla onunla değil. *Kendine güvenen bir kız, yerinin hatırlatılmasına ihtiyaç duyan bir kızdır.*

En iyi çabalarım rağmen sesinin kafamın içinde çınlamasından nefret ediyorum. Beni giydirmiş ve doyurmuş olabilir, hiçbir şey istemememi sağlamış olabilir ama beni önemli olan her şeyden alıkoydu. İnsan arkadaşlığından. Arkadaşlardan. Aşktan. İşimde gerçek bir rol oynamama izin verseydi yeterli olabilirdi, ama bundan bile uzak tutuldum. Ben onun tek çocuğuyum ve onun varisi *olmalıydım*.

Oğlum olsaydı ben de olurum.

Beni ne kadar sıkı kilit altında tuttuğunun bir sonucu olarak, yürümeyi öğrenmeye çalışan bir çocuk kadar beceriksizim. Bundan daha iyi olmalıyım. Bundan daha iyi *olabilirim*. "Tink?"

"Mmm?"

"Sen-" *Kendinden emin, Jasmine*. "Senin yardımına yine ihtiyacım olacak. Birkaç gün içinde. Öğle yemeği yiyeceğiz düşündüğüm işaretler hakkında konuşacağız."

Başını yana eğiyor ve beni inceliyor. "Ben . Beni karşılayamazsın."

"Bırak onu ben düşüneyim."

Omuz silkiyor. "O zaman anlaştık. Pazartesi ya da Salı günü öğlen döneceğim." Çantasından bir kart çıkarıp bana uzattı. Üzerinde sadece adı ve telefon numarası var. "Onunla konuştuktan sonra beni ara."

Ja- far'ın izni olmadan hiçbir şeye sahip olamayacağımı hatırlatınca yüzüm alev alev yanıyor ama buna izin vermesi için ondan bir söz almaya niyetliyim. Vazgeçtiğim onca şeyden sonra en azından bunu yapabilir.

Vazgeçmek istediğin her şey.

Sesi duymazdan geliyorum. "Teşekkür ."

"Bana teşekkür etme." Yine tereddüt ediyor. "Bu gece uzun kırmızı olanı giy. İsyan çıkar."

Gülümsemeyi başarıyorum. "Yapacağım."

Asansörün kapıları açılıyor ve aynı adamlar rafları götürmek için ortaya çıkıyor. Kapılar kapanıp onu götürürken bana bakmıyor.

Yine yalnızım.

Tüm hayatımı bu şekilde geçirdikten sonra buna alışmış olmalıyım. Çocukken önce dadılarım sonra da özel öğretmenlerim vardı ama on sekiz yaşına gelip diplomamı aldığımda tüm bunlar sona erdi. Bir kadının eş rolünü oynayabilmesi için sadece çok şey bilmesi gerekir ve benim tek bil-

benim için hiç düşünmedi. İşimizi geleceğe taşıma, teknolojiyi kendi yararımıza kullanma fikirlerimi asla duymak istemedi. Ağzımdan "Evet, baba" dışında tek bir kelime bile duymak istemedi.

Elbiseleri odama götürüp asıyorum. Devasa dolabın içinde son derece absürt görünüyorlar. O kadar boş alana karşı bir avuç parlak renk. Saate hızlıca baktığımda daha saatlerim olduğunu görüyorum.

Burada kalıp kendime acıyabilirim ya da gidip kafesimin sınırlarını keşfedebilirim. Jafar en üst iki kata erişebileceğimi söyledi, ama aynı zamanda tüm binanın kendisine ait olduğunu da söyledi. Sınırlarımın dışına çıkmaya çalışırsam birilerinin beni durduracağından eminim ama denemek zorundayım. Sadece sınırlı özgürlüğümün tam olarak nerede durduğunu görmek için.

Elbiselerin hiçbirisi gündelik giysiler için uygun değil, ama diğer tek seçeneğim bornoz, o da beni yeterince örtmüyor. Evet, Jafar ve ben bu gece pent-house'a döndüğünde karşılıklı konuşacağız.

Sonunda grubun en az açık olanını giydim, ki bu gerçekten bir şey ifade etmiyor. Boynumu bir yaka gibi saran ve önden her santimimi saran, hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmayan koyu mor bir elbise. Arkadan aşağıya doğru iniyor ve kırmızı gibi neredeyse kalçamın üstüne kadar yırtmaçları var. Seksi mi? Evet. Uygun mu? Hiç de değil.

Asansöre bindim ve en alt katın düğmesine bastım. Hiçbir şey olmuyor.

İkinci kat.

Aynı cevap.

Gözlerimi kısıyorum. *Orospu çocuğu*. Numaraları tuşlamaya başlıyorum ama on dokuzuncu kata gelene kadar hiçbir şey olmuyor.

Çatı katının hemen altında. "Onu öldüreceğim."

On dokuzuncu kat, eğlendirmek için tasarlanmış şeylerden oluşan bir smorgasbord. Rahat koltukları ve beni yıllarca meşgul edecek kadar geniş bir film seçkisi olan küçük bir sinema odası buluyorum. Çok çeşitli alkollerin bulunduğu küçük bir bar var. Bir spor salonu. Bir kütüphane. Ve bir havuz.

Gözle görülür bir şekilde eksik olan *insanlar*.

"Gerçekten de bir kafes." Göğsümde bir his, kanatları kırılmış bir kuş gibi çırpınıyor. Kapana kısılmış. Kapana kısıldım. Son on sekiz saat boyunca gerçeği görmezden gelebilmiş olabilirim ama artık bunu yapamam.

Jafar'la babamla olduğumdan daha kötü durumdayım.

BÖLÜM 6

JAFAR

"E Ali'yi *ikinci* kez nasıl kaybettiğinizi bana tekrar açıklayın." Seth yüzünü buruşturuyor ve başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyor.

Önümde durmuş, bu kötü haberi veriyordu. "Onu hafife almışız. Darbeden kaçtıktan sonra onu dairesine kadar takip ettik. Ama onu almak için içeri girdiğimizde kaçtı."

Sikeyim.

Sikeyim.

İfademi soğuk tutuyorum, hayal kırıklığının geçmesine izin vermiyorum. Seth her şeyi berbat etmiş olabilir ama hâlâ en iyi adamlarımdan biri. "Bulun onu." Ali ne kadar uzun süre serbest kalırsa -hayatta kalırsa- Yasemin için risk o kadar artar. Eğer şehirden kaçacak olsaydı, şimdiye kadar kaçmış olurdu.

Hayır, darbeyi tersine çevirmek istiyor. Ve bunu yapmak için Jasmine'e ihtiyacı var.

"Evet, efendim." Başını eğiyor. Bu kadar iri bir adam için şu anda küçük bir alanı işgal etmeyi başarıyor. "Adamlarım onu aramaya başladı bile. Bizden uzun süre kaçamayacak."

"Beni hayal kırıklığına uğratma." Başını sallamasını bekliyorum. "Git."

"Evet, efendim." Odadan aceleyle çıkar ve sadece Jeremiah'yı bırakır.

İkincim başını sallıyor. "Bu ideal değil."

"Biliyorum." Orijinal zaman çizelgesine sadık kalsaydık bunların hiçbirinin sorun olmayacağını söylemesini bekliyorum. Beş yıl boyunca Balthazar'a yaklaşmaya çalıştım, saldıracak kadar yaklaştım, Carver City'ye geldiğimde hedeflediğim şeyi gerçekten başaracak kadar yaklaştım ve en önemli anda öfkemin beni yenmesine izin verdim.

Jeremiah bir şey söylemiyor.

Tabii ki bilmiyor. Benim zaten kendime söylemediğim hiçbir şeyi söyleyemeyeceğini biliyor. Hırsımı tehlikeye attım çünkü Ali'nin Yasemin'i ele geçirme düşüncesi - ona yapabilecekleri - aklımı kaçırmama neden oldu. O *benim*. Onu gördüğümünden beri benim.

Ben olsam farklı bir şey yapmazdım.

"Onu bul Jeremiah. Bu işi Seth'ten ayrı yapmanı istiyorum. İlk iki seferde yakalamayı beceremedi. Üçüncü kez yaparsa, çıkarma konusunda endişelenmeni istemiyorum. Gözlerinin arasına bir kurşun sık."

". "

Şu an için yapabileceğim başka bir şey yok. En azından Balt-Hazar tarafında her şey kontrolüm altında. Adamlarının çoğu taraf değiştirmekten çok mutluydu. Kendi halkıyla ilgilenmeyerek, önce kendi servetini düşünüp onlarınkini hiç düşünmeyerek büyük bir yanlış yaptı. Carver Şehri'ne geldiğimde bu yüzden onu seçtim. Her gün dünyanın gözünden uzakta hareket eden başka oyuncular da var, bazıları Balthazar'dan daha fazla toprak ve güce sahip, ama seçilebilecek tek kişi oydu.

Onun kızına göz koymuş olmam ve onu kendim için istemem kararında pek etkili olmadı.

Saatimi kontrol ediyorum. Jasmine'in Tink'le randevusu çoktan bitmiş olmalıydı. Sarışın tam bir belası ama

İşinin en iyisidir ve yeri geldiğinde yeterince ketumdur. Karşısına çıkan her bir kişiyle dişe diş mücadele edebilir, ancak diğer insanlarla müşterileri hakkında konuşmaz.

Jasmine'i sır olarak saklamak gibi bir niyetim yok. Kimse varlığından haberdar değilse nadir bir çöl çiçeğine sahip olmanın ne anlamı var? Bu geceden sonra, sözü edilmeye değer hiç kimse onun uğruna şehirler yakılacak bir ödül olduğundan ya da çoktan sahiplenildiğinden şüphe etmeyecek.

Binama dönmem uzun sürmez. İşlerin başında kalmak için operasyonlarımı Balthazar'ın bölgesinin merkezine mümkün olduğunca yakın tutmayı tercih . Artık benim bölgem. İnsanın bir yerin nabzını tutması önemlidir ve bunu yapmanın tek yolu da boğazına kadar içine gömülme. Balthazar malikanesinde yaşamak yerine bunu yapsaydı, bana daha fazla meydan okuyabilirdi.

Muhtemelen.

Adamlarımdan biri, Luke, benimle otoparkta buluştu. "Havuzda."

Başım la onaylıyorum ve yukarı çıkıyorum. Şimdiye kadar gecemiz için hazırlanıyor olmalıydı ve küçük de olsa devam eden isyanı tüm bedenimin beklentiyle gerilmesine neden oluyor. Jasmine bir meydan okuma değilse hiçbir şeydir ve bu yakın zamanda değişmeyecek. Sorun, meydan okuma ve itaat arasında doğru dengeyi kurmak. *Bunu* henüz başaramadık. Bu zaman alacak.

Zamanımız yok. Ali
etrafta dolanırken
olmaz.

Bu adam rakiplerimin en küçüğü olmalıydı. Parlak olmak için yeterince yeni, küstah gülümsemeler ve hiçbir yolu olmayan cesur ifadeler. Onu ortadan kaldırmak kolay olmalıydı.

ileriye giden yolu temizlemek. Yine de řu anda sahip olduęum en tehlikeli dűřman o. Eęer Ali yenilgiyi kabul etmezse...

Yeremya bununla ilgilenecek.

Eęer başarısız olursa bugűne kadar hię o zaman bunu kiřisel olarak ele alacaęım.

Havuz alanına giriyorum ve kapının hemen önünde duruyorum. Havuz egzersizden çok eğlence amaçlı ama Jasmine bir olimpiyat y z c s n n kararlılığıyla suyu yarararak ilerliyor. Duvara yaslanıp sadece izlediğim bu sessiz anın tadını çıkarıyorum. Jasmine ve ben son beř yıldı sayısız kez etkileşime girdik, ama bunlar her zaman özel bir tür i  řaka gibi hissettiren dikenli yorumlardı. Hiçbir zaman sadece onun huzurunda olamadım. Her zaman izleyen biri vardı, her zaman gerçeğe çok yaklaşan bir dűřman.

Çoęu durumda dűřman *bendim*, ama bu hiçbir řeyi deęiřtirmez.

Bu yeni normali istiyorum.  leceğimiz güne kadar benimle savaşacak ama bu gece işler benim lehime değişecek. Jasmine savaşır, çünkü tek bildiği topuklarını kazmak ve onu hareket ettirmeyi değdiğinden daha fazla sorun haline getirmektir. İrademe boyun eğmenin faydalarını göstermem gerek. Kavgadan zevk alıyorum, evet, ama o boyun eğmek zorunda.

Sonunda artık yalnız olmadığını fark ediyor ve suya basıyor. "Jafar."

"Jasmine." Gözlerindeki temkinlilikten zevk alıyorum. Bana hep böyle bakmıştır, sanki özenle işlenmiş dış görünüşün altındaki adamı görür gibi. Sanki ne kadar tehlikeli olduğumu biliyor ama bunun benimle bir ya da iki tur atmasına engel olmasına izin vermiyor. Beni ona çeken şey de bu bakışlarıydı zaten. Dünyanın her yerinde güzel kadınlar var, ama beni gerçekten *gören* biri? Paha biçilemez.

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Geç kalırsak çok yazık olur."

Ürperiyor, belli ki yumuşak sözlerin altındaki tehdidi fark etmiş. "Gerçekten o elbiselerden birini giymediğim zaman etrafta çıplak dolaşmamı mı bekliyorsun?"

"Seni çıplak tercih ederim."

Koyu renk gözleri parlıyor. "Öyle mi? Eminim adamlarınız da aynısını tercih ." Göz temasını hiç kesmeden sığığa doğru yüzüyor ve basamaklardan bana doğru yürüyor.

Kahretsin, ama sadece bana eziyet etmek için gönderilmiş bir siren gibi görünüyor. Sudan çıkarken, açık kahverengi teninden aşağıya doğru akıyor ve ağzımla takip etmeye tamamen niyetli olduğum bir yol izliyor. Zamanla. Kahverengi meme uçları sivriliyor ve su kalçalarına, uyluklarına ulaştığında tüyleri diken diken oluyor ve sonunda duruyor, sonuna kadar fiant.

"Adamlarım daha iyi bilir." Tüm çabalarım rağmen sesim derinden geliyor ve tepkimi ele veriyordu.

Jasmine saçlarını sıkıyor ve omzunun üzerinden geçiriyor. "Belki ilk başta. Ama normallik rehaveti doğurur. Eninde sonunda aramaya başlayacaklar. Kendilerine yardım edemeyecekler." Uzanıp kravatımı çekiştiriyor ve düzeltiyor. "Sonunda dokunmak isteyecekler."

Bana yem atıyor.

Bunu bilse bile, sahiplenme duyguları ön plana çıkıyor. "Bu dokunuşun bedeli onların hayatı ."

"Çok dramatik." Çıtlatıyor ve uzaklaşıyor, bana cömert kıcını gösteriyor. Öyle bir kış ki, bir erkeğin ona tapınmak için dizlerinin üzerine çökmesine neden olabilir. Başımı sallıyorum, arzumu bir kenara itiyorum. Deniyorum. Jasmine beyaz bir havlu alıp saçlarını kurulamaya başlıyor. "Bunun kolay bir çözümü var, Cafer. Bana kıyafet ver. Sonra sen

amıma bakan adamlarınız için endişelenmenize gerek yok." Bana masum bir bakış atıyor, iri gözleri ve dudaklarını büzüyor. "Çok fazla eğiliyorum. Bu onların dikkatini dağıtıyor."

"Göster bana."

Göz kırpıyor. "Affedersiniz?"

"Çok mu eğiliyorsun, Jasmine? Bana öyle geliyor ki sadece işini yapmaya çalışan erkeklere eziyet etmekten hoşlanıyorsun." Kendimi hareketsiz kalmaya, ne yapacağını görmek için beklemeye zorluyorum.

Jasmine havluyu düşürür. "Oops." Dönüyor ve havluyu almak için belinden eğiliyor, yavaşça hareket ediyor, bacaklarını yeterince ayırıyor, evet, amını mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

". "

Donup kalıyor, eli havlunun üzerinde. "Kıyafetlerim olsaydı, bu sorun olmazdı."

Duvarı itiyorum ve yavaşça ona doğru ilerliyorum. "Eğer böyle düşünüyorsan, erkekler hakkında pek bir şey bilmiyorsun demektir."

"Yirmi dört saat kadar bakireydim, yani.."

Sözlerinin ardından suçluluk gibi bir şey yükseliyor. Bekaret sosyal bir yapıdan başka bir şey olmayabilir, ama onun deneyimsizliği benim onu yerde hayvanmışız gibi becermemle birleştiğinde? Bir elimle sırtının küçük kısmına bastırıyorum. "Ağrın var mı?"

Beni parçalayacakmış gibi keskin bir nefes alıyor ve sonra usulca küfrediyor. "Ben iyiyim. Aletin etkileyici ama o kadar da değil."

Tepkimi göremeyeceğini bildiğim için gülümsüyorum. "Bacaklarını daha geniş aç. Eğer bana bir gösteri yapacaksan, bunu düzgün yap."

"Çok patronluk taslıyorsun, Jafar. Sana baba demeye başlamalıyım."

Sikim o kadar sertleşiyor ki, onu serbest bırakıp hemen şimdi ve burada içine girmemek için duraklamak zorunda kalıyorum. "Yapmalısın." Amını avuçluyorum,

onu sıırıslıklam bulmak için kısık sesle gülüyor. Tabii ki öyle. Jasmine bu oyunları en az benim kadar seviyor, her adımda benimle kavga etse bile.

Çünkü her benimle savaşıyor.

İtirazlarına aldırmadan onu kucağıma aldım ve asansöre doğru yürüdüm. Birkaç dakika sonra onu banyosuna götürdüm. "Kal."

"Otoriter," diye mırıldanıyor.

Suyu açıyorum, sıcaklığı test ediyorum ve sonra soyunuyorum. Zaman kısıtlamasını göz önünde bulundurarak yavaşlıyorum, çıkardığım her kıyafetle birlikte Jasmine'in gözlerinin açılmasının tadını . Sonunda çıplak kaldığımda bileğinden tutup onu duşa çekiyorum. Bir tarafında fayans kaplı bir bank var ve benim hedefim de bu. Onu aşağı indiriyorum ve açılmış kalçalarının arasına çömeliyorum. "Tink'i sevdin mi?"

Göz kırpıyor. "Bu hileli bir soru mu?"

Ellerimi ayak bileklerinden morarmış dizlerine kadar gezdiriyor ve nazıkçe dokunuyorum. Her birine hızlı bir öpücük kondurduğumda titreyerek karşılık veriyor. "Bu cevap gerektiren bir soru."

Jasmine alt dudağını yalıyor ve onu bankın en ucuna yerleştirmeme izin veriyor. "Tink şu küçük, hırçın köpeklerden biri gibi. Kısa boylu ama tanıdığım en acımasız insan olabilir."

"Mmm." Kalçalarını sıkarak daha geniş olmalarını sağlıyorum. "Peki ondan hoşlandın mı?"

"Evet... Baba." Kelimeyi deniyormuş gibi söylüyor. Jasmine yüzünü buruşturuyor. "Neden bu kadar seksi?"

"Bu cevabı kendin bulmalısın." Ellerimi kalçalarına ve belinden dolgun göğüslerine doğru götürüyorum. Şimdiye kadar ihtiyaçtan titriyordu. Bütün bir gece kendimi onun vücuduyla, tepkileriyle, *onunla* tanıştırmak istiyorum.

Gecemiz yok.

Bir saatten az vaktimiz var.

Ellerimi kollarında gezdiriyor, dirseklerindeki morluklara dikkat ediyorum. Bir elimi vücudunun ortasında, göğüslerinin arasında, karnının üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarımı ayırarak amının iki yanında gezdiriyorum. "Bu gece uslu duracak mısın?"

Kendini tamamen hareketsiz tutuyor, zar zor nefes alıyor gibi görünüyor. "Bilmiyorum. Kötü olmak hoşuma gidiyor."

"Farkındayım." Onu ayırıyorum ve başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "Kavgadan zevk almakta yanlış bir şey yok, ama itaatin önemi abartılamaz." Sonunda bakışlarıyla buluşuyorum. "İtip kakarak ve istediğin tepkiyi çekerek her şeyi kontrol edebileceğini Ama yapamazsın. Bir şey mi istiyorsun? İşte o zaman. Bunu hak ettiğini hissettiğimde, sana bunu vermek benim için bir zevk olacak."

Dudaklarını tekrar ıslatır. "Peki, tamam. Oynayacağım. Amımı yala. Lütfen."

Yakaladım seni.

Eğildim ve ortasından uzun uzun yaladım. Kahretsin, ama tadı harikaydı. Burada bitirmeliyim, ne demek istediğimi kanıtlamalıyım, ama klitorisini emmek, ellerimle yaptığım gibi ağızımla da onu keşfetmek için kendimi alçaltıyorum. Kalçaları başımın iki yanında titriyor ve eğer onun iyi olmaya ve hareketsiz kalmaya çalışmasına, bunun bitmesini benden daha fazla istememesine bayılıyorsam lanet olsun.

Ne yazık ki, zaman sınırimız var.

Amına son bir öpücük konduruyorum. Onu kenara yetecek kadar ama hiçbir yerde onu itecek kadar değil. Sonra başımı kaldırıyorum. "Bu gece iyi bir kız ol, seni ödüllendireceğim."

"Sen tam bir piçsin," diye fısıldıyor.

Ayağa kalkıyorum ve onu yanıma çekiyorum. Onu sabunlamak ve sonra saçlarını yıkamak hızlı bir iş. Daha fazla zaman hoşlanacağım başka bir şey. Bu gece için bir kenara bırakmam gereken başka bir şey.

İlk defa, Jasmine benimle kavga etmedi. Sadece orada duruyor ve pasif bir şekilde emirlere uyuyor. Uzun sürmeyecek ama pasif bir itaatkâr isteseydim, şimdiye kadar çoktan bir tane bulmuş olurdum.

Duşu kapattım. "Giyin ve kırk beş dakika içinde benimle ön kapıda buluş."

"Evet, baba." Bu terimi bir silah olarak kullanıyor, zehirli bir merkezi olan şekerli tatlı.

İşte benim kızım.

Kıyafetlerimi toplayıp odadan çıkıyorum ve onu bırakıyorum. Arkamı dönüp onu yatağa sürükleme ve yeni bir oyun oynama isteği neredeyse karşı konulamayacak kadar fazla. Yine de kontrolü elden bırakmamalıyım. Bu gece çok önemli.

Yeraltı Dünyası bir seks kulübüdür ama bundan çok daha karmaşıktır. Seks ana cazibe merkezlerinden biri, evet, ama güç diğer her şeyi gölgede bırakıyor. Carver City'deki her büyük oyuncunun buraya üyeliği var ve burada içki içerek ve ara sıra oral seks yaparak anlaşmalar yapıyoruz. Şiddete izin verilmez, kovulma ve sonsuza kadar seksen altıya mahkum edilme tehdidi vardır. Buranın sahibi Hades'in önünde herkes eşit durur ve yönettiği tek bölge Yeraltı Dünyası olsa da, tartışmasız şehirdeki en güçlü kişidir.

Jasmine'i oraya getirmek önemli olan herkese açık bir mesaj gönderir. Balthazar dışarıda. Onun bölgesinin yeni hükümdarı benim. Ayrıca Ali'nin onunla müttefik olmak isteyen herkesle ilişkisini kesmeli.

Bundan daha fazlası var. Yeni konumumuzu kullanarak gücümüzü artırmak istiyorum, evet, ama aynı zamanda Jasmine'in kulüp hakkında ne düşündüğünü de görmek istiyorum. Şehrin içinden geçerken verdiği tepkileri izlemek bile bir keşifti. Gözlerinin nasıl açıldığını görmek, onu neyin tahrik ettiğini görmek ve onunla birlikte keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Temiz bir pantolon giymek üzereyken durdum.

Evet, bu gece eğlenebilirim ama gözlerimi ödülünden ayırmayı göze alamam. Jasmine'de kaybolmak, kulağa ne kadar çekici gelse de, oyunun sonu değil. Aslında, sadece oyunun sonundan uzaklaştırabilir.

Dikkatimin dağılmasını göze alamam. Onun tarafından bile.

Özellikle de onun tarafından.

BÖLÜM 7

JASMINE

Hazırlanmam için beni odama bırakmasıyla kapıda buluşmamız arasında Cafer'de bir şeyler değişiyor. Bana zar zor bakıyor.

Skandal yaratan kırmızı elbisemi giydikten sonra beni arabaya götürdü ve geceye doğru yola çıktık.

Aklımdan çıkardım. Çatı katından kurtulma şansı, kafasının nereye gittiği konusunda endişelenmek için çok önemli. Bana güvenecek değil ya. Ben ilgilenilmesi gereken bir evcil hayvanım. Ara sıra eğlendiren bir şey, ama tam bir ortağın yakınında bile değilim.

Tam bir ortak.

Bu düşünce gülünç görünüyor. İçinde yaşadığım dünyanın hiçbir yerinde insanların beni bir maldan başka bir şey olarak görme şansı yok. Bundan *nefret ediyorum*. Vajinam olması babam kadar iyi bir yönetici olamayacağım anlamına gelmiyor - babamdan daha iyi. Bunun yerine, başkasının satranç tahtasında hareket ettirilecek bir piyonum. Babam daha önce bunu sağladı. Şimdi de Jafar bunu sağlıyor. Boğazıma bir tasma da takabilirdi.

Bu düşünce içimi ürpertiyor. Tüm kalbimle bunun tatsız olduğunu söyleyebilmeyi isterdim ama gerçek çok daha karmaşık. Anlamadığım şeyleri arzuluyorum. İstememem gereken şeyleri istiyorum.

Ah, sapkınlığı anlıyorum, en azından teoride. Çok fazla kitap okudum ve her zaman yöneldiğim kitaplar e-okuyucumu eritecek kadar sıcak. Sayamayacağım kadar çok kez bir vibratör almak için çekmeceme uzanmama neden olan fanteziler kuruyorlar.

Bu farklı. Bu, sonunda sonsuza dek mutlu bir sonun beklediği bir hikaye değil.

Gerçek hayatın böyle bir garantisi yoktur.

Gerçek hayat, beden sağlığımla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyiyle ruhumla ilgili olan şekillerde dağınık, karmaşık ve tehlikelidir.

"Etrafımızdaki şehri izlemeyecek kadar çok düşünmenize neden olan şey nedir?"

Zıplıyorum. değil.

Jafar, şehir arabasının diğer tarafındaki karanlığın içinde eriyip gitmiş gibi görünüyor. Bu gece öldürmek için giyinmiş, siyah takım elbisesi pahalı ve ustalıkla dikilmiş, altındaki güvercin grisi gömleği ise derece ütülenmiş. Kıyafetinin tehlikeli aurasını azaltması gerekirdi ama bir şekilde sadece keskin bir odak noktası haline getiriyor. Bu adam bir avcı. Ona bakan yarım akıllı hiç kimse başka bir şeye inanmaz. Cevap vermemi bekliyor ve ben de gerçek ile kurgu arasında gidip gelerek gereksiz bir an geçiriyorum. Sonunda, hiçbir şeyi kabul etmeyeceğini biliyorum.

birincisinden daha az. "Bu gece ne yapacaksın?" "Seni bir seks

kulübüne götürüyorum. Seni orgazma ulaştıracak-
yarım düzine kez."

"Yalancı."

Kaşlarını çattı. "Oldukça sert bir üslup kullandın." Yumuşak. Tehdit içermeyen konuşmalarında çok yumuşak. Eğer onu zorlamaya devam edersem, beni cezalandıracak mı? Belki de beni tam burada, arka koltukta dizlerinin üzerine oturtacak, elbisemi yukarı itecek ve ...

Odaklan, Jasmine.

Boğazımı temizliyorum, kontrol için savaşıyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına rağmen onun kadar sakın ve soğukkanlı görünmek için savaşıyorum. "Çatı katında beni yarım düzine kez orgazma ulaştırma yeteneğine sahipsin. Bu gece için bir ajandanız var ve planlarınızda yer aldığım için bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Elini uzatıyor ve buklelerimden birini parmağına doluyor. "Bugün Tink'i gördün. Yeraltı Dünyası hakkında sana ne anlattı?"

Bana bir şey söylediğini sorgulamadığını fark ediyorum. Tink'i ne kadar iyi tanıdığını merak ediyorum ve derimin altında sıcak ve çirkin bir şey alevleniyor. Kıskançlık. Bunun farkına varmak beni neredeyse yüksek sesle güldürüyor. Sanki bu adam üzerinde herhangi bir hakkım varmış gibi.

Hayır, tüm kartlar, tüm haklar, tüm güç onun elinde. Başka birini becerirse itiraz etme hakkım var mı? Bu düşünce beni soğutuyor.

Sertçe yutkunuyorum, bana sorduğu soruya odaklanmaya çalışıyorum. "Pek bir şey söylemedi. Sahibi Hades adında biri. Anlaşmalar mı yapıyor?"

"Mmm." Cafer saçlarımı serbest bırakıp arkasına yaslanıyor ve beni bu asgari temastan bile mahrum bırakıyor. "Hades tehlikelidir, Yasemin. Ona bakıp bunu düşünmeyeceksin ama Yeraltı Dünyası'ndaki en büyük tehdit o."

"O zaman neden gidiyoruz?"

"Eyaletteki en iyi zindan olması ve benim küçük geveze veledimle oynamak istemem dışında mı?" Değişen gölgeler arasında dişleri parladı, neredeyse göründükleri anda kayboldular. "Öldürmeye değer herkes o zindanda. Kimsenin dalga geçmeye cesaret edemediği kurallar var, ama gidip düşmana göz atmak için iyi bir yer. Bu gece, konumumu sağlamlaştırmakla ilgili."

Dilimde ekşi bir tat bırakan bir anlayış doğuyor. "Herkesin babamın topraklarında bir darbe düzenlediğini bilmesini istiyorsun." daha fazla mesafe olması için arkama yaslanıyorum. "Bana hava atacaksın, çabaların için bir savaş ödülü."

"Evet."

Bu anlaşmanın gerçekliğini unutmadım. Nasıl ortaya çıktığını. Pencereden dışarı bakıyorum. "Onu sen mi öldürdün?"

"Neden sesin bu kadar sefil çıkıyor, Yasemin? O iyi bir adam değildi. Lanet olsun, yaptığı bazı şeylerle *beni* aziz gibi gösterdi." Yaklaşıyor, dikkatimi tekrar ona çekmek için çeneme dokunuyor. Bu kadar yakınken yüz ifadesini neredeyse net görebiliyorum ama hiçbir şey belli etmiyor. Sanki hayati bir bilgi vermeye çalışıyormuş gibi bakışlarının beni delip geçmesi dışında hiçbir şey. "Sana vurdu."

"Soruma cevap vermedin."

"Onu öldürmüş olsaydım beni affeder miydin?"

Hâlâ bir cevap değil ama gerçeği bulmak için derinlere uzanıyorum. Babamı düşündüğümde içimi bir boşluk kaplıyor. Delemediğim ve denemekle de ilgilenmediğim bir perde. "Eğer yapmadıysan, arkanda bir ene- my bırakıyorsun."

Bir duraksama, sanki onu şaşırtmışım gibi en ufak bir tereddüt.

Gülümsüyorum ama içimden gelmiyor. Belki benim içimde de yürek yoktur. "Babam korkunç bir insan. Gerçeği bilecek kadar uzun süre onun için çalıştın." Beni satabilirdi. İtirazlarıma rağmen beni sattı. Kıyamete kadar Cafer'e karşı çıkabilirim ama gerçek şu ki anlaşmamızı ben seçmiştim, her ne kadar bunun pa- rametlerini tam olarak anlamamış olsam da. Babam bana başka seçenek bırakmadı. Beni Ali'ye teslim eder ve anlaşma devam ettiği sürece asla arkasına bakmazdı.

gereken bir şey daha azaldı.

Koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Annemi öldürdü. Bunu biliyor muydun?"

"Evet."

Tabii ki biliyordum. Bu, o kocaman evdeki en kötü saklanan sırlardan biriydi. Resmi hikaye annemin ani bir hastalıktan öldüğü yönünde. Kimse bunu sorgulayacak kadar önemsemedi. Bir gün oradaydı, ertesi gün gitmişti ve ardında doldurabileceğimden emin olmadığım bir boşluk bırakmıştı. "Onu sen mi öldürdün, Jafar? Soruya cevap ver."

Bu sefer tereddüt etmedi. "Evet. Dediğin gibi, o bir tehditti. Sessizce gitmiş olsaydı, her şey farklı bir şekilde gelişebilirdi."

Nefesim beni bir anda bırakıyor ve onu tekrar almayı başaramıyorum. Elimi göğsüme bastırıyorum, başım hafifliyor. "Oh."

Hemen orada, enseme kavriyor ve başımı dizlerime doğru indiriyor. "Yavaşça, Jasmine. Nefes al. Evet, ." Tekrar konuşabilmem için birkaç zahmetli nefes almam gerekiyor. "Kendimi kötü hissetmeliyim. Kızgın.

Üzgün. Bir şeyler." Hafif histerik bir kıkırdama çıkarıyorum. " şey hissetmiyorum." Babam bir canavardı. En iyi zamanlarında bile ihmalkâr ve ilgisizdi. *En iyisi.* "Haklısın. Ben bir korkunç, hain kızı."

Jafar'ın iç çekişini zar zor duyuyorum ve sonra beni kucağına çekiyor. Önce direniyorum ama o daha güçlü ve gerçek şu ki direnmek *istemiyorum*. Tekrar kıkırdıyorum, bu uygunsuz ses beni en az durumdan duyduğum üzüntü kadar dehşete düşürüyor. "Hain bir kız çocuğu ve babasının katili. Belki de birbirimizi gerçekten hak ediyoruzdur."

"Biliyoruz." söyleme şekli, sanki rahatlatmak için söylenmiş sözler değil de gerçekmiş gibi. Ama sonra, Jafar rahatlatma konusunda berbat olduğunu kanıtladı.

Sorun değil. Benim de yeteneklerim arasında değil. Kiminle arkadaşlık edeceğim? Hiç arkadaşım yok. Ailem yok. İnsanlarla olan tek bağlantım babamın adamları ve Jafar.

Titriyorum ve o da kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Hayatımdan nefret ediyorum."

"Şşş." Şakağımda dudakları, sırtımda kalbinin sabit atışı, bedenimi hareketsizliğe zorlayan gücü. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Bir arkadaş." Ben daha iyi düşünmeden bu aptalca istek ağzımdan çıkıveriyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Gerçekten acınacak haldeyim."

"O değil, Jasmine. Asla öyle değil."

Garip bir şekilde, beni rahatlatma çabası durumu daha da kötüleştiriyor. "Özgür değilim, Jafar. Ne yapmam gerekiyor? Senden oyun randevuları ayarlamamı mı isteyeyim?"

Dudakları şakağıma doğru kıvrılıyor. "Ayarlanabilir. Kurallara göre oynarsan seni ödüllendiririm."

Kayıyorum, geç de olsa sikinin kıcımda sertleştiğini fark ediyorum. İçime bir sıcaklık yayılıyor ve bunu kollarımı açarak karşılıyorum. Sekse odaklanmak, kaçamadığım gerçeğe odaklanmaktan daha kolay.

Asla kaçamayacağım.

Kalçalarımı döndürüyorum. "Kurallarınız nedir?"

"Yeterince basitler. Aslında, sadece bir tane var. İtaat et."

İtaat et.

Beni kavrayışı değişiyor, bir eli elbisemdeki yırtmacın kalçamı açıkta bıraktığı yere düşüyor, diğeri ipeksi kumaşın arasından göğsümü avuçluyor. "Bu gece sessiz ve itaatkâr olacaksın." Parmakları meme ucumu bulup sıkıyor ve dudaklarımdan bir nefes çekiliyor. "Ne duyarsan duy başını aşağıda tut ve emirlerime itaat et."

"Bunu yaparsam ne elde ederim?"

Kıkırdaması tüm vücudumun gerilmesine neden oluyor. Cafer elini elbisemin altından geçirip amımı avuçluyor. İki parmağını yanlara doğru iterek beni tamamen ele geçiriyor. "Bu gece bu güzel amcığın icabına bakacağım."

Nefes alamıyorum. "Peki ya ?"

Aynen böyle, eli gitti, beni boş ve arzulu bıraktı. "O zaman bir ceza alacaksın." Sesi karanlıklaşıyor, her türlü eğlence ipucu duman gibi uzaklaşıyor. "Cezalandırılmayı seviyorsun ama ben kötü davranışları ödüllendirmem. Eğer itaatsizlik edersen, ceza hoşuna gidecek bir ceza olmayacak."

Ciddi olduğunu bilsem de, sözleri hâlâ kanımı ısıtan arzu alevini . "Hangi cezadan hoşlanıp hoşlanmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Bana anlatacaksın." Göz

kırpıyorum. "Ne?"

"Bu gece ödülünüzü seçin."

Sorduğum şey bu değildi. Zihnim binlerce farklı yöne gidiyor, en iyi cevabı vermek için kendini paralıyor. "Ben istiyorum ki ..." Sertçe yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Eskisi gibi olsun istiyorum. Beni zorlamayı istiyorum."

"Seni kovalamak." Başparmağı göğüs ucumda dolaşıyor. "Seni yere yatır ve elbiseni kalçalarına doğru ittir." Diğer elini tekrar amıma götürüyor ama parmaklarıyla beni becermek yerine dokunuşunu hafif tutuyor. Tek bir parmağı, başparmağının meme ucumu çevrelediği gibi klitorisimi çevreliyor. Tekrar ve tekrar, dolambaçlı yavaş bir devre.

"Evet, baba," diye nefes nefese kaldım.

"Aferin kızıma." Sesi bana yaptıklarından hiç etkilenmemiş gibi geliyor ve bu bir şekilde durumu daha da ateşli hale getiriyor. Beni ne kadar çok istediğini *hissedebiliyorum*, ama sesi ve dokunuşu o kadar mesafeli ve sıradan ki, tüm bu durum bin kat daha kirli hale geliyor.

Sanki ben onun bir oyuncakmışım gibi.

Nefes nefese kaldım. Duracak gibi değilim. "Lütfen."

"Lütfen?" Kulak mememi ısıyor. "Daha iyisini yap. Kızgın olduğunda gereğinden kelimen var. Bana ne istediğini söyle."

"Ağzın." Talep olması gereken şey bir yalvarış gibi çıkıyor. Sanki bir baraj yıkılıyor ve aniden elimde sadece kelimeler kalıyor. "Amımı yala, baba. Lütfen beni boşalt."

"Ödülünüzü hak etmeden önce istiyorsunuz."

Kalçalarımı zorluyorum ama onu istediğim yere getiremiyorum. Çok yakınım ama ihtiyacım olandan çok uzağım. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

"Mmm. Göreceğiz." Beni koltuğa bıraktı ve kapıya doğru itti. "Elbiseni kaldır ve bacaklarını aç."

İtaat etmek için çabalıyorum, şehvet bu konuda onunla savaşmayı düşünmemi imkânsız kılıyor. Bacaklarımı daha da açıyor ve koltuktan aşağı kaymamak için kapının üstündeki tutamağa uzanmak zorunda kalıyorum.

Cafer aşağı eğiliyor ve nefesini klitorisimde hissedebiliyorum. "Tekrar sor bebeğim."

Kız bebek.

Tanrım, böyle oynamak düpedüz kötü hissettiriyor. Kötü ve biraz yanlış ama inanılmaz derecede doğru. Kıpırdamadan durmaya çalışarak nefesimi yutuyorum. "Amımı yala, baba. Lütfen beni iyi hissettir."

Ellerini kığımın altına sıkıştırıyor ve beni ağzına doğru kaldırıyor. Dilinin ilk darbesi beni ağırlıksız bırakıyor ve rahatlamayla başım dönüyor. Duştayken, Jafar benimle sadece oynuyordu. Alay ediyordu.

Şu anda alay etmiyor. Beni genişçe açıyor ve sanki beni sınıra getirmek için ihtiyacım olan dokunuşu tam olarak biliyormuş gibi klitorisimi dilliyor. Zevk bir dalga halinde yükseliyor, karşı koymaya çalışıyorum, direnmeye çalışıyorum. Henüz bitmesini istemiyorum. Bu anın sürmesini, bu kötülüğün devam etmesini, kendimi mümkün olan en iyi şekilde kirli hissetmeye devam etmek istiyorum. Jafar bir şehir arabasının arka koltuğunda amımı dilliyor çünkü ona baba dedim ve gerçekten nazikçe rica ettim.

Eğer onun ödül anlayışı buysa, belki de başından beri onun kurallarına göre oynamalıydım.

Daha fazla dayanamıyorum. Nefes nefese bir çığlıkla boşalıyorum. "Oh Tanrım." Birkaç uzun an boyunca beni dillemeye devam ediyor, en hafif öpücükler olana kadar dokunuşunu yumuşatıyor.

Jafar arkasına yaslandı ve beni kucağına çekti. Sikine sürtünmeye başladığımda beni durduruyor. "dağıtacaksın." Dudakları titriyor. "Zaten ."

"Üzgünüm, baba." Başlık dudaklarımdan daha kolay dökülüyor. Doğal olarak.

"Hayır, değilsin." Başparmağını alt dudağında gezdiriyor, orada hâlâ orgazmımın izlerini görebiliyorum. Başparmağını ağzıma bastırıyor ve ben de onu hevesle emiyorum. Geçmişte kendi tadıma bakmıştım. Tabii ki tattım. Daha önce hiç bu kadar seksi olmamıştı.

Daha iyi düşünmeden aşağı eğilip alt dudağını yalıyorum. Sonra da üstünü. Ben yüzünü temizlerken Cafer kıpırdamadan duruyor, ne kadar etkilendiğinin tek kanıtı kalçalarımı morarmış bir şekilde tutması.

Sonunda arkama yaslandığımda, doğrudan klitorisime giden hırıltılı bir kıkırdama çıkarıyor. "Kahretsin, bebeğim, bu gece iyi olsan iyi olur, çünkü bu ödül için ben de senin kadar istekliyim."

"İyi olacağım, baba. Söz veriyorum." Onun sikini istiyorum. Beni zorlamasını ve içime girmesini istiyorum. Çok fazla şey istiyorum. Hayalini kurmaya bile zor izin verdiğim şeyler. Daha önce bunu yapmak, asla sahip olmama izin verilmeyecek bir şeyi istemek çok zalimce geliyordu.

Jafar ile bunu hak edebilirim.

Cebinden bir mendil çıkarıyor ve yüzünü, sakalını temizlemeyi bitiriyor. Ancak o zaman arabanın durduğunu, uzunca bir süredir hareketsiz olduğunu fark ediyorum. Cafer beni bir kenara bırakıyor ve elbisemi düzeltiyor. "Unutma. Gözlerini indir. İtaat et."

"Tamam," diye fısıldıyorum. Orgazm bir rahatlama, küçük bir ölümdür. Uzunlarımı gevşetecek ve başımı döndürecek kadar sert boşalmak arzumu dindirmeli, beni ait olduğum yere, dünyaya geri çekmeli.

Öyle değil.

Onu her zamankinden daha çok istiyorum. Kanımda bir hastalık var, beni sersemletiyor ve neredeyse sarhoş ediyor. "Jafar?"

Duraklıyor, eli kapıda. "Evet?" "Bu nasıl işe yarayabilir ki?"

Cevap vermedi. Onun yerine kapıyı açıp dışarı çıktı ve beni cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktı.

Bana cevap bırakmadı.

BÖLÜM 8

JASMINE

Yeraltı dünyası hakkında bildiklerimden sonra kendimi Viktorya döneminden kalma eski bir malikanenin önünde buldum.

Duvarlarının içinde olup bitenlere dair ipuçları veren bir şey.
bir şey değil.

Gökyüzüne dokunmak için tırmanan şık binayı görmek için boynumu bükerek yukarı bakıyorum. Sanki bu Hades mitolojisini diğerlerinden daha fazla ciddiye alıyor. Yeraltı Dünyası'nı yönetiyor olabilir ama kendi Olimpos Dağı'nı inşa etmiş. Tink'in daha önceki sözleri aklıma geliyor. Eğer Jafar'la bu tuzaktan gerçekten kurtulmak istiyorsam, Hades tek seçeneğim olabilir.

Bir nefeslik boşluk için gözlerimi kapatıyorum, berraklık için çabalıyorum, *düşünmek* için çabalıyorum. Ama Cafer elini sırtımın alt kısmına bastırıyor ve mantıklı düşünme umudum gecenin içinde uçup gidiyor. Beni ön kapıya doğru yönlendiriyor. Kimseyi görmüyorum ama eli dokunduğu anda kilit açılıyor.

Bir masa ve iki sıra asansörün bulunduğu küçük bir lobiye giriyoruz. Soluk gri duvarlar, daha koyu gri mermer zeminler ve masanın paslanmaz çeliği. Stark. Biraz soğuk. Titriyorum. "Bütün bu yer Yeraltı Dünyası mı?"

"Hayır."

Elinin dokunuşu beni asansörlerin sol tarafına götürüyor. Otuzuncu kata çıkıyoruz ve dışarı adım atıyoruz. Renk düzeni burada da aynı. Gri duvarlar, siyah zemin, gördüğüm en güzel adamlardan birini tutan beyaz bir masa. Koyu tenini ortaya çıkaran beyaz düğmeli bir gömlek giyiyor ve siyah saçları kafasına yakın kesilmiş. Başını kaldırıyor ve Jafar'ı görünce gözleri ısınıyor. "Hoş geldin. Bu gece aradığın özel bir şey var mı?"

Son anda kendimi hatırlıyorum ve bakışlarımı yere indiriyorum. Cafer'in başparmağı sırtımda küçük bir daire çiziyor, sanki itaat ettiğimi görüyor ve biliyor. Ya da belki de olaylara fazla derinlemesine bakıyorum. Bu adamla konuşurken sesi kesinlikle etkilenmiyor.

"Bir içki, bir gösteri. Belki sonra bir oda."

"Mükemmel." Tabletine bir şeyler yazmasını izliyorum. "eğlenceler."

"Ben her zaman yaparım." Ondan bir cazibe yayılıyor ve adam benim de sempati duyduğum şaşkın bir şekilde gülümsüyor. Cafer beni etkileme zahmetine girmiyor. Ya da belki de sesi ve gülümsemesiyle yaratabildiği pürüzsüz yalanla ilgilenmediğimi biliyor.

Bana bir ömür yetecek kadar çok yalan söyledim.

Büyük siyah kapıdan geçip başka bir dünyaya giriyoruz.

İlk bakışta başka bir dünya gibi görünmüyor. Dairesel bir bar, aklımın tam olarak alamadığı bir heykeli . Her iki duvarda da derin kabinler sıralanıyor ve odanın samimi aydınlatmasının gölgeleriyle yıkıyor. Sonunda heykele iyice bakıp kısa bir süre durana kadar oldukça sıradan görünüyor.

Bu bir seks partisi.

Kaşlarımı çatıyorum, uzuvları saymaya, onları insanlarla eşleştirmeye çalışıyorum ama yedide vazgeçiyorum. Yaklaşmak, tüm görkemli ayrıntılarıyla görmek istiyorum ama ben daha ilk adımımı atmadan Jafar alçak bir ses çıkarıyor. Doğru. İtaat. Gözlerimi kocaman açarak dolaşmama izin yok. Bu

onun kuralları olmasaydı bile akıllıca olmazdı. Ormanda bir kuzu ölü gibidir ve eğer burası Cafer gibi insanlarla doluysa, o zaman ben de tam olarak öyleyim.

Av.

Jafar beni bara doğru yönlendiriyor. Etrafta başka insanlar da var ama gözlerim aşağıda olduğu için sadece takım elbise izlenimi ediniyorum ve elbiselerde birkaç cesur renk parıltısı görüyorum. Kimse kırmızı giymiyor ve dikkatin bana kayması ve daralmasıyla kendimi köpekbalıklarıyla dolu bir havuzdaki kan damlası gibi hissediyorum. Tamamen nahoş bir durum değil ama her nefesimi izleyen bu kadar çok gözün hissi beni ürpertiyor.

"Otur."

Barın yanındaki sandalyeye dikkatlice tünüyorum. Cafer ayakta duruyor ve kolunu sandalyemin arkasına doluyor. Yalnız olsaydık beni rahatsız edebilecek ama bu odada takdir ettiğim bir şekilde kayıtsızca sahipleniyor.

Deneyim için can atıyorum. Kendimi zevk ve öfkeyle dünyanın içine atmak ve bu noktaya kadar benden esirgenen her şeyi kavramak istiyorum. Neden burada oturmuş, yaz fırtınalarından önce bir yaprak gibi titriyorum? Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum ama göğsümdeki çırpınma hissi korkuya dönüşüyor. Gerçek korkuya.

Jafar'ın eli ensemblem etrafına dolanıyor. Bu sefer sert değil, ama beni o anda tutacak kadar sıkı bir kavrama. "Nefes al, bebeğim. Sadece bakıyorlar."

Yine titriyorum. değil. Sessiz kalmak, elimde kalan birkaç karta tutunmak daha akıllıca olsa da, kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. "Bunu anlamıyorum."

"Uzun zamandır kilit altındaydın."

Gözlerimi açıp bakıyorum. "kilitliyim."

"Evet," diye cevaplıyor basitçe, en ufak bir utanç duymadan. "Size ne getirebilirim?"

Barmene bir göz atıyor; saçlarını at kuyruğu yapmış, buranın üniforması gibi görünen bir şey giyen Hispanik bir kadın.

-Beyaz düğmeli bir ceket ve mükemmel dikilmiş bir pantolon. "Benim için Scotch. Onun için viski."

İçimi biliyor. İçimi nasıl bilebilir ki? Babamın bana koyduğu pek çok kısıtlamadan biri de sağlıksız olduğunu düşündüğü her türlü yiyecek ve içeceğe erişimimi sınırlamaktı. Alkol ve kızarmış yiyecekler listenin başındaydı. Biri beni ihbar etmeden mutfağa giremiyordum ama yıllar geçtikçe denemek için farklı şişeler alıyordum. Viski kişisel favorim oldu.

Ona bakıyorum, karşılıksız vermeyeceğini zaten bildiğim bir şeyi arıyorum. Jafar benim için bir muamma olmaya devam ediyor, ancak verdiği bu küçük ayrıntılara tutunmaktan kendimi alamıyorum. Beni basit bir savaş ganimetinden daha fazlası olarak istediğinin kanıtı.

Ya da belki de arkadaşlığı o kadar arzuladığım için, onu düz bir ışık altında resmetmek için geriye doğru eğilmeye istekli olduğum için ulaşıyorum.

Barmen içkilerimizi bırakıp köşeye doğru ilerliyor. Cafer'in eli hâlâ enseme ama ona beni bırakmasını söyleyecek gücüm yok. Paniği uzakta tutan tek şey onun dokunuşuyken olmaz. Orada, ulaşamayacağım bir yerde dehşet içinde melediğini hissedebiliyorum.

"İç." Titreyen ellerimle bardağı kaldırışımı ve yarısını boşaltışımı izliyor. Viski boğazımı yakıyor ama getireceği bulanık sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum. Bir kadeh daha içmek için hamle yapıyorum ama o bardağın tepesine dokunarak hareketi durduruyor. Nazik bir dokunuş. Onun açık emrini görmezden gelip daha fazla içebilirim.

Bardağı tekrar bardağın üzerine koydum. "Daha bitirmemiştin." "En son ne zaman yemek yedin?"

Göz kırpıyorum. "Emin değilim. Bu gece için gergindim."

İstediğimden daha fazlasını açıklamışım gibi başını sallıyor. "Boka batmanı istemiyorum Jasmine. Bu kadar yeter."

"Ama-"

Bardağımı ulaşamayacağım bir yere itiyor. "Bir şeyler yedikten sonra daha fazlasını içebilirsin."

Gözlerimi kısıyorum, ama viski zaten kenarları bulanıklaştırmışken ona öfkelenmek zor. Sarhoş değilim. Sarhoşluğun yakınından bile geçmiyorum. Ama artık kaçma tehlikesi hissetmiyorum.

"Jafar."

Boynumdaki eli dönmemi engelliyor ama beni arkamdaki kadına bakacak döndürüyor. Göz ucuyla mor rengi ve çıplak ayakları görüyorum ama başka bir şey yok. Kadına cevap verdiğinde, beş yıl önce ilk tanıştığım soğuk ve kibar adam. "Megaera."

"Hades savaş ganimetlerinize bakmak istiyor." Kuru ses tonuna eğlence karışıyor. "Güzel küçük şey, değil mi?"

"Güzel kelimesi onu anlatmaya yetmez. Enfes bir kız."

Sanki burada değilmişim gibi ya da tünediğim sandalyeden daha fazla etkim yokmuş gibi benim hakkımda konuşuyorlar. Onlara karşılık vermek, kendi düşüncelerim olan bir insan olduğumu ve *küçük şirin* bir şey olmadığımı haykırmak istiyorum.

İtaat edeceğime söz vermem dışında.

Yavaş, sessiz bir nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. "Alabilir miyim?"

Cafer sandalyemi odaya bakacak şekilde döndürüyor ve beni tutarak ayağa kalkmam için dürtüyor. "Elbette." Beni hafifçe sıkıyor ve elini bırakıyor ama yine de vücudundan gelen sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımda duruyor. Sarsılmamaya çalışırken tutunduğum küçük bir çapa.

Yumuşak tek bir parmak çeneme bastırıp yüzümü kaldırıyor. Ona bakıyorum. değil. Bana zarif derler, ama bu kadın biraz-

tamamen başka bir şey. Neredeyse Grek tarzı mor bir elbise giyiyor ama sanırım buranın teması ve burayı yöneten adamdan da bu beklenirdi. Geleneksel olarak güzel sayılmayacak keskin yüz hatları var ama kendini tutuşunda midemi titreten bir şey var. Daha alçak.

Mavi gözler yüzümü parça parça inceliyor. Kaşlar, gözler, burun, dudaklar. Çenemi neredeyse dalgınca okşuyor ve ben ürpermeme engel olamıyorum. Kadın -Meg- gülüyor. "Haklısın, Jafar. Enfes bir kız. Paylaşacak mısın?"

Kıpırdayamıyorum, dokunuşunun ve bakışlarının esiri olmuş durumdayım. Ama Jafar'ın eğlencesinin onunkiyle eşleştiğini duyuyorum. "Görünüşe göre küçük kızım bu fikre karşı değil."

"Kız bebek." Meg gülümsüyor, yüz ifadesi en az kadının kendisi kadar keskin. "Baban izin verdiğinde seninle oynamak için sabırsızlanıyorum."

Seninle oynuyorum.

Titrememi durduramıyorum. Bunun paylaşılmasını istememeliyim, değil mi? Hiçbir fikrim yok. Fantezilerim şu anda sadece teoride, Cafer'le birlikte oynadıklarımız hariç. Vücudumda birden fazla el olduğu düşüncesi beni etkiledi mi? Evet, evet. Oh, evet.

Ama bunu şimdi yapma düşüncesi? Bu gece mi? "Bu kadar yeter."

Meg elini bırakır ve geri çekilir. Bu küçük alışverişten sonra gözlerindeki ilgi daha da artmıştı. "Onu fazla bekletme." Dönüyor. Uzaklaşmasını izlemekten kendimi alamıyorum, bakışlarımı çekemiyorum.

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var."

Cafer'e bakmak için dönüyorum, duygularım arzudan hoşnutsuzluğa kadar değişiyor. "Beni paylaşacaksın."

Tek omzunu silkiyor. "Pazarlığa açık." "Ona beni paylaşacağını söylemişsin."

"Buraya gel." İtaat etmemi, kalçalarının arasına girmemi ve ellerini kalçalarımaya koymamı bekliyor. "Onu istiyorsun."

"I-"

"Gerçek, bebeğim."

Kendimi yakalamadan önce neredeyse Meg'in yürüdüğü yöne doğru bakıyorum. "O çok güzel."

"Sakso çekerken de çok güzel." Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme . "Ve elinde bir kırbaçla. Meg'in birçok yönü var."

Bir tür geçmişleri olduğunu düşündüren bir bilgiyle konuşuyor. Onunla seks yapmış, sikini ağzına sokmuş. Kıskançlık tavan yapıyor, şehvet ve kafa karışıklığına katılarak beni sersemletiyor. "Onu becerdin."

Cafer beni o kadar uzun süre inceliyor ki kıvrınma dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum. "Evet, onu becerdim." Dudakları kulağıma değene kadar eğiliyor. "Ve şimdi de seni sikmek istiyor. Meg'in iplere ve reddedilen orgazmlara karşı bir ilgisi var. Eğer ona izin verirsem, seni bağlayacak ve sen ona boşalman için yalvarana kadar o güzel amcığını yalayacak. Ve bunu yapmayacak. Zevkiniz herhangi bir acı kadar keskin olana kadar sizi tekrar tekrar sınıra götürecektir." Parmakları kalçalarımaya aşağıya, elbisemin her iki yanındaki yırtmaçların tepesine doğru kayıyor, ta ki bir elini kalçalarımaya dolayana kadar. "İzleyeceğim ve kırılma noktasına geldiğinde seni çözecek ve bana doğru sürüneceksin. Eğer çok ama çok nazıkçe istersen, Meg senin o hassas küçük klitorisini yalarken ben de seni becereceğim. İyi bir kız olmanın ödülü."

"I ..."

Ellerini daha da aşağı indiriyor, başparmakları amıma tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "Islanmışsın, bebeğim. Neden biliyor musun?"

Sorusunun doğru bir cevabı var mı? Hiçbir fikrim yok. "Hayır mı?"

"Çünkü az önce tarif ettiğim şeyi istiyorsun. Yapmaman gerektiğini düşünüyorsun ama yapıyorsun." Ellerini kalçalarımın götürüyor ve ben boğazımda düğümlenen protesto sesine engel olamıyorum. Cafer sinirli bir kaşını kaldırıyor. "Bu gece olmaz. Henüz seni paylaşacak havada değilim. Ama ne zaman olurum?" Hem her şeyi ifade eden hem de hiçbir şey ifade etmeyen o omuz silkmelerden biri daha. "Belki Meg'in eğlenmesine izin veririm. Ya da belki ben seni becerirken sana Hook'un aletini emmeni emrederim. Seçenekler sonsuz, bebeğim. Hem de *sonsuz*." Yavaşça ayağa kalkıyor. "Seninle ilgileneceğim konusunda bana güven. Bu kadar basit."

Bu kadar basit.

İçime çekecek nefesi bulabilseydim gülebilirdim. Jafar'la yaşadığım her deneyim ona güvenemeyeceğimi defalarca kanıtladı. Gerçek bir güven değil. Bedenime istemediğim bir şekilde zarar vereceğine inanıyor muyum? Hayır. Onun dokunuşunu ve oynadığımız güç oyunlarını arzuluyorum.

Ama ona kalbimle güvenmek? Ruhumla mı?

Bu parçaları ona vermek için evrendeki en büyük aptal olmam gerekir. Kesinlikle yapmak zorunda olmadığım *bir şeyi* ona vermek için. Bu dünyada çok az gücüm var. Eğer kendimi tutarsam birazını koruyabilir miyim?

Başka bir şey yapmaya gücüm yetmez.

BÖLÜM 9

JAFAR

Jasmine'i Yeraltı Dünyası'na ilk kez getirdiğimde bu şarkı ve dansı yapmak zorunda kalacağımı biliyordum. Buna güvenmiştim. Alabilirim ya da

Halka açık yerlerde oynamayı bıraktım, bu yüzden bir zindana katılmak sadece seks için sahip olunması gerekenler listemde değil. Şehrin nabzını tutabilmek için bir üyeliğe sahip olmak mı? Bu, her ay ödediğim yüksek ücrete ve Hades'in gerektirdiği her türlü gösterişe değer.

Elimi Jasmine'in sırtına bastırıp onu Meg'in birkaç dakika önce gittiği yöne doğru yönlendirirken bu durum sinirlerimi yatıştırmıyor.

Küçük kızım paylaşılmak istiyor ve Meg'e verdiği tepkiye bakılırsa, erkeklere olduğu kadar kadınlara da hayran.

Bunu tahmin etmemiştim.

Jas- mine Sarraf söz konusu olduğunda pek çok şeyi tahmin edemediğimi fark ettim.

"Kuralları unutma," diye mırıldanıyorum.

"Hatırlıyorum." İşaret üzerine bakışlarını yere indiriyor. Bu saçmalığa buradaki bazı insanlar gibi ihtiyacım yok ama bu kolay itaat karşısında heyecanlandığımı da inkar edemem. Muhtemelen sadece bunalmış ve muhtemelen aşırı duyarlı olduğu için. Eğer zemin Jasmine'in ayaklarının altında sabit dursaydı, çoktan bana saldırmış, onu orada, barın karşısında becermek isteyene kadar beni itmiş olurdu.

bir noktayı kanıtlamak için. Düğmelerimin üzerinde dans etmeyi çok seviyor ve ben de bunu ona karşı kullanmayı beceremiyorum.

Kapıyı iterek açıyorum ve o yanımdan geçerken kapıyı tutuyorum. Hades gecede bir kez salonda tur atıyor ama eğlendirme havasındaysa çoğunlukla özel salonunda kalıyor. Yine de halka açık odalarda çaldığı geceler, kalabalığı çeken türden geceler. Bu mekânı, kapılarından içeri giren güç miktarıyla bir arada tutmak için belirli türde bir insan gerekir ve Hades bunun için gereken kişiliğe fazlasıyla sahip.

Düğmeye basması beni çok rahatsız ediyor.

Salon, ana oda ile aynı pahalı ve abartısız tonda dekore edilmiştir. Sağlam deri mobilyalar, kalın halı, arka duvarı kaplayan üçlü heykel dışında loş aydınlatma. Düşük ışıktan nefret ediyorum. Gerçeği göremiyormuşum hissi veriyor ve gözlerimi kısıp bu kadar tepki vermemem gerektiğini kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalıyorum. Her şeyi şaşırtıcı bir netlikte görmeyi tercih ederim. Hades tam bir romantik.

Bizi en sevdiği sandalyede bekliyor, üç kişinin rahatlıkla sığabileceği devasa bir parça. Geçmişte öyleydi. Bu gece Meg'i ayaklarının dibinde diz çöktürmüş, gözleri kapalı ve elleri kucağında düzgünce katlanmış, itaatkâr bir itaatkârın tam resmi. Biz odayı geçerken Hades öne doğru oturuyor ve ben de Jasmine'in önüne geçip onu bakışlarından korumak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Halkının ne istediğini onlar bile bilmeden bildiğini, sanki sihirli bir değnek değmişçesine kıvrımları keşfettiğini iddia ediyor. Gerçek şu ki, insanları ve vücut dillerini okuma konusunda mükemmel. Büyüye gerek yok.

Bu onu yeni başlayanların gözlerini kamaştırmaktan alıkoymuyor.

"Haklısın Meg. Enfes bir kız." O delici bakışını bana doğru çevirdi. "Yine de Cafer'imizi bir kenara atmak için özel biri gerekiyor, sanırım bu beklenen bir şey."

"Hades."

"Küçük kızının yaklaşmasına izin ver, Jafar. Ona daha iyi bakmak istiyorum." İçimi çektim. Meg'in her şeyi rapor etmek için koşa koşa buraya gelmesine şaşırmamalıyım. O aşağı Hades'in yarattığı. Eğer onu öldürürse çok yazık olur.

çoğu zaman bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

"Devam et," diye sesimi alçaltıyorum ama Hades'in duymamasına imkân yok. Oturduğu yerden Jasmine'in vücudundaki ince sarsıntıları şüphe yok. Arzu, evet, ama o kadar çok şeyi o kadar hızlı alıyor ki. Çok hızlı. Tahmin etmem gereken başka bir şey daha var. Kadın tüm hayatı boyunca kilit altında tutuldu ve onu babasının duvarlarının dışındaki dünyayla , kısıtlamadan ne kadar rahatsız olursa olsun, küçük yudumlarla yapılmalı.

Onu buraya getirmek, onu derinlere atıp paniklememesini beklemekle eşdeğer. En azından bana dokunuşumu sabitleyici bulacak kadar güveniyor, her ne kadar bunun farkında olmasa da.

Eğer biri şu anda dengemizin ne kadar tehlikeli olduğunu fark ederse, ikimizi de kış üstü düşürmek çocuk oyuncağı olur. Kendimi hiç kıpırdamadan tutuyorum, sanki o başka bir köle, ben başka bir Dom'um ve buranın efendisine mülkümü araştırması için yalvarıyorum.

"Yaklaş çocuğum. Isırmam." Hades sırtıyor, beyaz dişleri esmer teninde parlıyor. "En azından çok kibarca istemediğin sürece."

Jasmine son birkaç adımda Hades'e neredeyse dokunacak kadar yaklaşır. Dokunmuyor. Normal şartlar altında bunu yapmayacak kadar terbiyeli biri . Yine de kara gözlerindeki hesabı görebiliyorum, bu gelişmeyi kendi çıkarları için nasıl kullanacağını düşünüyor. "Jasmine." Sanki dilinin ucunda onun tadını alabilecekmiş gibi adını söylüyor.

Kendimi yakalamadan önce bir adım ileri atıyorum. *Lanet* olsun.

Hades bana sırtıttı. "Yakaladım seni." Jasmine'e geri dönüyor. "Jafar kırılması zor bir ceviz. Bir şampiyon gibi sikişiyor, ama o lezzetli, işbirlikçi beynine girmek? İmkansız. Ve işte sen geliyorsun, bu neredeyse masum olan ve ..." Onun kokusunu içine çeker gibi derin derin nefes alıyor. Onun ruhunu. "Sert oyun. Çok, çok sert oyun. Seni itaat etmeye zorlamasını seviyorsun." Sesi derinleşiyor. "Onaylıyorum."

"Bu kadar yeter, Hades." Bunu nasıl anladığı önemli değil. Onu burada çırılçıplak soymasına izin vermeyeceğim, o ve ben bu kadar kırılgan bir zemindeyken olmaz.

Hades'in sırtışı bıçak gibi keskinleşir. "Kafesteki kuşlar her zaman gökyüzünü arzular, . Bunu hatırlasan iyi edersin." Jasmine'in elini tutar ve dudaklarını parmak eklemlerine bastırır. "Yeraltı Dünyası'nda her zaman başımızın üstünde yerin var Yasemin Sarraf. Eğer pazarlık yapmak istersen, sana zaman ayarmaktan mutluluk duyarım." Parmak eklemlerine karşı sırtıtıyor. "Ve eğer Meg'imizle oynamak istersen, bunu da ayarlamaktan memnuniyet duyarım."

"Hades."

"Evet, evet, haddimi aşıyorum. Tutsağınızın ulaşabileceği bir yerde bir tuzak kapısı olduğunu bilmesine izin veremeyiz, değil mi?" Sonunda Jasmine'in elini bırakıyor, ama başparmağını onun parmak eklemlerinin üzerinde gezdirerek kan basıncımı tavan yaptıran rahat bir hareket yapıyor. Bunun için bir neden yok. Hades herkesle rahatça yakınlaşır, ta ki yakınlaşmayana kadar. Jasmine'e dokunması hiçbir şey ifade etmiyor. Dudaklarını teninde hissettiğinde nefesini tutması bir bok ifade etmiyor.

Kıskanmak için hiçbir nedenim yok.

Bu ona parmaklarımı şıklatmamı engellemiyor. "Dikkat et, bebeğim." Tasmaşının kimin elinde olduğunu hatırlatan bir hatırlatma.

Yasemin'in tasma takmış, ona bir zinciri kavramış görüntüsü bana saldırıyor. Bedenimin yeniden harekete geçmesini önlemek için onu itmek zorunda kalıyorum. Şimdi kontrolü kaybetmenin sırası değil, hele de seyirciler bizi bu kadar yakından izlerken.

Jasmine yanımda yerini aldıktan sonra dikkatimi tekrar Hades'e veriyorum. "Haddini aşma."

"Aklımın ucundan bile geçmez." Yine, beladan başka bir şey ifade etmeyen o yavaş gülümseme. "Kurallara göre oynamayı unutmadığın sürece. Senin küçük darbenin arkasını kollayan bir sürü insan var. Carver City'nin paranoyak olması ve silahlanması benim çıkarlarıma uygun değil. İş için kötü, biliyorsun."

Ah. Demek bu ziyaretin asıl sebebine ulaştık. Ellerimi kaldırıyorum ve rahat bir gülümseme takınıyorum. "Güç değişiminden faydalanmayı düşünmedikleri sürece kimsenin endişelenmesine gerek yok. Bölgemi genişletmek gibi bir niyetim yok." Şimdilik.

Hades kıkırdar. "Nedense, o güzel kara gözlerde parlayan çıplak hırsın kimseyi daha iyi hissettireceğini sanmıyorum." Bir eliyle saçlarını düzeltiyor. Saçları her zamanki gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, koyu renk tellerdeki gümüş ona bir saygınlık katmanı kazandırıyor ve o da bunu sonuna kadar kullanıyor. "Git keyfine bak, Cafer. Ama izlediğimizin farkında ol."

Elbette öyleydiler. Yükselen en yeni güçlü oyuncu olarak, yıllardır ve bazı durumlarda on yıllardır pozisyonlarını koruyanlardan hem bir tehdit hem de daha savunmasızım. Birilerinin beni yerin dibine sokacak bir hamle yapmasını engellemek için tabanımı sağlamlaştırmalıyım, hem de hızlı bir şekilde.

Bu gece kısmen bununla ilgili.

Kan bağına diğerlerinden daha fazla önem verenler var ama benim tasmamı Balthazar'ın kızının boynuna takmak, çizginin hangi tarafında alırlarsa alsınlar net bir mesaj veriyor. Eğer ben

Daha akıllı olsaydım, oyunu bu şekilde oynamamın tek nedeni bu olurdu.

Son beş yıldır her gün onu izlememiş gibi davranabilirim, aynı süre boyunca ona olan arzumla savaşmamış gibi davranabilirim. Çoğu insan buna inanacaktır bile.

Jasmine değil.

Göreceli masumiyetinde bile, daha iyisini biliyor.

Onu odadan dışarı, koridordan aşağı ve ana salona yönlendirirken konuşmuyorum. Jasmine iç geçirdi ve zar zor fısıldayarak şöyle dedi. "hepsi insanlar için bir gösteri. Gösteri *benim*."

Evet demeli ve aramızda net sınırlar oluşturmalıyım. Amı ne kadar güzel olursa olsun, şimdi dikkatimin dağılmasına izin vermenin zamanı değil. Dahası, bacaklarını bulmadan önce kendine olan güvenini azaltmak iyi bir iş olur. Jasmine'in babasının evinde yaşarken gücünü bulacak kadar kanatlarını germesine asla izin verilmedi. Benim evimde buna izin verirsem on kere aptallık etmiş olurum.

Ve yine de...

Ben o aptalım, çünkü yapamıyorum.

"Oyunu oynamak bizi ve herkesi korur."

"Biz." Kırmızı dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Elini fazla zorlama, Jafar. *Biz* diye bir şey yok." Yasemin salonun etrafına bir göz attı. Burada daha önce olduğundan daha fazla insan var. "Eğer oyun birini koruyacaksa, babamı korumalıydı."

"Dikkatsizdi." Balthazar gücünden çok emindi, boktan davranışlarına rağmen halkının sadakatinden çok emindi. Bunu sorgulamayı hiç düşünmedi, bu yüzden onların da sorgulayacağı aklına gelmedi. Bu kadar kibirli olmayı göze alamam.

Özellikle de Ali hala . Hala bir tehdit.

"Görünüşe göre öyle." Uzaklaşmıyor ama yine de geri çekildiğini hissediyorum. "Gösterini yap. Ben iyi kızı oynayacağım."

O, görünüşün önemini herkesten daha iyi biliyor. Ağzımı açıyorum ama kapatıyorum çünkü ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Onu rahatlatmak mı? Bu fikir bile gülünç. Onu istiyorum. O benim gözetimim ve kontrolüm altında, bu da onun güvenliğinin bana geri döneceği anlamına geliyor. Olması gereken de bu.

Durum gerektirdiğinde herkese yalan söylesem bile kendime yalan söylememeyi daha iyi biliyorum. Jasmine beni başka hiç kimsede olmayan bir şekilde kendine çekiyor. Bu, onu gördüğüm anda başladı ve o zamandan beri onun hakkında öğrendiğim her şey sadece gerçeği pekiştirdi.

O benim.

Ben onu sahiplenmeden çok önce o benimdi.

Bana ait olanla ilgilenirim. Öldüğümde beni alevlerden uzak tutabilecek tek özelliğim bu, ancak bu herkesin standartlarına göre uzak bir ihtimal. Jasmine'i kırabilirim. Beni farklı şekillerde şaşırtıyor olsa da, onu bunu gerçekleştirebilecek kadar iyi tanıyorum. Mesele sadece uygun stres faktörlerini uygulamak.

Bunu yapmayacağım.

Onun kırılmasını istemiyorum. Onun güçlü ve vahşi olmasını ve onu yere zincirleyen istenmeyen bağlar olmadan neler yapabileceğini görmesini istiyorum.

Bu da onu başa çıkmaya hazır olmadığım bir şekilde tehlikeli yapıyor.

"Jafar?" Adımı söyleme şekli bana bunun ilk kez olmadığını düşündürüyor.

Kendimi bir . "Sana bir tur attırayım."

Şüpheli bakışı beni neredeyse gülümsetiyor. Neredeyse. Elimi sırtına bastırıp onu salondan geçirerek uzun siyah saçlarıyla koyu tenli bir kadının koruduğu kapıya doğru yönlendirirken gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum.

saç örgüleri yüzünden geriye çekilmiş. Bana bir baktı. "Bak köpek ne sürüklemiş."

"Allecto." Gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hades'in doğrudan kendisine hesap veren üç kadını var: Fury'leri ve mitolojideki benzerlerinin isimlerini kullanıyorlar. Hades Yunan saçmalıklarını ciddiye alıyor.

Meg benim favorim çünkü o da bizimle birlikte toprağa girmeyi seviyor. Allecto ve Tis-Tisiphone daha çok sert kışkı. Onlara karşı olan asıl şey benden nefret etmeleri. Hep nefret ettiler.

O karanlık bakışlarını Jasmine'e çeviriyor ve kaşlarını kaldırıyor. "O senin her zamanki tipin değil."

Jasmine gerilirken sessizce küfrediyorum. "Hades zaten onayını verdi. Metaforik aletini sallamayı bırak ve geçmemize izin ver."

"Benim metaforik aletim seninkinden büyük olduğu için kızgınsın." Gözlerini deviriyor. "İyi eğlenceler. Kuralları çiğneme yoksa diz kapaklarını kırmaya başlarım."

Tehdidinin boş olduğunu kesin olarak söyleyemem. Beş yıldır buranın üyesiyim ve hiç kimsenin Allecto'nun devreye girmesini gerektirecek şekilde çizgiyi aştığını görmedim. En kötüsü birkaç sevgili tartışması ve belirli bir partneri paylaşmak istemeyen iki Dom arasındaki unutulmaz bir kavga oldu. Sevgililer, Hades'in tuttuğu özel odalardan birinde kavga etmeleri için şiddetle teşvik edildi ve aptal Domların üyelikleri iptal edildi.

"Bizim için endişelenmene gerek yok." "Mmhmm."

Jasmine'i kapıya doğru itiyorum ve yavaşça nefes veriyorum. Bana bakıyor. "Seni sinirlendiriyor."

"Zerre kadar sağduyusu olan herkes Allecto'nun yanında gergin olur."

Jasmine'in dolgun dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sanırım ondan hoşlandım."

"Neden şaşırmadım?"

Kısa bir süre duruyor ve bakışları girdiğimiz odada geziniyor. Az önce ayrıldığımız salon, istenildiği gibi sosyalleşmek için tasarlanmıştı. Burası halka açık oyun odası. Henüz erken, o yüzden sadece iki sahne var. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Dikkati şaplak sehpasının üzerindeki çifte yöneliyor. Adam bankın üzerine eğilmiş, ön kollarını daha kısa bloklara dayamıştı. Arkasındaki kadın kolaylıkla ve aşına olduğu bir şekilde bir raket kullanıyor, her bir temas darbesi bir öncekiyle hafifçe örtüşüyor, kıcını ve üst uyluklarını kırmızı bırakıyor. "I-" Jasmine sertçe yutkunuyor. "Bunu kabul etmek çok zor."

Korumacılık duygusu kabarıyor, neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Daha iyi düşünemedim bir kolumu beline doluyor ve onu bize en yakın köşeye çekiyorum. Sikişmek için mükemmel olan bir avuç derin sandalyesi var, ama aklımdaki bu değil. En azından şu değil.

Onu kucağıma alarak sandalyeye çöküyorum. Jasmine hemen ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben kolumu beline doluyorum. "Rahatla bebeğim. Bütün gece bizim."

"Tonu ayarlamak istediğini sanıyordum." İstiyorum. Ama onun pahasına değil.

Kahretsin, bana neler oluyor bilmiyorum. Her zaman Jasmine'in rızasını istedim. Ben tam bir canavar değilim. Ama onun duygusal durumu planlarımda hiç yer almadı. Ta ki The Underworld' girene ve ne kadar korunaklı olduğunu anlayana kadar. I

Tabii ki biliyordu. Beni seçeceğinden bu kadar emin olmamın bir nedeni de buydu.

Bunun olumsuz yanlarını hesaba katmamıştım.

"Nefes al." Göğsüme yaslanıp rahatlayana kadar onu kendime sımsıkı sarıyorum. "Burada tamamen rızaya dayalı olmayan hiçbir şey olmuyor."

"Farkındayım," diye tersliyor. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Okuyorum. Hem de çok."

Eminim öyledir. Elimi karnının üzerinde gezdirdim, başparmağımı göğsünün alt kısmında gezdirdim. "Bu kitaplarında çok şaplak var mı?"

"Bazıları." Öfkesi sesinden akıp gidiyor ve biraz soluk soluğa kalıyor. "Bazen kırbaçlar. Bazen de sopalar."

Kıkırdıyorum. değil. "Bastonlara ve kırbaçlara doğru koşmaya başlamadan önce neden emeklemeyi öğrenmiyoruz?" Boştaki elimi kalçasına götürüp elbisenin yırtmacının açtığı kalçasını okşuyorum. "Acıyı mı seviyorsun, yoksa sadece kavgayı mı?" Kavgayı sevdiğine şüphe yok. Bu noktada bunu fazlasıyla tespit ettik.

"Dövüşmeyi seviyorum," diye onaylıyor. "Acı hakkında bir şey bilmiyorum." "Zamandan başka bir şeyimiz yok." Tam olarak yalan sayılmaz. Ali olduğu sürece

O ciddi bir tehdit. Üssümü sağlamlaştırmayı tamamlamadan önce onu paketlemem ve diğer çöplerle birlikte ortadan kaldırmam gerekiyor. Jasmine'in varlığı, teslimiyeti, bölgemizin dışında dolaşan oyunculara yardımcı oluyor ama tek başına yeterli değil. "Kafanın içinde neler döndüğünü anlat bana."

"emin değilim."

Siyah saçlarına karşı gülümsüyorum. Elbette bunu istediğinden emin değil. Bana kendini her açtığında, bizi birbirimize daha sıkı bağlıyor. Jasmine eninde sonunda geri dönüşü olmayan bir noktaya varacağımızı bilecek kadar zeki.

O karanlık gözlerinde şehvetle bana baktığı ve onu yakalamam için bana meydan okuduğı anda geri dönüşü olmayan noktaya ulaştığımız gerçeğini kabullenemedi.

BÖLÜM 10

JASMINE

Odayı geçince kadın - Domme - şaplak atmayı bitirir.
ve ellerini itaatkârının yumuşak etleri boyunca okşuyor.
Göt. Taşaklarını avuçlamak için kalçalarının arasına uzanıyor ve onun dokunuşu karşısındaki coşkusunda hiçbir hata yok.

Şahsen görmek, okumaktan çok daha ateşli. Cafer'in kucağında kayıyorum, kalçalarımı birbirine sürtüyorum. Aleti sert bir şekilde kıcıma dayanıyor ama beni kollarının nazik kafesinde tutuyor. Başparmağı boş boş göğsümün altını okşuyor ve diğer elinin parmaklarıyla uyluğumun hassas derisinde oynuyor. Onun için acı çektiğim yere yakın. Çok yakın.

Sorusuna cevap verirsem bana dokunup dokunmayacağını merak ediyorum. Kafamın içinde neler oluyor?

Keşke bilseydim.

Buna hazırlıklı değildim. Bu gerçek, burada geçirdiğim her saniye daha da netleşiyor. Bu şeyler hakkında okudum, fanteziler kurdum, sayamayacağım kadar çok kez bu hayranların yanına geldim. Ama bizzat görmek? Sanki bir kasırganın ortasında duruyormuşum gibi geliyor; her bir rüzgâr, hayatım boyunca etrafımda inşa ettiğim duvardan bir parça koparıyor.

Sabit olan tek şey arkamdaki adam ve eğer bu ironinin tam tanımını değilse, ne olduğundan emin değilim. Başından beri bu durumda olmamın sebebi o. Pusulasız ve haritasız bir şekilde akıntıya kapılmış, doğa koşulları karşısında tamamen çaresizim.

Derin bir nefes alıyorum ve bir inanç sıçraması yapıyorum. "Onun sergilenmesi hoşuma gidiyor."

"Onun yerinde olmayı izliyor musun yoksa hayal mi ediyorsun?" Cafer elini elbisemin altından daha uzağa daldırıyor ve tek bir parmağını amımın üzerinde gezdiriyor.

"İkisi de." Bacaklarımı ayırıyorum. değil. Bana dokunmasını istiyorum ve insanların görmesi umurumda değil.

Ya da belki de insanların izleyebileceği gerçeği, içimi ağzına kadar dolduran şehveti daha da artırıyor.

"Kötü kız." O nazik dokunuşunu sürdürüyor, ihtiyacımla bana işkence ediyor. "O güzel küçük amcığınızı sergilemek istiyorsun. Sana bakan herkesin tadına bakmak isteyeceğini çok iyi biliyorsun." Kulak mememi ısırtıyor, keskin acı nefesimi kesiyor ve ona karşı kıvranmama neden oluyor. "Sırf bunun için onlara izin vermeliyim. Gözlerini bağla ve seni ayırıcı bir çubuğa koy, böylece utangaç bakireyi oynayamazsın." O şeytani parmağını bir kez daha, bu kez doğrudan klitorisimin üzerine vurdu. "Merhamet dileyene kadar amını yalamalarına izin vereceğim, sonra da kime ait olduğunu herkese hatırlatmak için -sana hatırlatmak için- seni orada, onların önünde becereceğim."

Tam olarak onun tarif ettiği şeyi istememeliyim.

Ama hayır. Konuşan ben değilim. Bu, konuşmaya başladığımdan beri kafama kazınan utanç. İyi kızlar bunu yapar. Kız kızlar bunu yapmaz.

İyi kızlar amcıklarının yabancılar tarafından yalanmasını istemezler.

İyi kızlar kesinlikle en iyi erkek olması gereken bir erkek tarafından mümkün olan en samimi ve aleni şekilde sahiplenilmek istemezler.

Düşman.

Lanet olsun. İşte bu.

Jafar'a karşı gevşiyorum, santim santim işkence ediyorum. Bacaklarımı kalçalarının iki yanına sarkıtıp vücuduma tam erişim sağlamasına izin veriyorum. Elbise hâlâ çok mahrem olan her şeyi gözlerden saklıyor ama mesele bu değil. Mesele "yapmamalısın" demeden istediğimi kabul etmek. "Bunun bir ceza mı yoksa ödül mü olması gerekiyor?"

Derin kahkahası beni ürkütüyor. Daha önce onun güldüğünü gerçekten duymuş muydum? Cafer ağzını çıplak omzumun üzerinde gezdiriyor. "Bu benim sorumun cevabı. Bir gece daha bebeğim, o deneyimi nasıl kazanacağını göreceğiz."

Titriyorum. İstedğim o kadar çok deneyim var ki, istediğimi bilmek için yeterli bilgiye sahip değilim.

Bir grup insan kapıdan içeri giriyor ve bir adam onlardan ayrılıp bize doğru yöneliyor. Jafar kulağıma mırıldanıyor, "Kurallara yeniden üye olun."

Gözler aşağı. Sessizlik.

Sanki iki parmağını içime sokarken kelime bulabilirmişim gibi. Karşımadaki sandalyeye oturan adamın elini çekmesini bekleyerek geriliyorum. Jafar çekmiyor. Parmaklarıyla beni yavaşça becermeye devam ediyor.

Elbisem beni örtüyor, evet, ama ince kumaş Jafar'ın elinin hareketini hiçbir şekilde gizlemiyor. Bana ne yaptığına dair hiçbir soru işareti yok. Ne beklediğimi bilmiyorum ama adam sanki her gün parmak sikişinin ortasında çiftlerle sohbet ediyormuş gibi aşağıya bakıyor, sırtıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Kim bilir? Belki de öyledir.

"Jafar."

"Kanca."

Söylediklerine konsantre olmaya çalışıyorum ama Cafer üçüncü bir parmağını içime sokuyor ve sonra başparmağıyla klitorisimin etrafında yavaşça dönmeye başlıyor. Başımı omzuna yaslayıp inlemelerimin kaçmasını engellemeye odaklanıyorum. Eğer durmazsa, tam burada bu yabancının önünde boşalacağım ve bu bilgi sadece zevkimi daha da artırıyor.

Kıvranıyorum, ama Cafer boştaki elini karnıma doğru kaydırıyor, beni daha da kenara iterken hareketsiz tutuyor. Kıçıma dayadığı sert aleti olmasa, bana yaptıklarından etkilendiğine dair hiçbir belirti göremeyecektim. Hook'la konuşurkenki kuru tonu kesinlikle hiçbir şey ele vermiyor.

Baskıyı artırıyor ve ihtiyacım olan tek şey bu. Orgazmım sırtımı eğiyor ve elini sürerken bileğini kavırıyorum, kendimi parmaklarına karşı öğütmekten alıkoyamıyorum, bana verdiği her yalvarış parçasını emiyorum.

Hook bir kahkaha patlatır. "Tanrım, Cafer, sana bu şekilde binmek isteyen bir kız varken neden benimle konuşarak zaman kaybediyorsun?"

"Önce iş, Hook. Her zaman."

Gözlerimi açtığımda Kanca'nın beni izlediğini gördüm. Bizi izlerken. Bakışları biraz kaba ama düşmanlık gibi basit bir şeyden ziyade kıskançlık kokuyor. Ayağa kalkıyor ve dar pantolonu gösteriden hoşlandığı gerçeğini gizlemiyor. Bakışımı yakaladı ve sırtıttı. "Bu pislikten sıkılırsan, gelip benimle oynamaktan daha fazlasını bekleyebilirsin."

Meg, herhangi bir insanın olabileceğinden çok daha ilgi çekici. Hades beni biraz korkutuyor, çünkü cazibesinin henüz ortaya çıkmamış tehlikeleri örttüğünden eminim, ama o da kendi tarzında çekici. Hook yeterince çekici. Bana bir kılıcı düşündüren bir şekilde zayıf inşa edilmiş - yanlış bir hamle ve düşman kesimi hissetmeyecek bile

kanlar içinde yerde yatıyorlar. Sadece iş, ve bu şekilde muhtemelen Jafar'dan farklı değil.

Aradaki fark, Jafar'ın beni kendi zevki için parçalamak istemeyecek kadar önemsiyor olması. Hook'a göre ben sadece bir merak unsuruyum ve bana karşı dikkatsiz davranacağından hiç şüphem yok. Tekrar söylüyorum, kişisel bir şey değil, ama hayal ürünü ya da başka türlü bir yara yüzünden yerde kanlar içinde *kalmadığımdan* emin olacak kadar uzun süre etrafta kalmazdı.

Cafer elini elbisemden kurtarıyor ve parmaklarını dudaklarıma bastırıyor. İçgüdüsel olarak onları teker teker derinlemesine emiyorum, dokunuşuyla kendimi tadıyorum. Kanca inlediğinde kıkırdıyor ve pantolonunun önünü avuçluyor. "O kapıldı, Hook. Kendine bir tane bul."

"Kendimi bir tanesine bağlamak için çok fazla seçenek var." Sırıttıyor ve sonra bize alaycı bir selam veriyor. "Görüşürüz, Jafar. Balthazar'a yaptığın gibi bana verdiğin sözden dönmeyeceğine inanıyorum."

Cafer'in sesinde, yanımda nasıl gerildiğini gösteren hiçbir şey yok. "Bana karşı gelme ve benim sözüm seninki kadar iyidir."

"Ben de bundan korkuyorum." O gürültülü kahkahalarından birini daha attı ve uzaklaştı.

Jafar şakağımı öpüyor. "Arkadaşımız Hook hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu hileli bir soru mu? O bana böyle dokunurken herhangi bir şeye nasıl konsantre olabilirdim ki? Düşünüyorum, bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Senin kendi bölgeni genişletmeye çalışmandan korkuyor ve kendi bölgesini elinde tutamayacağından endişeleniyor."

"Bunu sana söyleten ne?" Her zamanki gibi ses tonu hiçbir şey ele vermiyor. Gösterdiği tüm ilgiye rağmen hava durumunu soruyor olabilir.

Artık daha iyi biliyorum. "Kendinden emin olsaydı, sizi arayıp bulma ihtiyacı hissetmezdi. Bölgesini korumak için hazırlıklar yapardı-

Bunu yapmaması aptallık olurdu ama sizi şaşırtma şansı olsun diye bu hazırlıkları kendine saklardı."

"Aferin." Beni ayağa kaldırıyor ve elbisemi düzeltiyor. "Ödülün için hazır mısınız?"

Hâlâ onun övgüsünün göğsümde yarattığı sıcaklık balonunun etkisindeyim. Elimi göğüslerimin arasındaki noktaya bastırmamak için kendimi zor tutuyorum, bunu yaparsam oradaki sıcaklık değişiminin fiziksel kanıtını hissedeceğimden eminim. Dudaklarımı yalıyorum. "Uh... Evet. Evet, ödülüm için hazırım."

Hemen ayağa kalkmadı. Yüzünde garip bir ifadeyle beni izliyor, sanki benimle gurur mu duyacağına yoksa bana haddimi bildirecek bir şey mi yapacağına karar verememiş gibi. Kendimi nefesimi tutmuş, çizginin hangi tarafına düşeceğini görmek için beklerken buluyorum.

Bütün bu şey.

Her şeyi. Şu anki hayatım. Arkamdaki oda, acı ve zevkin çeşitli aşamalarındaki insanlarla dolu. Önümde oturan adam.

Hazırlıklı olduğumu sanıyordum. Yıllarımı elime geçen her şeyi okuyarak . Aşk romanları, evet, ama aynı zamanda güncel politikadan bahçeciliğe, hukuka ve sözleşmelere kadar her konuda kurgusal olmayan kitaplar. Hep kaçmayı planladım. Zamanlama hiç doğru gelmedi. Hayır, bu doğru değil. Bunun zamanlamayla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey o ilk adımı atamadan cesaretimin beni hayal kırıklığına uğratmasıyla ilgiliydi. Bu gece bu cesaret eksikliğini pekiştiriyor. En iyileriyle bile rol yapabilirim ama gerçek şu ki çok korkuyorum. Jafar'ın eli sırtımda olmadan buraya girseydim, dönüp kaçardım. İnsanların çokluğu yeterince duyusal yüklenme yaratıyor.

Ayağa kalkıp beni göğsüne doğru çekene kadar titrediğimi fark etmedim. Zayıf olduğumu. Tek istediğim güçlü olmakken inanılmaz derecede zayıfım. Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı bir ya da iki kez omzuna yaslıyorum. Üçüncüde başımı kaldırıp itmeye çalışıyorum.

"Henüz değil." Eli yine enseme, en sevdiği yerde. Beni kolayca kendine çekiyor.

Dürüst olmak gerekirse, o kadar sert dövüşmüyorum.

"Bunu istiyorum." Bunu. Seks. Babamın duvarlarının dışındaki hayat. Aklıma bir türlü sığdıramadığım özgürlük. "Neden mücadele ediyorum?"

"Koşmaya başlamadan önce emeklemeyi öğrenin."

Daha önce de bir şey söylemişti ama ben pek dikkat etmemiştim. Şimdi dikkat ediyorum. Nefesimi çalmakla tehdit eden umutsuzluğa karşı savaşıyorum. Ben güçlüyüm. Güçlüyüm. Şu anda kendimi güçlü hissetmemem, eğer o burada olmasaydı dizlerimin üzerine düşüp bir daha kalkamayacak olmam önemli değil. Gözlerimi kapatıyorum, yanmalarından utanıyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum ve bu bilgi, düşmesine izin vermeyi reddettiğim gözyaşları kadar acıtıyor.

"Sana göstereceğim." Elimi tuttu ve beni odanın arka tarafına doğru çekti.

İçgüdüsel olarak topuklarımın üzerine basıyorum ama Jafar'la her ne kadar birbirimizin boğazına sarılsak da, bu gece beni ayakta tutmaktan başka bir şey yapmadı. Evet, burada olmanın onun nihai amacına hizmet ettiğini ve beni fetihçi bir kralın ödülü gibi gösterdiğini biliyorum ama bu bana karşı şaşırtıcı derecede dikkatli olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Ona bu kadar , değil mi?

O odada gezinirken bakışlarımı sırtının ortasına sabitliyorum. İlk çıktığımızdan çok daha fazla insanla dolu. Her yaştan, şekilden ve renkten kadın ve erkeğin çeşitli cinsel ve acı verici gösteriler yaptığını görüyorum. Bazıları sadece sohbet için gelmiş gibi görünüyor, ancak çoğunun yanında diz çökmüş birinin olduğunu fark etmemek imkansız. Gözleri kapalı. Sessiz.

Görünüşe göre bu kuralları genişleten tek kişi Jafar değil.

Başka bir kapının önünde duruyor ama bu kapıyı koruyan kimse yok. İçeri adımımızı atar atmaz sessizlik çöküyor ve rahat bir nefes alıyorum, gerginliğimin bir kısmı vücudumdan akıp gidiyor. Bunu yapabilirim. *Bu* her neyse.

Kapılar koridorda sıralanıyor ve duvarlardaki tuhaflığı fark etmem için birkaç adım atmam gerekiyor. "Bunlar ayna mı?"

"Hayır." Beni koridorun ışıkla yıkanan bir bölümüne doğru çekiyor ve sonunda anlıyorum. Duvar bir ayna değil.

Bu bir pencere.

Odada iki kadın var. Biri buz gibi bir sarışın, o kadar güzel ki ona bakmak neredeyse acı veriyor. Diğeri koyu renk saçlı ama yüzünü göremiyorum çünkü sarışının açılmış bacaklarının arasına gömülmüş. "Oh." Esmerin kollarını sırtının arkasında tutan kelepçelere bakıyorum. Çıplak sırtı kıpkırmızı ve sarışın kırbacı tenine indirirken nedenini anlıyorum. Sarışın bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluşuyor, arkasındaki katıksız güç beni bir adım geriye itiyor.

"Oh." Elimi dudaklarıma bastırıyorum. "Onlar ..."

"Evet, izlenmekten hoşlanıyorlar ve evet, bilmekten hoşlanıyorlar." Beni birkaç kapı aşağı çekmeden önce izlemem daha fazla fırsat vermiyor. Kapı kolunun üzerinde yeşil bir ışık görüyorum ve sonra Cafer kapıyı açıp beni odanın içine çekiyor.

İçeri adımımızı atar atmaz ışıklar yandı. Ne tahmin ettiğimden emin değilim, ama nispeten normal görünümlü bir yatak odası. Jafar boğazını temizliyor ve dikkatimi ona veriyorum. Kapının yanındaki bir dizi düğmeyi işaret ediyor. "Buradaki duvarın şeffaflığını kontrol ediyorsun." Parmağı kırmızı düğmeye gidiyor. "Panik düğmesi. Hades'in adamlarını koşturacak." Koridorun içine sıkışmış bir kamerayı işaret ediyor.

Odanın neresinde. "Üyeliğiniz üç ayı geçtiğinde, oyun oynarken kamerayı kapatma seçeneğine sahipsiniz."

"Üyeliğim."

Dudakları titriyor. "Bu gece başlıyor."

İşlenmesi gereken çok fazla bilgi var, ama yalnız kaldığım zamanlar için bir kenara bırakıyorum. Şu anda Jafar'a ve benden ne beklediğine odaklanmak daha kolay. Ödülümü beklemek.

Duvara yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Senin ödülün, senin seçimin bebeğim. Bunu nasıl oynamak istersin?"

Ona fanteziyi mahvettiğini söylemek için ağzımı açıyorum ama gerçek bu değil. Bana bir seçenek sunuyor, açık bir seçenek. Başından beri öyleydi, başka türlü davranmak amaçlarıma uygun olsa bile. Bir yanım hala onu , seçim yapmasını sağlamak istiyor ki ben zorunda kalmayayım. Geri kalan yanım ise Jafar'ın bunu izin vermeyeceğini biliyor. Cesaretimin kırıntılarını toplayarak dudaklarımı yalıyorum. "Yap beni baba."

Koyu renk gözleri içimi kavuracak kadar parlıyor ama kıpırdamıyor. "Bana güvenli sözünü hatırlat."

Kendime hatırlat, demek istiyor. "Rajah," diye fısıldıyorum. Kavgadan, ona hayır demekten duyduğum heyecanın eşi benzeri yok ama bu sadece aramızda iletişimsizlik yoksa işe yarıyor. Bunu biliyorum. Bunu hep biliyordum.

Bir adım geri atıyorum ve duvarı iterek bana doğru yaklaşıyor. Kalbim korku ve arzu içinde sıcıyor. Evet, bu. İhtiyacım olan şey bu. Beni kovalaması ve güvenli bir yere geri götürmesi. Topuklu ayakkabılarımdan sıyrılıyorum ve ayağım takılmasın diye eteğimi topluyorum. Bu odada manevra yapacak fazla yer yok. Yatağı aramıza almalıyım.

Beni yakaladığı gibi kaçıyorum. Eteğimi yakalıyor ve beni bir adım geriye çekiyor ama o kadar çabuk inmiyorum. Sarsılarak uzaklaşıyorum.

kırılğan kumaşı. Ses beni daha da ateşlendiriyor. Daha ıslak.

Görüyor. Tabii ki görüyor. Sırtışı neredeyse vahşi. "O elbiseyi vücudundan söküp atacağım."

"Deneyeceksin." Yatağın kenarına geri dönüyorum, ancak o zaman bunun ne kadar kötü bir plan olduğunu fark ediyorum.

Ya da parlak bir tane.

Ben yatağın köşesine varmadan üzerime atladı. Cafer beni yakalamak yerine bir kolunu belime doluyor ve beni yatağa fırlatıyor. Yere inip sırt üstü düşünüyorum ve kafasına bir tekme atıyorum. Gülüyor. Piç herif *gülüyor*. Tekrar tekme ve bu sefer göğsünün tam ortasına temas ediyorum.

Çok geç, buna izin verdiğini fark ettim.

BÖLÜM 11

JASMINE

J afar beni dizlerimin arkasından tutup yatağın kenarına sürüklüyor. Savaşıyorum, beni her alt edişinde ihtiyacım artıyor. O Beni yüzüstü çeviriyor ve ayak parmaklarım yere değmeyecek şekilde yataktan kaldırıyor. Ayaklarıma tekme atıyor ve ben kapatamadan kalçalarımın arasına giriyor. Küfredip kıvranıyorum ama bir santim bile kıpırdayamadan beni ensemden yakalıyor. "Sloppy, bebeğim. Geçen sefer benimle daha çok mücadele ettin."

"Siktir git!"

Elbisemi arkadan yırtarak belden aşağıyı ortaya çıkardı ve önce bir yanağıma, sonra da diğer yanağıma acı bir tokat attı. "Uygun cevap 'Siktir git baba'dır."

"Siktir git, *baba*." İstedğim kadar keskin çıkmıyor. Onun yerine, tehlikeli bir şekilde inlemeye yakın. Şu anki pozisyonumda çaresizim. Bacaklarım bu şekilde açılmışken kendimi uzaklaştıracak kadar yere dokunamıyorum. Hele ki eli ensemdeyken ve kaçamayacağım kadar bastırırken.

"Çok kötüydün, bebeğim." Kıçıma bir tokat daha atıyor, acının dikenini doğrudan klitorisime vuruyor. "Sırf bunun için bile seni dizime yatırmalıyım."

"Buna cesaret edemezsin!" *Yap hadi.*

Onun kara kahkahası benim tek cevabım. "Bana hayır deyip duruyorsun ama amın bana evet diyor." İki parmağını içime sokuyor, beni rahatlatmıyor. Bağırıyorum. Elimde değil. Tıpkı bacaklarımı daha da açıp kendimi ona sunmak için sırtımı eğmekten kendimi alamadığım gibi. Daha derine inmesine izin vermek için. Başparmağı kıcıma bastırıyor, içgüdüsel olarak donup kalmama neden olan bir önsezi. "Seni babanın evinin koridorlarında yürürken gördüğümde ne düşündüm biliyor musun?"

Aman Tanrım.

"Bilmek istemiyorum." Bu şekilde oynamaya karar verdiğimde nasıl gideceğini anlamalıydım, tahmin etmeliydim. Yatağa doğru sertçe itiyorum, ama o beni kolayca yerinde sabit tutuyor, parmakları beni mümkün olan en mahrem şekilde ele geçirirken bile alçak sesi beni çıplak bırakıyor.

"Kaç kere konuştuk, bebeğim? Her beni aramadığını, istediğinin bu olmadığını söyledin."

"Hayır. Bunu istemedim." Evet, evet, istedim.

Elini hâlâ oynatmadı, kıcıma daha fazla baskı uygulamaktan başka bir şey yapmadı. "Bunu sen istedin."

"Hayır!"

"Evet." Üçüncü bir parmağını içime sokuyor. "Ne zaman son sözü söylemek zorunda kalsan, benden her uzaklaştığında ve o kıcını bana doğru seğirtsen, istediğin buydu."

"Yalancı."

Alçak sesle kıkırdaması ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Aynı anda parmaklarını geri çekiyor ve ben de iniltili bir protestoya engel olamıyorum. Cafer yatağa ve pantolonunun üzerinden sikini hissedebiliyorum. Ağırlığı beni yatağa doğru bastırıyor, *neredeyse* klitorisime yeterince sürtünme sağlıyor. "Gerçek yalancı kim, bebeğim? Ne yaptığımı biliyorsun

Düşünmek mi? Sanırım seni onun ofisine sürüklememi istedin. Eteğini yukarı itip külotunu yırtmamı."

"Hayır," diye fısıldıyorum. değil. Kıvranıyorum, kalçalarım kurtulmak için ihtiyacım olan sürtünmeyi arıyor.

Bir elini yatağımla arama sokuyor, klitorisime dokunuşu neredeyse beni uçurumun kenarına getiriyor. Ama hareket etmiyor, ihtiyacım olan baskıyı uygulamıyor. Yeni pozisyonu sayesinde dudakları doğrudan kulağıma değiyor ve sözlerinin göğsünden sırtıma doğru gürlediğini hissedebiliyorum. "Onu almamı, bakire kızını masasının üzerine domaltmamı ve sikimi onun daracık amına sokmamı istiyorsun. Bu şekilde itiraf etmek zorunda kalmazsın. Bildiğimiz küçük sürtük yerine hâlâ iyi bir kız olabilirsin."

Nefesim kesiliyor, vücudum o kadar geriliyor ki sadece onun sözleriyle bile orgazm olabilirim. Oyunu hatırlamadan önce neredeyse inliyordum. Boğazımı sözcükleri bulabilecek kadar ıslatmak iki denememi alıyor. "Ben iyi bir kıyım."

"Sen, bebeğim, küçük bir sürtüksün." Kulak mememi ısırdı. "Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun?"

"Nasıl?" Fısıldıyorum.

"Biliyorum çünkü yüzgeçlerime sürtünmek için yanıp tutuşuyorsun, amın sırlıklam olmuş. Bunu yapmamı, seni zorlamamı istiyorsun, böylece ikimiz de gerçeği bildiğimiz halde rol yapmaya devam edebilirsiniz."

Kalçalarımı döndürüyorum, parmaklarının baskısı alt dudağımyı sertçe ısırma neden oluyor. "Gerçek ne?"

"Ağzını, amını, götünü sikebileceğimi ve bunun her saniyesine bayılacağımı." Kulak mememi bir kez daha ısırdı. "Buraya rastgele üç kişi getirebileceğimi ve seni istedikleri gibi becermelerine izin verebileceğimi ve sen kendine bunu istemediğini, seçimini aldığımı söylesen bile, tekrar tekrar boşalacağını ve daha fazlası için kalçalarını kaldırmaya devam edeceğini. Doyamayacaksın."

Direnme savaşıımı kaybediyorum. Yüzgeçlerine sürtünerek kıvraniyorum. "Buna cesaret edemezsin."

"Meg senin o güzel amını yalamaya bayılacak. Sen Hook'un sikine binerken ve başka bir adam ağzını sikerken bunu yapmayı daha da çok sevecek."

O insanların kim olduğunu bilmiyorum, gerçekten. Benim için yabancılar. Önemi yok gibi. Tek yapabildiğim iki sikin içimi doldurduğunu, klitorisimde başka bir ağız olduğunu ve Cafer'in hepsini izlediğini hayal etmek. Her şeyi *yönetiyor*. Yorganı yumrukluyorum ve doğru açığı bulmaya çalışarak kalçalarımı daha sert yuvarlıyorum. Eli altıma kayıyor ve klitorisimi çimdikleyince donup kalıyorum. Sertçe.

"Çok ahlaksız." Şeytan kulağımında Cafer'in sesi, günah dolu ve vaat edilmiş zevk. Bana ruhuma mal olabilir, ama bir gecelik zevkle karşılaştırıldığında bir ruh nedir ki? İşte böyle, onun ağırlığı üzerimden kalktı. Alnımı yatağa bastırıyorum ve ayağa kalkmak için enerji topluyorum. Arkamı döndüğümde kendini toparlamıştı. Sanki o kadar kirli bir fantezi kurmamış gibi, sadece hayal bile titriyorum. Beni düşünüyor. "Zorlanmak istiyorsun ama tadı yanlış."

Neyden bu?

Kalbim boğazıma yerleşiyor, her atış oradaki hassas deriye baskı yapıyor ve başımı döndürüyor. "Ne?"

Ama o çoktan kapıya doğru ilerliyor. "Burada bekle. Sadece bir dakika sürecek."

Bir an için şaka yaptığını düşünüyorum ama odadan çıkıyor, kapı arkasından usulca kapanıyor. Yatağa uzandım ve yırtık elbiseme baktım. Hazırdım. Ben *hazırım*. Vücudum, onu bu yerin koridorlarında kovalamamak ve reddedilen orgazm için yalvarmamak için savaşmamı sağlayan bir güçle onunkini arzuluyor. Onun siki için yalvarmak. Bu noktada gururumdan başka bir şeyim kalmadı, bu yüzden kendimi hala zorluyorum.

Ancak kapı tekrar açıldığında itaat etmek için kendimi gerçekten zorladığımı fark ediyorum.

Odaya girenin Jafar olmaması dışında Göz kırıyorum. "Tink?"

"Tek ve biricik." Kapıyı kapatıyor ve dönüyor, işte o zaman ne giydiğine iyice bakabiliyorum. Ya da aslında ne giymediğine. Dantel bir slip kıvrımlarını sarıyor, göğüslerini ve poposunu zar zor örtüyor, sadece yan tarafındaki jartiyerler kalçalarına tutturulduğu için yerinde duruyor. Seksi ama bakmamak için kendimi zor tuttuğum şey bu değil.

Altına bir şey giymemiş.

Bana sırtıyor. "Ana salonda şirin bir gösteri yapan birine göre, seni şok etmek çok kolay."

"Bunu gördün mü?"

"Prenses, bunu *herkes* gördü." Yanımdaki yatağın üzerine birkaç parça giysi fırlattı. "Jafar bunları giyip beni takip etmeni istiyor."

Sorular kabarak dudaklarımın iç kısmına baskı yapıyor ama onları tutuyorum. İçimde Tink'in bana söylemeyeceğine dair bir his var. Dahası, bu yerde Cafer'e ya güvenirim ya da güvenmem. Ekose eteği dikkatlice kaldırıyorum. *Oh*.

"Liseli kız seksi, yalan bile söylemeyeceğim." Tink duraklar. "Arkanı dönmemi ister misin?"

"Neden? Sen her şeyi gördün." Titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum ve kırmızı elbiseyi çıkarıyorum. Elbisede birkaç temel parça eksik -sutyen gibi- ama beyaz külotu görünce şaşıyorum. Pamuklu sanmıştım ama bu da en az etek kadar küçük, dantelli bir tanga. Kıcıımı zar zor örten külotu ve eteği giyiyorum. Ancak gömlek bana sorun çıkarıyor. "Ben ..."

"İşte." Tink ellerimi yana itiyor, uğraştığım düğmeleri çözüyor ve yerine göğüslerimin altından bağlıyor. O

geri adım atar ve başını sallar. "Evet, öğretmene göre çok seksi görünüyorsun. Bekle, bir şey daha var." Bileğinden bir saç bağı çıkarıyor ve arkama geçiyor. "Diz çökersen daha kolay olur."

Hiç düşünmeden itaat ediyorum ve saçımı sıkı bir at kuyruğu haline getirirken bekliyorum. Tink omzumu sıkıyor. "Kendine bir bak prenses."

Ayağa kalkıp aynaya doğru yürüyorum ve... "Vay canına." Beyaz tişörtün ince kumaşından koyu renk meme uçlarımı görebiliyorum ve tişörtü bağladığımda karnımın büyük bir bölümü açıkta kalıyor. Etek hissettirdiğinden daha da küçük görünüyor ve deneysel olarak hareket ettiğimde beyaz külotum parlıyor. Arkamı dönüyorum ve evet, kıkımın alt kıvrımı açıkça görülüyor. "Uygunsuz görünüyorum."

" da bu zaten." Kapıya doğru ilerliyor. "ama. Bekliyor."

Şu anda hangi fanteziyi oynadığımızı biliyorum. Tink'in düşündüğü gibi bir öğretmen değil. Jafar'ın tam da bu odada kulağıma hırladığı kişi. Tink'i odadan çıkarken takip ederken kalçalarımı sıkmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni koridorda ilerletiyor ve bir kapıyı işaret ediyor. "Bu kapı." Sırıttıyor. "İyi eğlenceler prenses."

Kapıyı dikkatlice açıyorum ve odaya giriyorum. Şoktan ayaklarım kök salıyor ve parmaklarım kapıyı açmak için gevşiyor. Oda bir beyefendinin ofisine benziyor. Ayaklarımın altında kalın bir halı. Bir duvar kitaplarla kaplı, diğer duvarda ise birkaç çerçeveli manzara baskısı var. Deri sandalyeler, parlayana kadar cilalanmış devasa bir ma- hogany masanın karşısında oturuyor. Koridordaki tek bir lamba aydınlatma açısından çok az şey sunuyor. Babamın ofisinin birebir aynısı değil ama oraya çağrıldığımda her zaman hissettiğim duyguyu uyandıracak kadar yakın.

Utanç. Öfke. Korku.

Ellerimi sıkıyorum ve kapının serin tahtasına yaslanıyorum. Burası sadece bir oda, ama Cafer burayı seçmiş... Evet, bunu kesinlikle bilerek yapmış. Hareket başımı kaldırmamı sağladı. Odanın gölgeleri arasında, masanın arkasındaki duvara yaslanmış. Babam yaramazlıklarım için cezalar verirken Cafer kaç kez tam olarak orada durmuştu? Sayamayacağım kadar çok kez.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, "Çok kötüydün, bebeğim." diyor. Duvarı itiyor ama yerinden kıpırdamıyor. "Bile bile itaatsizlik. Geveze."

Vücudum tahrik mi oldum yoksa dehşete mi kapıldım anlayamıyor. Ellerimi iki yanımda sıkıyor ve titrememeye çalışıyorum. "Özür dilerim baba. Bir daha yapmayacağım."

"Daha bitirmemiştin." Onun bu yumuşak sözleri karşısında gevezelik etmemek için ağzımı kapatıyorum. Sonunda ışığa doğru bir adım attı. Yüz ifadesi o kadar soğuk ki, odanın öbür ucundan bile gözüme batıyor. "Şu haline bak. Küçük bir sürtük gibi giyinmişsin ve etrafta böyle dolaşıp erkeklerle alay ediyorsun."

Meme uçlarım geriliyor ve külotum ıslanıyor. Her ne kadar bir ona itaat etmek, af dilemek istese de, hiçbir zaman savaşımadan boyun eğmedim ve şimdi de eğmeyeceğim. "Kıyafetlerimi seviyorum."

"Kıyafetlerini seviyorsun." Başını yavaşça sallıyor, bakışları üzerimde geziniyor. İfadesindeki buz yarım saniyeliğine kırılıyor ve kendini yeniden kontrol etmeden önce altındaki cehennemi görmeme izin veriyor. "Onlara istedikleri ama asla sahip olamayacakları şeyleri göstererek penislerinden tutup gezdirmekten zevk alıyorsun."

Çenemi kaldırıyorum. "Kim demiş diye?"

Gözlerinde tehlikeli bir şey titreşiyor ve ürperiyorum. "Ellerini masanın üzerine koy."

"Hayır."

Bana doğru gelmeye başladı. Yavaş ve gelgit gibi durdurulamaz. İçgüdülerim beni ele geçirdi ve koştum. Ama kaçacak yer yok. Daha üç adım atmadan saçlarımdan yakalıyor. Acı gözlerimi yaşırtıyor ya da belki de lezzetli bir utanç. Her iki durumda da, saçlarımı yumruğuna doluyor ve beni masaya doğru yönlendirmek için bu tutuşu kullanıyor. "Bana tekrar sordurtma."

"Evet, baba," diye bağıyorum. Ellerimi masaya vuruyorum, her hareketimde huysuzluk var.

Aynen böyle, saçlarımı serbest bırakıyor. "Bakmaktan fazlasını yapmalarına izin verdin mi, bebeğim? Parmaklarını bu küçük eteğinden yukarı kaydırıp külotunun içinden sana dokundular mı?" Sesi alçalıyor. "Seni görmek için külotunu yana çekecek kadar ileri gittiler mi?"

Bu bir fantezi olabilir ama gerçekmiş gibi *hissettiriyor*. "Hayır, tabii ki değil. Ben iyi bir kıyım."

"Yalancı." Geniş eli sırtımın ortasına bastırıyor ve yanağım masanın serin tahtasına değene kadar beni büküyor. Yeni pozisyonda eteğim kırımın üstüne kadar yükseliyor ve beni açıkta bırakıyor. Jafar tiksindi. "Şuna bak. Sikilmek istiyorsun."

"Hayır, değilim."

"İstemek değil. *Yalvarıyorum*." Elleri kırıma iniyor, beni sıkıyor, ayırıyor. "Külotun onlara gösteri yapmayı sevdiğin için mi ıslak? Yoksa benim olana dokunmalarına izin verdiğin için mi?"

Doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum. Düşünemiyorum, hareket edemiyorum, sadece kıpırdamadan durmaya ve bana dokunması için kalçalarımı oynatmamaya odaklanabiliyorum. "Özür dilerim baba," diye fısıldıyorum. Ne için özür dilediğimden bile emin değilim.

"Bu benim sorunun cevabı, değil mi?" Parmağını tangamın bandının altından geçiriyor ve dantelini çekerek arkaya doğru indiriyor.

vücudumdan. Ön tarafa ulaştığında, ne kadar ıslak olduklarını öğrendiğinde utanç beni boğuyor. Hayal kırıklığı dolu sesi içime işliyor. "Kendi iyiliğin için seni güvende tutmaya çalışıyorum. Ama bunu yüzüme vuracak kadar caydırıcıysan, o zaman sana tam olarak yalvardığın şeyi vereceğim."

Masadan kalkmaya çalışıyorum ama o beni bekliyor. Bir eli enseme kavıyor, diğeri külotumu yana çekiyor. "Şu haline bak." Hareketlerindeki kontrollü şiddete rağmen sesi her zamanki gibi yumuşak. O kadar ateşli ki, zar zor dayanabiliyorum. Bir parmağını amımın üzerinde gezdiriyor ve arzumun görüntüsünü yüzümün önünde tutmak için üzerime eğiliyor. "Islak ve ahlaksız," diyor.

"Sadece bakmalarını istiyorum. Dokunmalarını istemiyorum. Bana dokunmalarına asla izin vermeyecektim." Kelimelerin nereden geldiğini bilmiyorum ama aramızdaki havaya dökülüyorlar. "Lütfen baba. Lütfen beni cezalandırma."

"O küçük eteğinle, amın sıırıslıklam ve yalvarır halde etrafta dolaşabileceğini ve sonuçlarına katlanmayacağını mı sanıyorsun? Bebeğim, sen daha iyi bilirsin."

Beni serbest bırakıyor ve içgüdülerim koşmamı gerektirdiği için ayağa kalkıyorum. Jafar benim için hazırda elbette. Dönmemeye izin veriyor ve sonra orada, beni bedensel olarak masanın üzerine kaldırıyor ve ben ona karşı koymaya çalışırken bile kalçalarımın arasına giriyor. "Ah ah." Çenemi cezalandırıcı bir şekilde kavıyor. Bakışları ağzıma düşüyor ve nefessiz bir an için beni öpeceğinden emin oluyorum. Onun yerine elini at kuyruğuma götürüyor ve beni vücudumun aşağısına bakmaya zorluyor. "Küçük bir sürtük olmanın ötesinde bir yalancısın." Tek bir parmağını gömleğimin kenarından aşağıya doğru sürüklüyor. Göğüs ucumu ortaya çıkarmak için yana kayıyor. "Sutyen yok. Amını sakladığı kadar gösteren bir külot." Sesi çok üzgün geliyor. *Hayal kırıklığına uğramış.* "Sana bir prenses gibi davrandım, sen de karşılığını böyle ödüyorsun."

"Özür dilerim, baba. Söz iyi olacağım." Ama göğsümü daha fazla ortaya çıkarmak için sırtımı eğmekten kendimi alamıyorum.

Göğüs ucuma bir tokat atıyor, keskin acı beni kıvrandırıyor. Jafar başını sallıyor. "Küçük bir sürtük gibi becerilmek istiyorsun, bebeğim. Öyle olsun." Beni hareketsiz tutuyor ve gömleğimi yana doğru çekiyor. Düğüm tutuyor, kumaşın gerginliği göğüslerimi onun bakışlarına sunuyor. Tekrar vuruyor ve eteğimi yukarı çekip parmaklarını külotuma dolamak için beni birkaç santim geriye itiyor. Ona karşı koymaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Külotumu bacaklarımdan aşağıya doğru her seferinde bir santim sürüklüyor ve sonra fırlatıp atıyor. "Kalçalarını aç."

Onları birbirine kenetliyorum. "Hayır."

"Evet." Ses tonu daha da yumuşuyor, saçlarımı tutuşundaki acının tersi. Bir göğsümü avuçluyor ve başparmağıyla meme ucumun etrafında dönüyor. "Kalçalarını aç ve babanın seni öpmesine izin ver."

Bir ürperti tüm vücuduma yayılıyor. Mücadele etmeye devam etmek istiyorum ama ağzını üzerimde daha çok istiyorum. Yine de tereddüt ediyorum. "İyi olmak istiyorum."

"Hayır, yok." Sesinde hâlâ bir parça hayal kırıklığı var ama yüzüne yansıyan karanlık arzuyu saklamayı bıraktı. ben kötü davranıyorum ve o da buna izin veriyor, ama bu onu tahrik ediyor. Bunun sadece bir oyun olduğunu *biliyorum* ama güç hâlâ içimde cızırdıyor ve arzumu daha da artırıyor.

Ellerimin üzerine yaslanıp kalçalarımı açıyorum. Yavaşça, çekingen bir şekilde. Teklif ettiği şeyi istiyorum ama hissettiğim utanç tamamen sahte değil. Bu adamın benim düşmanım olması gerekiyor ama en karanlık arzularımı ortaya çıkarıp eyleme geçirmeye devam ettiği sürece istediği her şeyi yapacağımdan korkmaya başlıyorum.

Saçlarımı bırakıyor ve geri çekilip beni içine alıyor. Cafer'in bakışları amımın üzerinde geziniyor, ağır ve sıcak. "Daha geniş." Bu sefer daha hızlı itaat ediyorum,

ve karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "İstediğin buydu, değil mi? Elimi zorlamak için." Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarımı masanın en ucuna doğru çekiyor. "Neredeyse damlıyorsun. Herhangi birinizin boşa gitmesi utanç verici olur." Dilini merkezime doğru sürüklüyor ve ben kendimi haykırmaktan alıkoyamıyorum.

Jafar arkasına yaslandı ve klitorisimi tokatladı. "Bunların hiçbiri değil." Yüz ifadesi yasaklayıcı bir hal alıyor. "Adamlarım kendilerine ait olmayan bir am için ortalıkta horoz gibi dolaşamazlar. O sadece ve sadece bana ait, anlıyor musun?"

Dudaklarımı ıslattım. "Evet, baba."

"Ben zalim bir adam değilim. İnlemene, çığlık atmana ve tıpkı şu an benim yaptığım gibi seni tatmaları için onları baştan çıkarmana izin vermeyeceğim." Kalçalarımı morartacak kadar sert kavırıyor ve daha da genişletiyor. "Çok fazla gürültü yaparsan dururum. Anlıyor musun?"

"Peki baba. Sessiz olacağım. Söz veriyorum." Yarattığı tabloya vücudumdan aşağı bakarken doğru düzgün düşünemiyorum. Beni tarif ettiği kadar küçük bir sürtük gibi görünüyordum. Göğüslerim dışarıda, eteğim belime kadar sıyrılmış, amım açıkta ve onun için yalvarıyor. Ben nefesimi tutarken, o eğilip beni uzun uzun yalıyor, bakışları benimkileri tutuyor.

Günahkâr ve çökmekte olan bir şey ve asla istemiyorum.

Cafer ellerini kığımın altına sıkıştırıyor ve arabada yaptığı gibi beni ağzına doğru kaldırıyor. Sanki yeterince yaklaşmıyor, dilini yeterince içime sokamıyor. Sanki beni bütünüyle yutacakmış gibi.

Bunu uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Eğer beni tamamen tüketirse, belki suçluluğumu, utancımı ve korkumu da alabilir.

Her şeyi alabilir.

BÖLÜM 12

JASMINE

Jafar'ın beni son iki seferde olduğu gibi hızlı bir şekilde orgazma bekliyordum. Şimdiye kadar daha iyi bilmeliydim. O asla yapmaz ve bu an da bir istisna değil. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi ağzıyla amımı keşfediyor. Gerçekten babamın ofisindeymişiz gibi davranmak çok kolay. Cezamı kendisi vermek yerine Cafer'i gönderdiğini. Cafer'in kontrolünü kaybettiğini ve sonunda bana dokunduğunu.

Beni gerçekten babamın masasında becereceğini.

İnliyorum ve her şey duruyor. Jafar kaşlarını kaldırıyor ve üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Sana söylemiştim."

"Bekle." Ona , ağzını ihtiyacım olan yere geri götürmeye çalışıyorum ama bileklerimi yakalıyor ve onları sırtımın alt kısmında buluşmaya zorluyor. "Jafar, baba, *lütfe*."

Ama yalvarışlarımı duymazdan geliyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, sessiz kalmakla ağzını tekrar üzerimde hissetmek için ne gerekiyorsa söylemek arasında kalıyorum. Bana yine o uzun bakışlarından birini atıyor, sanki zihnime ulaşmış gibi. "Gelmek ister misin?"

"Evet, *lütfe*," diye fısıldıyorum.

"Kötü davranışların için seni ödüllendirmemi istiyorsun."

"Evet." Başımı salladım. "Hayır. Bilmiyorum."

Elini saçlarıma doluyor ve beni masadan itip önünde diz çökmemi sağlamadan önce bile nereye gittiğimizi biliyorum. Titrememi durduramıyorum, sanki kalçalarımın sınırlı sürtünmesi beni boşaltmaya yetecekmiş gibi kıvranmayı bırakamıyorum. Değil, ama reddedilen zevkin tadını çıkarmak yaramaz hissettiriyor.

Jafar vücudunun aşağısından bana bakıyor, karanlık gözleriyle beni içine çekiyor. Hâlâ mükemmel giyinmiş, takım elbisesi boğuşmalarımızdan dolayı neredeyse hiç buruşmamış. Aleti pantolonuna baskı yapıyor ve her zaman yapmak istediğim bir şeyi yapmaya bu kadar yakın olduğum için ağzım sulanıyor. Yıkıcı derecede nazik bir eliyle yüzümü okşuyor. "İyi bir kız olmak mı istiyorsun? Bunu kanıtla. Ödülünü hak et."

Ona sakso çekmenin *iyi bir kız* davranışı olmadığını söylemiyorum. Önemli değil. Oynadığımız oyun bu ve ben buna bayılıyorum. Titreyen parmaklarımla pantolonunu açıyorum ve fermuarını aşağı çekiyorum. Saniyeler sonra ellerimi dolduruyordu. Uzun, geniş ve mükemmel. Onu emerken temkinli olamayacak kadar sabırsızım, beni tamamen yeni bir şekilde doldurması hissinin tadını çıkarıyorum. Eli saçlarımda sıkılaşıyor, beni tutuyor, ama ben kısıtlamaya karşı koyuyorum ve sinirli bir ses çıkarıyorum.

"Yavaş," diye mırıldanıyor.

Hayır.

Yavaş ve dikkatli olmasını istemiyorum. Sert, hazır ve bana verebileceği her şeyi istiyorum. Tırnaklarımı kalçalarına batırıyorum, hayal kırıklığının beni batırdığı gibi onu da batırıyorum.

"Kötü kız." Kavrayışını değiştiriyor, bir elini saçlarımda tutuyor ve başımı biraz geriye yatırıyor. "Ağzını sikmemi istiyorsun."

"Mmm."

Boştaki eliyle sol bileğime dokunuyor. "Bu çok fazla, bana haber ver."

Bir onay sesi daha çıkartıyorum. Jafar benim arzuladığım gibi arzunun karanlık tarafıyla oynamayı seviyor olabilir ama her zaman beni kontrol etmeyi başarıyor. Onunla birlikte olduğumdan emin olmak için.

Bu beni hakkım olandan çok daha güvende hissettiriyor.

Hareket etmeye başlarken başımı hareketsiz tutuyor. İlk başta yavaşça, sınırlarımı test ediyor. Hiçbir zaman hassas bir öğürme refleksim olmamıştı, ama horozunun boğazımın arkasına çarptığı ana kadar özellikle minnettar olduğum bir özellik değildi. Rahat bir his değil ama burnumdan nefes alıyorum ve elimden geldiğince rahatlıyorum. Bunu istiyorum.

Buna *ihtiyacım var*.

"İşte bu, bebeğim." Yumuşak övgüsü beni içten içe aydınlatıyor ve bu duygudan nefret edecek gücü kendimde bulamıyorum. Bunun yerine, ciddi bir şekilde hareket etmeye, dudaklarımın arasına girmeye, beni rahatlamaya ya da boğulmaya zorlamaya başladığında bunun tadını çıkartıyorum.

Gözlerim sulanıyor ve nazik bir başparmakla gözyaşlarımı siliyor, saçlarımdaki sert tutuşa o kadar zıt ki. "Bir dahaki sefere bunu yaptığımızda beni yutacaksın. Her bir damlasını." Tekrar tekrar içime giriyor, sesi alçak, sert ve ağzımı sikerkenki gibi irkin. "Ama bu gece değil. Bu gece herkese göstermekten hoşlandığın o göğüslerin üzerine boşalacağım. Sana kime ait olduğunu hatırlatacağım."

Bir kez daha titriyorum ve sadece sözleriyle benden bir gazı çekip çekemeyeceğini merak ediyorum. Göğüslerime boşalmak mı? Bu kirli ve biraz da aşağılayıcı bir şey ama o anda bunu her şeyden çok istiyorum.

Beni sikinden ayırıyor ve boştaki eliyle sikini yumrukluyor, bir, iki, üçüncü kez kendini sarsıyor. Tenimi kirpikleyen büyük fişkırımlarla boşalıyor, yüzündeki neredeyse ızdırap beni işaretlemesi kadar tahrik ediyor.

Titreyerek verdiği nefes, beni bırakıp geri çekilmeden önce aldığım tek uyarı. Sikini pantolonunun içine sokup bana bakarken dizlerimin üzerinde sallanıyorum. "Bu seviyorsun."

Savaşmak mı yoksa gerçeği kucaklamak mı?

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bu boku seviyorum baba."

Beni ayağa kaldırıyor ve sonra ağzı benimkinin üzerinde ve başka hiçbir şeyin önemi yok. Dişleriyle ve diliyle beni sahipleniyor, bu yakıcı öpücükle beni kendisininmişim gibi işaretliyor, tıpkı ağzıyla, elleriyle, sikiyle ve boşalmasıyla yaptığı gibi.

Jafar bana sahip, bedenim ve ruhum.

Bu gerçekten korkamayacak kadar zevk sarhoşuyum. Bu gece değil. Bunu sindirmek ve yarın için endişelenmek için bolca zaman var.

Sonunda başını kaldırdığında, ayaklarımı tutmak için ona tutunmak zorunda kalıyorum. Hoşgörölü gülümsemesinden bunu anlıyor. "Bana nasıl istediğini söyle."

Aleti yeniden sertleşmeye başlamışken ne demek istediğine dair bir soru yok. Neredeyse beni masanın üzerine yatırmasını söyleyecektim ama verdiğim cevap bu değil. "Sana binmek istiyorum." Yalan söylememin daha iyi olacağı zamanlarda bile gerçeği tekrar tekrar çekip alan bir tür büyücü.

Alçak deri sandalyelerden birine geçiyor ve kıskandığım bir zarafetle üzerine çöküyor. Ben izlerken pantolonunu indiriyor ve sikini çıkarıyor. "Gel de ödölünü al bebeğim. Bunu fazlasıyla hak ettin."

Gömleğimin düğümelerini beceriksiz parmaklarımla çözüyorum ve silkelenerek çıkarıyorum. Üzerim hâlâ yapış yapış ama umurumda değil. İzi silmeye hazır değilim. Bir tereddütten sonra eteğimi de çıkarıyorum.

Seksi kıyafetleri seviyorum, ama o çoğunlukla giyinikken ve ben tamamen kucağına tırmanmanın özellikle çökmekte olan bir yanı var. Bana adını verdiği küçük sürtük gibi hissediyorum, sanki bana ne isterse yapabilir ve ben de her saniyesini seveceğim. Ben

çok uzun süre tutsak kaldım. Dünyanın geri kalanını , sikişmenin getirdiği sonsuz çeşitliliği kucaklayacağım.

Bu sadece başka bir lezzet.

O kadar ıslağım ki, neredeyse damlayacağım. Cafer kollarını sandalyenin arkasına sarkıtıyor ve bu oyunu yönetmeyi bana bırakıyor. Yine de yetkili ben değilim. Aksine inanırsam aptallık etmiş olurum.

Aletini içime doğru yönlendiriyorum ve kabzasına kadar sokana kadar batıyorum. Daha önceki orgazmlar ve gecenin yarısında beni hazırlayan parmaklarına rağmen, bu hala bir ayarlama. Kalçalarımı deneysel olarak yuvarlıyorum, onun neredeyse acısı saf zevke dönüşürken kayıyorum. "Oh."

"Mmm." Bakışları yüzümdeki her titreşimi takip ediyor, beni okuyor. "Bu *benim* fantezim, bebeğim."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Geç saatlere kadar çalışıyorum. Ev sessiz, herkes kendi işine bakıyor. Ve sen kapıdan içeri giriyorsun, üzerinde o sıkık bornozdan başka bir şey yok. Konuşmamıza gerek yok. Sadece bornozu bırak, kucağıma tırman ve sikimi bu şekilde al." Göğüslerimi kabaca avuçluyor, meme uçlarımı çekiştiriyor. "Kapıyı bile kilitlemiyorsun. Beni içine almak için çok heveslisin."

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve kendimi onun sikinden neredeyse tamamen kaldırıyorum, sadece tekrar aşağı kaymak ve onu daha da derine çekmek için. Kalçalarımı yuvarlayarak ona karşı sallanıyorum. Evet, tam da ihtiyacım olan şey bu. "Birinin içeri girmesi konusunda endişelenmek için sikine çok ihtiyacım var."

"Sikim sende." Bunu söyleme şekli sanki başka bir şey demek istiyormuş gibi geliyor, ama arzu etrafımızı o kadar sıkı sarıyor ki ne olduğunu anlayamıyorum.

Daha hızlı sallanıyorum, her vuruşta orgazmım artıyor. "İçeri girmelerini istiyorum." Onu becermeyi bırakamıyorum, konuşmayı bırakamıyorum, sadece duramıyorum. "Beni sikine binerken izlemelerini, vücuduma girdiğini görmelerini, beni sahiplendiğini görmelerini istiyorum." İstememem gereken o kadar çok şey var ki, ama

Bu gece yakıp kül etmemeliydim. İyi bir kızın ne isteyeceği umurunda değil, çünkü ben bunları istiyorum.

Ve Jafar bunları sağlamaktan çok mutlu görünüyor.

"Onların izlemesini istiyorsun." Sesi o kadar alçak ki, vücudumda en lezzetli şekillerde gürlüyor. Sonunda bana dokunuyor, çenemi kavırıyor ve bakışlarımı ona çeviriyor. "Bu sadece başlangıç için. Evet, izleyecekler. Aletlerini yumruklayacaklar ve o kadar çaresiz olduğun şeyin *kendileri* olduğunu hayal edecekler." Beni daha da yaklaştırıyor, hınzır vaatleri dudaklarıma değene kadar. "Ve bir dahaki sefere, parmağımı kıvrıcağım ve onlardan biri katılacak. Tıpkı arzuladığın gibi seni dolaştıracamız, arzun tükenene kadar bizi becermene izin vereceğiz."

Nefes alamıyorum.

Odada, *içimde* daha fazla insan olması fikrinden her bahsettiğinde, *içimde* yuvarlanan saf ihtiyacı zar zor sindirebiliyorum. "Ağzım mı?" Nefes alıyorum.

"Ağız. Amcık." Diğer eli çatlağımı izlemek için aşağı iniyor. "Göt." Yavaş sırtışıyla ona daha çok sürtünüyorum, sikini daha da derine sokmak için savaşıyorum. "Ama bu gece değil. Bu gece sadece izlemek için."

Kıçımı bırakıyor ve uzanıyor. Hâlâ ne yaptığını anlamaya çalışıyordum ki çenemi kavrayarak başımı koridoru çevreleyen duvara çevirdi.

Artık tamamen şeffaf ve izleyen bir kalabalık var. Hem erkekler hem de kadınlar. Ön tarafa yakın Meg'i seçiyorum. Bakışlarımla karşılaşılıyor ve yavaşça gülümseyerek içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. "Oh, Tanrım."

"İstedğin buydu."

Bir soru değildi ama yine de bir cevap istiyordu. "Evet, baba."

Beni sikinden çekip çıkarıyor ve sandalyenin üzerine doğru eğilerek bizi yeniden düzenliyor. Saçımdaki bağı çekip çıkardı ve sonra yumruğunu

girdim, yüzümü çevirip açık pencereye bakmak için tutma yerini kullandım.

Ve sonra içime giriyor, bir şekilde onu sürdüğümünden çok daha derine. "Gözlerini kapatma. Onları izle ve burada bizimle olmak için neredeyse her şeyi vereceklerini bil."

Evet.

Bana çarparken sandalyenin arkasına beyaz parmaklarımla tutunuyorum. Beni izleyen insanlara bakıyorum. değil. İstemiyorum. Şehvet. O kadar çok şehvet var ki, içinde boğulabilirim. Beni izliyorlar ve

Açının vücutlarımızı profilden gösterdiğini biliyorum. Aletinin amıma girdiğini, göğüslerimin her vuruşta zıpladığını, ıslaklığımın kalçalarımı kapladığını görebiliyorlar.

Evet, evet, evet.

"O açgözlü küçük klitorisine dokun. Sikimin etrafına boşalmanı istiyorum. Bir gösteri yap, bebeğim. İlgi odağı olmayı ne kadar arzuladığını biliyorum."

Elimi minderlin koltuğuna dayamak için kaymam gerekiyor ve yeni pozisyon kıcıımı Cafer'in faydalanmaktan çok mutlu olduğı bir adak gibi havada bırakıyor. Ben klitorisimin etrafında dönerken, o açığı değıştiren bir şey yapıyor ve ben yardım edemiyorum ama haykırıyorum. "Evet, baba!"

Tekrar yapıyor, ben klitorisimi çalıştırırken o da içimdeki tek noktayı çalıştırıyor. Devam etmek, gösteriyi uzatmak, bu yasak hissi daha uzun süre devam ettirmek istiyorum. Bu çok iyi. Çok mükemmel.

Uçurumun kenarından yuvarlanıyorum, Jafar'ın adı dudaklarımda, unutulmuşluk uzanıp beni içine çekerken.

* * *

Jafar bizi temizledikten ve beni kucağında sıcak bir battaniyeye sardıktan sonra bir noktada SÜRÜP git, çünkü bilmediğim bir odada uyanıyorum

Tek başıma. Oturup geriniyorum ve vücudumdaki ağrıya gülümsüyorum. Bu yerde olmanın verdiği gerginlik çoktan gitmiş, Cafer'in üzerimdeki topraklama etkisi tarafından kovulmuştu. Bunun için ona yeterince güvenmek aptallık, beni her seferinde sert bir vuruşla dünyaya geri çekmesine izin vermek daha da aptallık. Başka ne seçeneğim emin değilim.

Ondan kaçtığım anda onun oyununu oynamayı kabul .

Yine de bunu nasıl kazanacağımı bilmiyorum. Tüm kartlar onun elinde ve benim tek avantajım onun beni istemesi. Hepsi bu. Böyle şeylere göre zayıf bir avantaj. Jafar aklını kaybedip kontrolü sikine bırakacak biri değil.

Kapı açıldı ve kalbim küt atmaya başladı. O geri döndü.

Gölgelerin arasından çıkan adamın Jafar olmaması dışında.

Ben Ali.

Çarşafı göğsüme bastırmak için yukarı çekiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Sırıttıyor. Ali'nin babamın gözlerini kamaştıran kısa bir cazibesi var. Benim gözümü kamaştırmıyor. Gülümsemesinin siyah gözlerine ulaşmadığını başka kimse fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Onunla aynı odada bulunduğum her an ensemdeki küçük tüyleri diken diken eden acımasız bir parıltı var. Tanıştığımız andan itibaren bana sahipmişim gibi baktı.

Ve şimdi onunla bir odada *çıplak* kaldım.

"Ali, burada ne işin var?" Eminim üye değildir? Olsaydı, Cafer bir şeyler söylerdi. Yanından geçip kapıya bakıyorum ve o gülüyor.

"Kendisi meşgul. Birkaç dakikamız var." Yaklaşıyor ama ben geri çekilince duruyor. Kıvrık saçları başka bir erkekte çekici olabilirdi ve yavaş gülümsemesi kesinlikle öyle olurdu. Ama bu başka bir adam değil. Bu *Ali*. "Yasemin, seni kurtaracağım."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Babanı o öldürdü. Bunu biliyor muydun?" Bir adım daha atıyor. Neredeyse yatağa varmıştı. "Onu arka bahçenize götürdü ve uyutulması gereken bir köpek gibi vurdu."

Babamın öldüğünü biliyorum elbette. O adamın yasını tutmayacağım. Yas tutmayı reddediyorum.

Ancak Ali de- katiplerin bu açık infazı hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. "Lütfen gidin."

"Haklısın. Etrafta Hades'in adamları varken seni buradan çıkarmamın imkânı yok." Şaşırtıcı bir hızla uzanıp elimi tuttu. Çarşafı tutuşumu kaybediyorum ve çarşaf belime düşüyor. Ali uzun bir süre göğüslerime bakıyor, ben de ona bakıyorum, korkunun beni üşütmesine rağmen onunla savaşmayı reddediyorum. Elimi geri çekmeye çalışırsam yapabileceklerinden korkuyorum.

Jafar'la bu şekilde oynamak başka bir şey. *Oynamak*. Bir gözlemciye öyle görünmeyebilir ama ben gerçeği biliyorum.

Ali, Jafar değil. Bu bir oyun değil. Tek bir bakışıyla bana hissettirdiği o iğrenç duygudan kurtulmak istiyorum. Korku boğazımı tıkıyor, düşüncelerimi yavaşlatıyor. Boğazımda bir çığlık yükseliyor, dehşet ve öfke dolu bir ses. Onu serbest bırakmamak için verdiğim mücadeleden dolayı sesim kısılıyor. "Yakında dönecek."

Bunu bir tehdit olarak söylüyorum. Jafar Ali'yi öldürecek. Şimdiye kadar niyet etmemiş olsa bile, bu sahneye girerse, nasıl tepki vereceğinden hiç şüphem yok. Durumu yanlış anlamayacaktır.

Ali bunu başka bir şekilde anlıyor. "Haklısın." Elimi bıraktı. "Hazır ol, Jazz. Seni dışarı çıkaracağım." Öne doğru hamle yapıyor ve buz parçalarını içime gönderen acımasız bir öpücükle ağzımı alıyor. "O zamana kadar." Ben tepki veremedim kalkıp odadan çıktım.

Dönmeyeceğinden emin olana kadar kapıya bakıyorum. Ancak o zaman midem bulanıyor. Yataktan fırlayıp açık kapıdan geçerek küçük banyoya giriyorum ve zar zor tuvalete ulaşıyorum.

Hasta olma zamanı. Tekrar tekrar öğürüyorum, ağzını ağzımda hissetmekten kendimi alamıyorum. Tehditten başka bir şey olmayan bir söz.

Jafar'ın beni istemesiyle aynı sebepten dolayı beni istiyor - çekişme oyunlarında bir ödül. İddia ettikleri gücün dışı vurumu. Ya da daha doğrusu Ali'nin iddia *etmek istediği* gücün.

"Jasmine?"

Jafar'ın gürleyen sesini algılayana kadar yarım saniye geriliyorum. Ali *değil*.

Ve sonra orada, yanıma çömeldi. "Jasmine, iyi misin?" Cafer elini uzattı ama temas etmeden önce durdu. "Seni incittim mi?"

Bu tepkinin kendisiyle ilgili olduğunu düşünüyor. Daha önce yaptıklarımız hakkında.

Buna inanmaya devam etmesine izin verirsem daha akıllı olabilirim, ama yapamam. Yapamam işte. "Hayır." Garip bir şekilde, büyük eli sırtıma temas ettiği anda midem yatışıyor. Titreyen bir nefes alıyorum. "Hayır, sorun sen değilsin. Ben iyiyim. I ..." Kartlarımı şimdi oynamam, Ali'nin planlarının ne olduğunu ona söylemem hata mı? Hayır, buna inanamam. Eğer kaderimde bir kafeste olmak varsa, Cafer'in benim için hazırladığı kafes Ali'nin sunabileceği her şeyden daha iyidir. O babamdan daha iyi değil. Babamdan *daha kötü* çünkü beni becermek istiyor.

"Konuş benimle." Bu sessiz komut beni daha da sakinleştirdi.

Duşun camına yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Onu göremezsem konuşmak daha kolay. "Ali buradaydı." Kıpırdamadığını, öfkesinin ikimizi de boğabilecek bir gelgit dalgasıyla yükseldiğini hissediyorum ama devam etmemi bekliyor. Boğazımı temizliyorum. "Beni kurtarmaya karar verdiğini söylüyor ama sanırım ikimiz de beni istediğini biliyoruz çünkü babamın topraklarının gücünün bana kimin sahip olduğuna bağlı olduğunu düşünüyor."

"Babanın adamlarının takip etmek için hayattan daha büyük birine ihtiyaçları var ve katil olmalarına rağmen, bir mil genişliğinde romantik bir çizgileri var. Yanınızdaki kişinin masaya getirebileceği her türlü kötü niyete karşı güzel bir kontrpuan oluşturuyorsunuz. Sizi takip edecekler, kiminle evlenirseniz onu takip edecekler."

Evliyim.

Gözlerimi açtım. "Kimse evlilikle ilgili bir şey söylemedi."

"Kimse evlilik hakkında bir şey söylemedi." Başını salladı, bakışlarını yüzümden hiç ayırmadı. "Henüz."

Konsantre olursam, kapanın bacağımın etrafında kapandığını neredeyse hissedebiliyorum. Beni çatı katında kilitli tutmaya yetmiyor. Ya da kesilmeden önce gösteriş yapmak için değerli bir inek gibi beni buraya getirmek için.

Jafar'ın benim için hissettiklerinin gerçek olduğuna inanıyor muyum? Evet, inanıyorum. Çok iyi bir yalancı olabilir ama benimle hiç uğraşmadı. Bunun beni uygun gördüğü şekilde kullanmasını engelleyeceğini bir an bile düşündüm mü?

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Lime lime olmuş gururumu elimden geldiğince kendime çekiyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Kimseyle evlenmeyeceğim, Cafer. Onunla değil. Ne de seninle."

"Göreceğiz, değil mi?"

BÖLÜM 13

JAFAR

A li buradaydı.

Onu öldürebilirdi. Öldürebilirdi, eğer hala bu darbeyi kurtarabilir. Ona zarar verme düşüncesi tüm bedenimi donduruyor. Burada değildim ve olmalıydım.

Burada değildim.

Onu yaralamamış olabilir ama Ali, Yasemin'i hasta edecek kadar üzecek bir şey yaptı. Ya da hastaydı. Şu anda bana evlilikten bahsettiğim için boğazımı parçalamak istiyormuş gibi bakıyor. Benim açımdan aptalca bir hareket, sağlıklı düşünseydim yapmayacağım bir yanlış adım. Ama onu tuvalete tutunurken gördüm ve tek düşünebildiğim aramızdaki azıcık güveni de yıkmış olduğumdu. Bu bokun geri dönüşü yok. Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Jasmine ve benim önümüzde zaten dağlar kadar zorluk var, bir de sikimin mantığımızın önüne geçmesine izin vermeyelim.

Bu kadın söz konusu olduğunda sikim her zaman mantığımın önüne geçiyor.

Odadan çıkıp Hades'in peşine düşmek ve Ali'nin bu binaya girmesine izin verecek kadar boktan bir güvenliğe sahip olduğu için kendini beğenmiş suratını yumruklamak istiyorum. Bu mümkün olmamalı. *Ben* bile içeri gizlice giremiyorum.

Yeraltı Dünyası. Carver City'ye ilk geldiğimde denedim ama uygulanan prosedürler çok kapsamlı.

Yani Ali gizlice girmedir. Hades girmesine izin verdi.

Evet, yaşlı piçle bir konuşma yapacaktık, hem de yakında.

Ama şimdi olmaz. Jasmine orada otururken, hâlâ titrerken, gözleri kocaman açılmışken olmaz. Elimizi uzattım. "Buraya gel." Her ne kadar onu kucağıma alıp onunla ilgilenmek istesem de, bu şu anda yarardan çok zarar getirecek.

"Seninle evlenmeyeceğim."

İçimi çektim. "Dilim sürçtü bebeğim. Masada değil."

"Henüz değil, ama ."

Haksız değil. Bir evlilik işleri tamamen sağlamlaştırmaya yetmeyebilir ama zararı da olmaz. Ayrıca insanların destekleyebileceği bir anlatı yaratma avantajı da var. Kimse sözünden dönen ve sadakat borcu olduğu adamı öldüren bir canavar tarafından yönetilmek istemez. Ama kadının görücü usulü evlilikten kurtarmak için çaresizce çırpınan aşık bir adam? Bu çok daha romantik. Bu insanların arkasında durup kutlayabileceği bir şey.

"Buraya gel." Sözlerime biraz acı kattım ve bu onu yeterince harekete geçirdi. Elini benimkine koyuyor ve onu ayağa kaldırmama izin veriyor. Onu banyo tezgahının üzerine kaldırdım ve ellerimi vücudunda gezdirdim. "Sana zarar verdi mi?" Orada çürükler var, ama ellerimden kaynaklanıyorlar ve ben onları ona verirken aletimin etrafında parçalandı. "Sana dokundu mu?"

"Kastettiğin şekilde değil." O titriyor ve ben de Hades'in tüm gece odalarında bulundurduğu dar kabini açıyorum. Beklenmedik bir şekilde burada kalacak bir kişinin ihtiyaç duyacağı her şeyle doludur ve ben de diş fırçası, diş macunu ve kabarık bir bornoz çıkarıyorum. Bornozu sardıktan sonra

İkincisini onun etrafına doluyor ve sıkıca bastırıyorum, diş fırçası ambalajını yırtıyorum ve diş macununu dağıtıyorum.

Elimden aldı. "Dişlerimi kendim fırçalayabilirim."

"Farkındayım." Bu, onunla ilgilenmek istediğim gerçeğini değiştirmiyor. Yabancı bir his. Evet, geçmişte çok seks yaptım ve dışarıdaki bazı pisliklerin aksine, partnerimin iyi vakit geçirip geçirmediğini gerçekten önemsiyorum. Bu sevişmek anlamına geliyor, ama aynı zamanda sonrası bakım anlamına da geliyor.

Bu farklı hissettiriyor.

Jasmine ile olan her şey farklı hissettiriyor.

Dişlerini fırçalamayı bitirip tezgahdan kayarken içimde kabaran korumacılığa hazırlıklı değilim. Onu sarıp sarmalamak ve yaklaşan herkese hırlamak istiyorum. Ali'nin lanet kafasını koparmak istiyorum.

"Canını yaktı mı bebeğim?"

Bana yalan söylemeyi düşünüyormuş gibi tereddüt ediyor. Sonunda Jasmine dalgalandıran siyah saçlarının üzerinde dalgın bir el gezdiriyor. "Beni korkuttu." Bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Babamı arka bahçemizde kuduz bir köpek gibi yere serdiğini söyledi."

O piç bunu görmüş müydü?

Balthazar'a bir örnek vermeliydim. Daha çok, bunu *istedim*. Eğer o pislik beni dinleseydi, rehberliğimi kabul etseydi, bunların hiçbirine gerek kalmayacaktı. En azından birkaç yıl daha, Jasmine ile ilişkiyi sağlamlaştırdıktan sonra. Bunun yerine, Balthaz açgözlülük yaptı ve şimdi buradayız, sonuçlarıyla uğraşıyoruz.

"O kadar da dramatik değildi."

Jasmine iç geçirir. "Bütün bunlar en başından beri bozuktuk." Bana doğru adım atıyor, kollarımı ona dolamama izin veriyor ve alnını göğsüme . "Sen iyi bir adam değilsin, Jafar."

"Biliyorum." Diğer herkesle, çekici bir yüz ifadesi takınabilir ve olduğumdan başka biriymişim gibi davranabilirim. Onunlayken değil. Onunla asla.

O her zaman benim kalbimin içini gördü. İkimizi de lanetleyen buydu.

Çünkü ben de onu görüyorum.

Kendimi onu serbest bırakmaya, bir adım geri atmaya zorluyorum.
"Gitmen gerekiyorsa..."

O büyük, kahverengi gözlerini bana kırıştırtıyor, güçlü kaşlarının arasında bir çizgi belirliyor. "Bana bu seçeneği zaten sundun. Uyarıları biliyorum."

"Güveninizi boşa çıkaracağım." Teklif ettiğim için binlerce kez aptal olduğum için kendime lanet ediyorum. Onun güveni, meydan okumasının sadece bir yere kadar gitmesini sağlayan tek şey. Bana ihtiyaç duyması bizi birbirimize bağlayan bir bağ. Onu elimde tutacak kadar piçim. Bunu biliyorum. Onu ilk kez kaçırdığım gece o saçma anlaşmayla elini zorladığımda da biliyordum. "İstersen şehri terk edebilirsin."

Jasmine bana mutsuz bir gülümseme veriyor. "İkimiz de dünyayla başa çıkacak donanıma sahip olmadığımızı biliyoruz. Şimdi değil. Henüz değil. Bu kulüp beni aşırı duyuşal yüklemeye kilitlemeye yetti. Gerçekten kendi başıma dışarı çıkabilecek kapasitede olduğumu düşünüyor musun?" Başını salladı. "Elimde sadece teori varken yapabileceğime inanıyordum. Şimdi daha iyi biliyorum."

"Kendini küçümsüyorsun." Neden onu gitmeye ikna etmeye çalışıyorum ki? Neyim var benim böyle?

Beni geçip yatak odasına doğru ilerliyor. "Öyle olsam bile, gerçekten ayaklarımın üzerine düşmüş olsam bile, Ali bulup geri getirecek. Buna söz verdi bile. Dediğin gibi, insanlar bir figüran istiyor ve ben de çok iyi bir figüranım."

"Hepsi bu değil."

"Sen neden ?"

"Ali seni istiyor çünkü ona söz vermiştin." Şu anda kapatmalıyım ama anlaması gerekiyor. "Ama şimdi

Benim olduğunu anlayınca seni daha çok istiyor. Seni edemeyeceğini düşünürse, affedilemez bir Şey yapar."

Bana uzun uzun baktı. "Beni öldürecek demek istiyorsun." "Deneyecek. Sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Jasmine son bir kez beni düşündükten sonra dolabı açıyor ve içindekilere bakıyor. Tıpkı banyoda olduğu gibi, Hades dolapları da geniş bir beden yelpazesıyla dolu tutuyor. Krem rengi ipeksi bir pantolon ve ona uygun bir st çıkartıyor. Belli ki pijama ama eve dönüş yolunda fazlasıyla iş görür. Giyindikten sonra bana döndü. "Senden başka seçeneğim yok ve bunu ikimiz de biliyoruz. Şu anki durum böyle değil."

Teslim olması beni mutlu etmeli. Bu daha az kavga demek, böylece enerjimi başka Şeylere odaklayabilirim. Jasmine'i güvende tutabileceğim anlamına geliyor.

Bu onu *tutabileceğim* anlamına geliyor.

Ama orada durup onun kendini düzeltmesini izlerken, bu durumun yanlıŐlıđı beni rahatsız ediyor. Jasmine'i istiyorum. Kahretsin, Jasmine'i istiyorum. Ona sahip olana kadar, önemli olan tek Şey buydu. Ya Şimdi?

Beni seçmesini istiyorum.

Bu düşüncenin aptallığına neredeyse kahkahalarla güleceğim. Jasmine sikime boŐalma Őeklinden hoşlanıyor olabilir, ama her Şey dengede olsaydı, çekip gider ve bir daha arkasına bakmazdı. Gzn içinde yaŐadıđımız bu dünyanın dışındaki Şeylere dikmiŐ durumda ve güneŐ ıŐıđında yürümesi gerekirken onu gölgelere hapsedmek tam bir canavarlık olurdu.

Ben bir canavarım.

Ceketimi omuzlarımdan çıkartıp ona sarıyorum. DıŐarısı o kadar da soğuk değil ama onu kıyafetlerimin içinde görmek hoşuma gidiyor. Bir açıklama, evet, ama bir kez olsun kimin göreceği umurumda değil. Bir Şeyleri yatıştırıyor

göğsümde. "Halletmem gereken bir şey var ve sonra gidiyoruz."

Bakışları keskinleşir. "Hades'le konuşmak istiyorsun."

Ona yalan söylemenin bir anlamı yok. Denemek aklıma bile gelmiyor. "Ali'nin güvenliği geçmemesi gerekirdi." O kadar iyi mi, yoksa Hades'in adamı içeri almak için kendi nedenleri mi var, bunu bir an önce öğrenmeliyim. Yasemin'in güvenliği tehlikede.

Bakışlarımla buluştu. "Seninle gelmek istiyorum."

Onu reddetmek dilimin ucunda. Ali odaya girdi, bu yüzden onu burada bırakmayacağım ama Meg ve Hades'in yakın çevresindeki diğer iki kadının sabahları erken saatlerde salonda soluklandıklarını biliyorum. Kimseye güvenmiyorum ama Hades ve adamları her şeyden önce itibara önem veriyor. Ortaya karşı iki tarafı oynasa bile, koruması altındaki birini ele vermez.

Ali onu kaçırdıktan sonra hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranacak.

Jasmine koluma dokunuyor. "Kuralları hatırlayacağım." Gözler aşağı. Sessiz.

Bu beni memnun etmeli. O kadar doğal bir şekilde boyun eğiyor ki. Ama boğazımdaki pürüzlü his yüzünden zar zor nefes alabiliyorum. "Hayır." Bu kelime beni şaşırttığı kadar onu da şaşırtmışa benziyor. Elini tutup kolumun kıvrımına yerleştiriyorum. "Hayır, bu beni ilgilendirdiği kadar seni de ilgilendiriyor. Hatta daha fazla."

"Jafar." Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor. İfadesi kasıtlı olarak düzeltilmiş olsa bile, gözlerinin etrafında yorgunluk izleri ve parmaklarının koluma dokunduğu yerde hafif bir titreme var. Ali *odada* onunla birlikteydi, onu fiziksel olarak hasta edecek bir şey yapacak ya da söyleyecek kadar yakındı. Bunu çok fazla düşünmem yoksa kendimi kaybedeceğim.

Orada olmalıydım.

Onu sarıp sarmalamak, güvende hissetmesini sağlayacak bir şeyler yapmak, ayaklarını tekrar sağlam zemine basmasını sağlamak istiyorum. Bu benim becerilerim arasında değil. Ben bir şeyleri yok ederim. Onları korumam. Boğazımı temizliyorum. "Burada olamadığım için özür dilerim."

Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi kaşlarını çatıyor. "Sen benimle yataktayken o kapıdan içeri girseydi, seni öldürebilirdi."

Her ne kadar aksini söylemek istesem de, o ve ben sevişirken, kendimi ona o kadar kaptırıyorum ki, odaya bir fil bile girse fark etmem. "Önemli değil."

Önemi var. O fethetmek için benim, evet, ama daha da önemlisi, onu korumak için benim. "Sana bir daha ulaşamayacak."

Bir an için, sırf kavga etmek için benimle kavga edebileceğini düşündüm. Bu dürtüsü için onu suçlayamam. Köşeye sıkışmış bir hayvan hem dostuna hem de düşmanına saldırır. Bu kadın için hangisi olduğumdan hâlâ emin değilim. İkisi de. İkisi de değil. İçimdeki bu yeni belirsizliği yakıp kül etmek ve rüzgârda savrulup gitmesine izin vermek istiyorum. Ona dokunduğum sürece bu olmayacak ve şu anda onu yalnız bırakmak bir seçenek değil. Bana ihtiyacı var. Bunu söylemeden önce kendi dilini kesebilir, ama bu lanet gerçek.

"Hazır mısın?"

Yavaşça başını sallar. "Keşke elbisemi yırtmasaydın. İç çamaşırlarımla bir kralı ziyaret ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Bebeğim, aslında iç çamaşırının içindesin." ve kulağına mırıldandım. "Ve kıyafetlerini yırttığımda buna bayıldın. Daha amına dokunmadan seni ıslatmış ve sikim için yalvarmıştın."

Titriyor. "Sevdiğim şeyi severim." Bu kadar basit.

Kahretsin, ama beni dizlerimin üstüne çöktürecek bir kadın varsa, o da budur.

"Senin için bir servet harcayacağım." Kıkırdıyorum. Ses boğazımda tuhaf bir his uyandırıyor. Gülme dürtüsü sadece onun yanında canlanıyor gibi. "Buna değer."

"Biliyorum," diyor kibarca, bir kez daha küçük kraliçe. İçimden o kontrolü ondan söküp almak geliyor. Tekrar.

Şimdi olmaz. Etrafta düşmanlar varken ve çürümenin ne kadar derin olduğunu bilmiyorken olmaz. "Hadi gidelim."

Elimden gelse Yeraltı Dünyası'nda gecelemem ama bu koridorları ezberledim. Bir plan ancak çıkış stratejisi kadar iyidir, ancak bu noktaya kadar Hades'e kendi kurallarına uyması konusunda güvendim. Ali'nin kulübe girmesi bunun doğrudan bir ihlali değil, ama davet edilmeden dolu bir odaya girmesi, küçük kızıma davet edilmeden *dokunması* ...

Onu öldüreceğim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu kattan Hades'in ofisine çıkan küçük asansörde bizi karşılayan Meg oluyor. Bu sabah da dün geceki kadar taze görünüyor, ancak bu arada bir yerlerde kıyafetlerini ve saç stilini değiştirmiş. Şimdi üzerinde bir çift pantolon ve düğmeleri zor iliklenen, boynundan karnına kadar geniş bir deri parçasını açıkta bırakan bir gömlek var. Bize gülümsüyor, ancak mavi gözlerinde genellikle maskeleyiği bir soğukluk var. "Çıkış için yanlış yöne gidiyorsunuz."

"Hades ile konuşmamız gerek. Lütfen." Onu görmeyi talep edebilirim, ağırlığımı ortaya koyabilirim ama bu sadece yapabileceğini kanıtlamak için bir güç oyunu oynamasına neden olur. Hades'le uğraşmak sürekli bir baskınlık ve güç dansı ve ben sadece zamanın yarısında üste çıkıyorum.

Bugün de o biri olmalı.

Bize uzun uzun baktı. "Sizi bekliyor."

Eminim öyledir. Meg'i asansöre kadar takip edip bir kat yukarı çıkarken elimi Jasmine'in elinin üzerinde tutuyorum. Konuşmuyor, ki bu da iyi bir şey. Meg, Hades'in sağ kolu olabilir, burayı en az onun kadar yönetiyor olabilir ama günün sonunda yöneten kişi o. Bu da uğraşmam gereken kişinin o olduğu anlamına geliyor.

Asansörden iniyoruz ve bize kendisini takip etmemizi işaret ederek bir dizi büyük, karanlık kapıya doğru ilerliyoruz. Kapılar yerden neredeyse tavana kadar uzanıyor ve parlak ahşap siyaha boyanmış ve doğrudan efsanelerden alınmış görüntülerden oluşan bir tablo ile oyulmuş. Bu odada yapılan her toplantının havasını belirliyor ama umurunda bile değil. Buraya dizlerimin üzerinde bir iyilik için yalvarmaya gelmedim. Hiçbir zaman da olmadım.

Hades'ten gelen iyiliklerin insanı kışından ısırmak için bir yolu vardır. Temsil ettiği tehlikeyi göz ardı edemeyecek kadar çok kez gördüm.

Meg kapıları iterek açıyor ve parmaklarının altında kolayca sallanıyorlar. Onunla birlikte ofise giriyoruz. Gri tonlarında yapılmış, başka koşullar altında bu beni eğlendirirdi çünkü sol kolum üzerine bahse girerim ki bu odada onlardan elli tane var. Uzaktaki duvar, biblolar ve tuhaf, dağınık dolu raflarla kaplı. Jasmine'in merakını hissedebiliyorum ama benim gözlerim sadece büyük gri masanın arkasındaki adamı görüyor.

Hades dün geceki haliyle tamamen aynı görünüyor, ancak kıyafeti biraz farklı. Biz ilerlerken gülümsüyor, Meg gelip sağ omzunda durduğunda gülümsemesi genişliyor. "Siz iki aşk kuşu için ne yapabilirim? Bir iyiliğe mi ihtiyacınız var?"

Jasmine geriliyor ama ben ona bakmıyorum. "Bugün iyilik yok." "Yazık. Kotanın altındayız."

Şaka yaptığından tam olarak emin değilim ama görmezden geliyorum. "Ali Tahan'ın buraya üye olmasına izin verdin."

Hades kaşlarını kaldırır. Siyah çerçeveli gözlükleri ona, öğrencisinin gelmesini bekleyen kültürlü bir profesör görüntüsü veriyor. "Pek çok insanın buraya üye olmasına izin veriyorum. Yeraltı Dünyası'nın amacı bu. Tarafsız bölge." Koyu renk gözleri soğuk kalsa da dudakları titriyor. "Kan davanızın kuralın istisnası olduğunu düşünmediniz herhalde?"

Ali'yi burada hiç görmedim, bu yüzden yapamayacağım bazı varsayımlarda bulundum. Bu, daha önce olanların olmaması gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. "Odamıza izinsiz girdi ve Yasemin'e saldırdı."

Hades'in yüzündeki eğlence kaybolur. "Cesur bir suçlama."

Ona bu ifadeyi hak eden bir bakış attım. "Buranın her yerinde kameralar var. Kendiniz bakın."

Hades Meg'e bakar. "Bir sevgilim ol ve Ali'nin dün gece buradayken neler yaptığına bak." Meg'in odanın diğer tarafındaki kapıdan çıkışını izliyor ve bakışları Meg'in kalçalarına kayıyor.

Neredeyse gözlerimi devirecektim ama tepkimi bastırmayı başardım. Hades ve Meg başkalarıyla yatıyor ama tek sadakatleri birbirlerine karşı gibi görünüyor. Önemli şeyler söz konusu olduğunda, tek bir cephe oluşturuyorlar. Onları toplum içinde birlikte oynarken hiç görmedim, ama kapalı kapılar ardında sevişmiyorlarsa, şok olacağım.

"Otur, . Orada resmen dikilmek zorunda değilsiniz." Durgun bir el hareketiyle iki sandalyelere işaret ediyor. Soldakini alıyorum ve Yasemin'i kucağıma çekiyorum. Yarım saniye kadar geriliyor ve sonra bana doğru gevşiyor. Bunu Hades'e açık bir mesaj göndermek için yaptığımı söyleyebilmeyi isterdim ama gerçek şu ki hâlâ sarsılmış durumda biliyorum ve kendisini bağısız hissetmesini istemiyorum.

Ve, kahretsin, evet, onu buranın kralının önünde benim olarak işaretlemek istiyorum. Benim tasmamı takmıyor, ama bu noktada bu sadece bir formalite.

Hades kaşlarını tekrar kaldırıyor ama beni kızdıracak bir şey söyleyemeden Meg odaya geri giriyor. Onun kısa bir baş sallamasıyla Hades tüm ciddiyetiyle bize döndü. "Özür dilerim. Kurallarımız var ve Ali bunlara uymadı. Bu bir daha olmayacak. Üyeliği iptal edilecek."

Ve Hades'in bu ihlal için ödeme alacağına şüphe yoktu. "Teşekkür ." Yasemin'i ayağa için teşvik ediyorum. "Görüşürüz. Hades."

"Hiç şüphesiz öyle olacak."

Jasmine'i aceleyle Yeraltı Dünyası'ndan çıkarmıyorum ama oyalanmasına izin vermeyecek bir hız belirliyorum. Hades'in bir daha olmayacağına dair güvence rağmen, onu eve götürmek istiyorum.

Güvenli.

BÖLÜM 14

JASMINE

Jafar evine dönerken yol boyunca bana dokunmayı . Cinsel içerikli bir şey değil, ki bunu bir cinsel ilişki görüp görmediğime karar veremiyorum.

rahatlama ya da hayal kırıklığı. Seks, Ali'yle olan etkileşimimden, bir saat öncesine kadar kimsenin bana söylemeyi uygun görmediği tehdidinden duyduğum endişeyi ortadan kaldırabilir ama işleri düzeltmez. Hızla *hiçbir şeyin* mevcut durumumu düzeltmeyeceği sonucuna varıyorum.

Bana güvenimi vermeyi teklif etti.

Eğer bu jest beni ağlatmasaydı gülebilirdim. Jafar'ın bunu zalimlik olsun diye mi yoksa gerçekten bunu kaldırabileceğimi düşündüğü için mi yaptığı gerçekten önemli değil. Büyürken hayallerim vardı. Seyahat etme, dünyayı dolaşma ve babamın parmağı altında kalırken benden esirgenen her şeyi deneyimleme hayalleri. Sadece bana ait olan bir alan yaratma hayalleri.

Beni kilitlemek ve paniğin boğazımda düğümlenmesine neden olmak için dışarıda geçirdiğim tek bir gece yetti. Tek bir kulüple başa çıkamazken tüm dünyayla nasıl yüzleşebilirim?

Jafar elimi tutuyor ve beni arabadan dışarı çıkarıyor. Asansörden çıkıp onun çatı katına girene kadar beni durduruyor. "Jas- mine... Bebeğim... İzin ver seninle biraz ilgileneyim."

Bana iyi bak.

Bunu bir ev sahibinin evcil hayvanına baktığı gibi kastetmediğini biliyorum ama o kadar hamım ki iki gerçeği birbirinden ayıramıyorum. Daha güçlü , ona siktirip gitmesini söyler ve başka birine yaslanmaya ihtiyaç duymadan kendi dengemi kendim bulurdum.

Daha güçlü değilim.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam."

Jafar tereddüt etmedi. Beni kollarının arasına alıyor. Beni her zaman taşıyor gibi görünüyor ve başka bir zaman bu konuda bazı temel kurallar koymam gerekecek, ama şu anda içimde yok. Beni odasına kadar taşımasına izin veriyorum ve ödünç aldığım kıyafetleri üzerimden . Beline kadar soyunuyor ama daha aşağıya inmiyor, bu etkileşimin tonunu belirliyor. O zaman sevişmek yok.

Yine, rahatlama ve hayal kırıklığı arasındaki o titreşim. O kadar heyecanlıyım ki, hangi yöne gitmem gerektiğini, nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyorum.

Kendimizi yatağın üzerinde buluyoruz, ben onun kucağında, battaniyeler ikimizi de sarmış durumda. Cafer'in vücudu beni battaniyeler kadar ısıtıyor ve sonunda ona doğru gevşemeyi başarıyorum.

"İşte," diye mırıldanıyor. "Tuttum seni." İri eli sırtımdan aşağı inip tekrar yukarı çıkıyor ve beni yatıştırıyor.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim. Bu deneyime dalmak, onun varlığının daha önceki korkularımı bastırmasına izin vermek daha kolaydı. Umutsuzluğumu.

Ali beceriklidir. Bunu bilecek kadar onu tanıyorum. Adam şu anda bulunduğu yere kötü işlere yatkın bir beceri setine sahip olmadan gelmedi. Beni babamdan satın aldığını unutarak hikayesini istediği kadar bir *kurtarma* olarak kurgulayabilir, ama ben gerçeği biliyorum.

Gerçeğin burada bir önemi yok. Ali'nin beni tekrar denemesine engel olmayacağı kesin. "Durmayacak."

Eğer rahatlatıcı yalanlar , yanlış yere bakıyorum. İç çekiyor. "Biliyorum. Şu anda onu arayan adamlarım var. Ama bu yeterli değil. Aramaya bizzat ben devam edeceğim."

"Kimse ondan bunu başarmasını bekleyemezdi." Onun bu yüzsüz adamlarını neden savunduğumu bilmiyorum. Eğer onlar işlerini yapmış olsalardı, Ali şu anda... Ne olurdu? Ölmüş mü olurdu? Cinayete gerçekten göz yumabilir miyim?

Bu sabah bana nasıl baktığını, bana her zaman nasıl baktığını düşünüyorum. Evet, cinayete göz yumabilirim. Onun kontrolü altında yaşamak zorunda kalmamdansa ölmesi daha iyi.

Jafar'la neden farklı olduğunu bilmiyorum. Beni bu dört duvar arasına hapsetmesinden ve hareket kabiliyetimi kısıtlamasından her ne kadar hoşnut olmasam da, artık daha fazlası için hazır olmadığımı dair gerçek kanıtlar var. Bu zayıflıktan nefret ediyorum, en çok koşmam gereken anda beni engellemesinden nefret ediyorum. "Hazır olduğumda gidebileceğime söz ver."

Eli sırtımın ortasında duraklıyor. "Detaylandır."

"Beni sonsuza kadar burada kilitli tutamazsın. Senden nefret edeceğim. Seni *öldürürüm*." Boğazım düğümleniyor ama konuşmaya devam etmek, bu gerçeği aramızdaki ufacık boşluğa yaymak için kendimi zorluyorum. "Babamın yaptığı hatayı yapma."

Sırtımı yavaşça okşamaya devam ediyor, ama orada yeni bir tension var. "Seni taşlı tutmak akıllıca olur."

"Ödünç alınmış bir zamanda çalışıyor olursun." Sonsuza kadar böyle yaşayamam. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama tehlikeli bir adamın seks oyuncağı olmak isteseydim Ali'yle evlenebilirdim. Ellerin vücutumda olduğu düşüncesi içime bir ürperti gönderiyor.

"Bunu sonra konuşuruz." Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Bunun senin için ideal olmadığını farkındayım ama işler kontrol altına alınana kadar incinmen riskini göze alamam."

Biraz daha idealist olsaydım, beni önemseydiği için benim iyiliğim için endişelendiğini düşünürdüm. Ben daha iyi biliyorum. Kişiliğimin durumu tamamen Jafar'ın gücünü yansıtıyor. Bana gömleğini giydirip omzunda babamın evinden çıkardığında da öyleydi. Güneydeki bölgeyi elinde tutan adamın önünde beni parmakladığında da öyleydi.

Korumasız bırakıldıktan sonra Ali odama girdiğinde de öyle oldu.

İş. Jafar için ben buyum. Ve sikini sokup oyunlarını oynayacağı sıcak bir kadın. Onun gücünün bir sembolü.

Göğsüne bastırıyorum. "Şimdi uyumak istiyorum."

"Bebeğim." Çenemi yakalıyor ve yüzümü kaldırıyor. Kaşları çatılmış ve mesafe yaratma çabamdan pek de memnun görünmüyor. "O kafandan neler geçiyor?"

"Gerçeklerden başka bir şey yok." "Anlat bana."

Öfke içimde çiçek açıyor, sanki hayatım ona bağılıymış gibi yetiştirdiğim kırılğan bir çiçek. Hayatım bağılı olmayabilir ama kalbim bağılı. Gözlerime akmasına izin veriyorum, ne kadar parçalanmış ve hırpalanmış hissettiğimi tam olarak görmesine izin veriyorum. "Benim olduğum her şeye erişimin var. Zaman zaman özel bir şey düşünmeme izin ver."

Yüzünde bir kararsızlık ifadesi var, sanki onu şaşırtmışım da bu oyunu nasıl oynayacağını bilemiyormuş gibi. Ne de olsa hepsi bir oyun. Cafer evlilikten bahsetmiş olabilir, ama beni evliliğe zorlarsa, bu sadece ismen olacak. Neredeyse alaycı bir şekilde gülümseyeceğim. Sevişmeyi bırakacağımızı sanmıyorum ama orada aşk olmayacak. Eşitlik olmayacak.

Daha iyisini hak ediyorum.

"Bırak gideyim."

"Bebeğim," diyor yine ve bu sefer sesi en az benim hissettiğim yorgun çıkıyor. "Şimdiye kadar öğrenmedin mi? Senin her parçan bana ait. Vücudun, beynin, kalbin. Hepsi benim."

Bu sefer, ben ondan uzaklaştığımda, o buna izin veriyor. Buna *izin* vermesi, bunu bile tek başıma yapamamam, çok fazla. Dev yataktan güçlükle kalkıyorum ve titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum. "Ben sana ait değilim."

"Evet, biliyorsun."

Arkamı dönüp uzaklaşıyorum. Buna mecburum. Eğer şu anda bir tür mesafe, *en küçük* türden bir mesafe koymazsam, sonsuza dek kaybolurum.

Tek istediğim o yatağa geri dönmek ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine izin vermek. Gerçekten umursadığını. Bu ilişkinin başlangıcı ne kadar alışılmadık olursa olsun, bunun yeniden bir ilişki *olduğunu*. Bana pek çok şey söylemesini istiyorum.

Hayır, şeyler
değil. Yalanlar.

Ve bunlar yalan olduğu için, bunları Tanrı'nın dürüst gerçeğiymiş gibi sunabileceği için, uzaklaşmak zorundayım.

Kapıya ulaştığımda sesi beni durduruyor, kendime rağmen emrin şaklaması ayaklarımı sabitliyor. "Jasmine." Dönmüyorum, cevap vermiyorum. Sadece bekliyorum. Neyse ki beni fazla bekletmiyor. "Söylediğimde ciddiydim, Ali'nin peşinden gidiyorum. Birkaç gün evde olmayabilirim ama sen burada güvende olacaksın."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, onun için bu kadar endişelenmekten nefret ediyorum. "Tamam."

"Tink Pazartesi sabahı burada olacak."

Ondan randevuyu ayarladı. "Teşekkür ederim, babacığım." Dudaklarım kelimeleri düşünmeden oluşturun ve bunu alaycı hale getirmeyi bile başaramıyorum.

"Pazartesi akşamı sekizde hazır ol." Alçak sesine biraz eğlence karışıyor. "Kendimi cömert hissediyorum, bu yüzden diz çökmeni bile emretmeyeceğim."

"Evet baba," diye fısıldıyorum. Kendimi ve kırıklarla dolu hissediyorum. En kötüsü de bu histen nefret etmiyor olmam, Pazartesi gecesi için planladığı şeyi, kendi başıma geçireceğim iki günden daha fazla iple çekiyor olmam.

Eğer dikkatli olmazsam, kendimi unutabilir ve etrafımda kurduğu bu kafesi sevmeye başlayabilirim.

Bu korku, her şeyden çok, beni tekrar harekete geçirdi. Uzun koridordan çatı katının diğer ucuna doğru yürüyorum. Cafer'in yanından ayrıldıktan sonra yatağım soğuk ve boş geliyor ama göğsümdeki daralmayı görmezden geliyorum. Aramıza biraz mesafe koymalıyım. O çok büyük, çok baskın, çok ezici. Çok fazla. Bana dokunduğunda nasıl savaşıcağımı unutuyorum. Hayır, bu doğru değil. Hala dövüşüyorum. Jafar'la dövüşmeyi *seviyorum*.

Kazanmak için nasıl savaşıcağımı unuttum.

Koşuşturan düşüncelerime rağmen uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir de bakıyorum ki pencerelerimi örten tül perdelerden içeri yumuşak bir ışık süzülüyor. Doğrulup saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Vücudum olabilecek en lezzetli şekilde ağrıyor ve kalçalarımı birbirine bastırarak ağrının tadını çıkarıyorum.

Komodininin üzerinde bir not, Cafer'in dikkatsiz karalamasıyla yazılmış kısa bir satır. *Uyandığında beni ara*. Yanında daha önce hiç görmediğim telefon duruyor.

O kadar yeni ve kaygan ki, elime aldığımda neredeyse parmaklarımdan kayıyor. Yaptığım ilk şey kontakları yukarı çekmek oldu. Sadece iki tane var. Tink. Baba. İtaatsizlik etmeyi düşünmeye bile fırsat bulamadan onun adına basıyorum. İç çekerek büyük boy koltuğuma uzanıp geriniyorum.

Cevap vermeden önce üç kez çalıyor. "İyi günler, bebeğim."

"Merhaba baba." Her söylediğimde daha doğal geliyor. Aynı anda hem doğru hem de biraz kirli.

"Rüyanda beni mi gördün?"

Bu beni bir kakhaha ile irkiltti. "Yani rüyamda seni camdan aşağı ittiğimi mi ? Eğer öyleyse, cevabım evet."

"Velet." Kıkırdaması vücudumun canlanmasına neden oluyor. Kıvrınmamaya çalışarak alt dudağımı ısırıyorum. Bunu yapmayı nasıl başarıyor? Sesi alçalıyor. "Hâlâ yatakta mısın?"

"Evet."

"O zaman senden özür dilemeliyim." Göz kırpiyorum.

"Özür dilemek, çünkü..."

"Şu anda senin güzel amcığını iyi hissettirmek için orada değilim."

Bu sefer, küçük iniltimi içimde tutamıyorum. "Oh."

"Evet. Oh." Bana bakıp eğlenmesini seksi bulmamalıydım, özellikle de daha önce nasıl ayrıldığımızı düşünürsek, ama Jafar'a verdiğim tepkiler hiçbir zaman mantıklı olmadı. Sesi derinleşiyor. "Yatağının ayak ucunda durduğumu farz et ve bana bir gösteri yap."

"Ofisine tekrar gidebilirim."

O lezzetli kıkırdamalardan biri daha. "ama sesin buruşuk ve uyuklu geliyor. Seni bunu aşmaya zorlamak istemem." En ufak bir tereddüt. "Bacaklarını aç, bebeğim."

"Mmmm." Yorganımı tekmeleyip itaat ediyorum, serin hava açıkta kalan tenimi yalarken kendimi kötü hissediyorum. "Bunu sevdim."

"Biliyorum. Şimdi beni hoparlöre ver, böylece iki elin de senin olsun."

O ılımlı sesiyle emrettiği şeyi yapmak çok kolay. Birkaç gün sonra bile, alçak sesle söylediği sözlerin altındaki gerilimi duyabiliyor, onun da bundan benim kadar etkilendiğini anlayabiliyorum. Telefonun hoparlörünü açıp yanıma koyuyorum. "Ağzını amımda hissetmeye bağımlıyım."

"Bu karşılıklı bir bağımlılık." Bir duraksama ve sonra sesi beni kırbaçlıyor. "Seni ağırlı ve boş bırakamayız, değil mi? Eğer seni doldurmak için orada olmazsam, parmaklarınla idare etmek zorunda kalırsın."

İki parmağımı olabildiğince derine sokmak için bir elimi hevesle vücudumun ortasına doğru kaydırıyorum. Çaresiz ve muhtaç bir ses çıkarıyor olmalıyım çünkü konuşmaya devam etmekte tereddüt etmiyor, şehvet ağını etrafımda daha sıkı örüyor. "Sen kötü bir kızsın, değil mi? Babanın evindeyken kaç kez o güzel amcığınla oynadın ve beni düşündün?"

İçimden bir ses yalan söylememi söylüyor ama zaten çok ileri gitmişim. "Çok fazla." "Çok," diye tekrarlıyor yavaşça. Sanki yeni bir bilgiymiş gibi. Sanki biz dün gecenin büyük bir kısmını ikimizin de son beş yıl boyunca yaşadığı fantezileri yeniden canlandırarak geçirmedim.

Ona daha fazlasını söylememeliyim, faydalanabileceği başka bir fay hattını ortaya çıkarmamalıyım. Ama yine de elimde değil. "Ne zaman sözlü olarak tartışsak, yukarı çıkıp kendime dokunurdum. Her seferinde, tıpkı şu an olduğum gibi olurum. Islak. Ağrıyor."

Alçak sesle küfretmesi inanılmaz derecede haklı çıkarıcı. Yüzü her çatladığında, sadece birazcık, bana bu düzenlemeyle denizde kaybolan tek kişinin ben olmadığımı hatırlatıyor. Kendimi parmaklarımla yavaşça beceriyorum, zevkin yavaş dalgalar halinde yükselişini yeniden yaşıyorum. Bir göğsümü avuçluyorum ve meme ucumu koparıyorum, hafif acı arzusunun daha da yükselmesine neden oluyor, beni kenara yaklaştırıyor.

"Geçen yılki doğum günün." Sesi hâlâ ihtiyaçtan boğuk çıkıyor, ama sesindeki emir geri gelmiş. "O kırmızı elbiseyi giymiştin. Ayakkabını düzeltmek için koridorda durmuştun."

Sıcaklık beni boğuyor. "Orada olduğunu biliyordum." Bilerek belimi bük müştüm, kendimi şu anki kadar kötü ve kirli hissediyordum. O zaman ne yapmak istediğimi bilmiyordum, tek amacım ona bir adım attırmaktı.

"O zaman sana dokunmamak için her şeyimi verdim. Yürümek ve o dantelli siyah külotu kenara çekip seni koridorda dillemek."

Tam olarak anlattığı gibi hayal edebiliyorum. Parti yan odada devam ediyordu, o evdeki tüm partiler gibi gürültülü ve şamatalı. Jafar'ı arkamda hissedebiliyorum, külotumu yana çekerken sert dokunuşunu, nefesini amımın üzerinde. Klitorisimin etrafında dönmek için parmaklarımı geri çekiyorum. Bu onun ağzı kadar iyi değil ama aynı onun sesinin yaptığı gibi etrafımda bir fantezi yaratıyor. "Bundan boşalabilirim. Tam oradan."

"Sessiz olsan iyi olur. Eğer biri içeri girerse ..." Alçak sesle bir küfür daha ediyor ve hiç şüphe duymadan biliyorum ki siki elinde ve kendi kendine mastürbasyon yapıyor. "Tadın durmak için fazla güzel, bebeğim. Bir erkek senin o zevk iniltilerini bastırmaya çalışmada, dilime karşı kıvrınmada kendini kaybedebilir. Yüzümün her yerine boşalmanı istiyorum."

"Sessiz olacağım. Söz veriyorum," diye fısıldıyorum, hâlâ klitorisimin etrafında dönüyorum. Odada yeterince hava yok. Tüm vücudum beklentiyle geriliyor ve dokunuşumu yavaşlatıyorum, onu dışarı çekmem gerekiyor. "Senin için bacaklarımı açacağım. İçeri girmene izin vereceğim."

"Aferin kızıma." Nefes alış verişi artık benimki kadar düzensiz. "Zamanımız tükeniyor. Her saniye birinin bize doğru yürüdüğünü duyuyor musun?"

Koridordan gelen ağır ayak seslerini neredeyse hissedebiliyorum. Bu çok fazla. Klitorisime sertçe bastırıyorum ve boşalırken haykırıyorum. Uzaktan, adımı söylediğini duyabiliyorum, heceler boğuklaşıyor, beni kenardan takip ediyor. Yatağımda uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Ona, bu duruma ve tüm hayatıma hâlâ öfkeli olduğumu hatırlamak zor. Meselenin bu olduğuna şüphe yok, ama bundan rahatsız olacak enerjiyi toplayamıyorum. "Teşekkür ederim."

"İnan bana, bu benim için bir zevk." Şimdi, sesindeki eğlenceyi duyduğumu *biliyorum*. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

BÖLÜM 15

JASMINE

Hafta sonunu garip bir içinde geçiriyorum. Yüzüyorum, film izliyorum, yorgunluktan bayılana kadar kendimi eğlendirmek için elimden geleni yapıyorum.

Yatağım.

Her gece, Jafar bana geliyor. Beni bir dokunuşla uyandırıyor, omurgamı okşayan ya da saçlarımın arasından geçen bir el. Odamın karanlığında önce elleriyle sonra da ağzıyla vücudumu keşfediyor, aramızdaki sessizlik tüm bu deneyimi ateşli bir rüya gibi hissettiriyor. Onun sikine biniyor olmam ya da beni itiş gücüyle yatağın derinliklerine doğru itiyor olması fark etmiyor. O kadar gerçeküstü ki, neredeyse kendimi yaşadıklarımın halüsinasyon olduğuna inandıracağım.

Her sabah uyandığımda, yatağımın yanındaki bir not dışında onu bulamıyorum.

Pazartesiye kadar aklımı kaçıracağım. Onu *görmek*, bir tur daha sözlü tartışmaya girmek, beklemekten başka bir şey yapmak ve Cafer'in Ali'yi avlayarak ne kadar büyük bir tehlikeye girdiğini düşünmemeye çalışmak istiyorum.

Tink'in temsil ettiği dikkat dağınıklığı için çaresizim ve bu yüzden asansör kapılarından içeri girdiğinde sabırla onu bekliyorum. Bugün üzerinde her adımda dışarı fırlayan çiçekli bir pantolon ve beyaz dantelli bir bluz var.

sutyenin içini görebiliyorum. Bana neredeyse özür dileyen bir bakış atıyor ve bu, ikinci bir kadın çatı katına başka bir giysi rafını itmeden önce sahip olduğum tek uyarı.

Günlük kıyafetler içinde bile Meg'i her yerde tanıyabilirim. Göğüslerinin arasına kadar inen siyah bir tulum giyiyor, soluk teninin parıltısı kıyafetindeki skandal sayılabilecek tek şey olduğu için daha da cezbedici. Bana yavaşça gülümsüyor. "Umarım partiyi bölmemin bir sakıncası yoktur."

Tink homurdanıyor ve rafları istediği gibi düzenlemek için işe koyuluyor. "Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi. Patron sensin."

"Pek sayılmaz." Meg bir omzunu zarif bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Hepimiz Hades'e gideceğiz."

Geçen gece onun sağında duracak kadar mutlu görünüyordu ama öğrendiğim bir şey varsa o da görünüşün yanıltıcı olabileceğidir. Dışarıda yepyeni bir dünya var ve hiçbir şeyi hafife alma lüksüm yok. "İyi günler, Meg."

"Bu çok düzgün." Tink ile anlamlı bir bakış paylaşıyor. "Şu anda kayıtlarda değiliz. Rahatlayabilirsiniz."

Nedense bunun gerçekten uzaktan yakından ilgisi olduğunu sanmıyorum. Jafar'ın Meg'in o yokken ortaya çıkmayı planladığını bilip bilmediğini merak ediyorum ve bundan hoşlanmayacağından şüpheleniyorum. Ona bunu söylemek için ağzımı açıyorum ama kendimi durduruyorum. Jafar'ın çatı katındayız ve şüphesiz çıkışların hepsi korumalar ve düşünmek istemediğim kadar çok kamera tarafından izleniyor. Meg'in kafama vurup beni ikinci bir yere kaçırabileceği gibi bir şey değil.

Sonunda onun kanepenin karşısındaki kanepenin kenarına tünedim. "Burada olmak için bir nedenin var."

"Öyle mi?" Saçlarıyla oynamayı bırakıyor ve midemi alt üst yavaş bir sırtıtışla bana bakıyor. "Belki de sadece

oyna, Jasmine. Sen muhteşem bir kızsın ve Jafar'ın seni becermesini izlemek gerçekten başka bir şeydi."

Onun ne tür oyunlar oynayabileceğini düşündükçe tenim ısınıyor ama bu uzak bir his. Jafar'a olan arzum gibi ezici değil. Meg'den etkileniyorum. Eğer Cafer geçen gece tarif ettiği türden bir senaryoda oynamamızı ayarlasaydı, kendimi kaptırırdım.

Ama bu şekilde değil.

Arkasından değil.

Omurgamı dik ve yüz ifademi düzgün tutuyorum. "Bana gerçekten neden burada olduğunu söyle ya da defol."

Uzun bir süre beni düşündü ve omuz silkti. Aynen böyle, tüm baştan çıkarma işaretleri kayboluyor ve onu ne kadar hafife aldığımı fark etmemi sağlayacak şekilde soğuklaşıyor. Meg ön tarafa doğru eğiliyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. "Seni dışarı çıkarabilirim."

Nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Tink'in alışılmadık bir sessizlikle yan tarafta durduğu yere bakmama izin vermiyorum. "Affedersiniz?"

"Sen daha güzel bir kafese kapatılmış güzel bir kuşsun." Bir elini çatı katını kapsayacak şekilde hareket ettirdi. "Seni çıkarabilirim."

"Hiçbir şeyim olmadığında özgürlük pek de özgürlük gibi hissettirmiyor." Jafar güven fonumu serbest bırakmayı teklif etti. Bunun bir tür tuzak olmadığına inanacak kadar ona güveniyor muyum bilmiyorum ama *Meg*'in binlerce şartı olmadan bir şey teklif edeceğine de kesinlikle güvenmiyorum.

Bana bakıyor. "Sana devam etmen için yeterli para ve yeni bir başlangıcın yolunu açabilecek yeni bir kimlik vereceğim. Akıllı bir kız olduğunun tüm kanıtlarını gösteriyorsun. Kendine şans verirsen ayaklarının üzerinde duracağına eminim."

Günah içimde sürünüyor. Cennet bahçesindeki yılan gibi, sadece duvarın arkasından görebildiğim bir dünya hakkında fısıldıyor.

beni çevreleyen. Bana her şey olabilecek bir özgürlük sunuyor. "Bir bit yeniği var."

"Tek şart Carver Şehri'nden ayrılman ve geri dönmemen. Aptal olmadığın sürece kimse seni bulamasın diye izini örtebilirim."

Planı önümde açılıyor ve bu hamlesi için ona neredeyse hayranlık duyuyorum. Ben burada olmazsam, savaş ödülü rolünü oynarsam, Cafer'in pozisyonu zayıflayacak. Onu tamamen devirmeye yeteceğinden şüpheliyim ama bu ona meydan okunacağı anlamına geliyor. Tekrar tekrar. Bu onu o kadar meşgul edecek ki, kendi topraklarındaki her isyanı bastırana kadar genişlemeyi düşünemeyecek. Başımı yana eğiyorum. "Cafer'in elindekiyle mutlu olmayacağını düşünmen için hiçbir neden yok."

"Akıllı küçük şey, değil mi?" Mavi gözlerinden küçük bir saygı süzülüyor. "Cafer aç doğdu. Birkaç yıl boyunca elindekiyle yetinebilir ama eninde sonunda bölgenin sınırlarına göz dikmeye ve diğer oyuncuları zorlamaya başlayacaktır. Önce Kanca'yı ele geçirecek, çünkü kapsayacak en küçük alan bu, ama bu onu sadece cesaretlendirecek." Başını iki yana sallıyor. "Carver City'de tam olarak barış yok, ama sahip olduğumuz şey ona yeterince yakın. Kimsenin gemiyi sallamasına izin yok. Jafar bile."

Dışarıdan bakınca mantıklı geliyor

ama.. Yine de bir terslik var.

"Ne fiyatı?"

Meg gözünü kırpmıyor. "Özgürlüğe ne fiyat biçebilirsin ki? Hayır, Jas- benim. Fiyat yok, anlaşma yok. Sadece karşılıklı fayda sağlayacak bir teklif."

Ona inandığımdan emin değilim. Tabanını sağlamlaştıran kadar beklemek yerine Ja- far'ın altını şimdi oymak mantıklı mı? Evet, kesinlikle. Ama Tink'in Hades'in anlaşmalarından bahsetmesinden sonra -ki bu teklif sadece Hades'ten gelebilir, ne kadar Meg'in ağzından çıksa da

Düşmeyi bekleyen başka bir ayakkabı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Düştüğünde beni ezip geçecek.

Her iki durumda da onu tamamen geri çevirmek aptallık olurdu. "Bunu düşünebilir miyim?"

"Elbette." Yine o zarif omuz silkmelerden biri. "Ama teklif yedi gün içinde sona eriyor, o yüzden hızlı düşünün." Ayağa kalkıyor ve gülümsüyor. "Görüşürüz, Jasmine."

Asansör kapıları arkasından kapanana kadar kıpırdamıyorum ve o zaman bile yavaşça ona kadar sayıyorum, sonra çeliğin omurgamdan akıp gitmesine izin veriyorum ve kanepeye doğru yığılıyorum. "Onunla hep böyle midir?"

Tink homurdanıyor. "Genellikle daha kötü olur." Kendini bir . "Rumor'un dediğine göre Meg de Carver Şehri'ne ilk geldiğinde senin gibiymiş. Her ne kadar kaçmak için her şeyini bırakmış olsa da.. Bilmiyorum. Bir şeylerden. *Onu* sarsacak kadar kötü bir şey olmalı." Rafları karıştırdı ve bana bir elbise fırlattı. "Hades'e giden yolu buldu ve bir anlaşma yaptı."

Bornozumu bırakıyorum ve elbiseyi çekiyorum. Aslında günlük giyime uygun bir tarz, koyu rengimle iyi görünen krem rengi bir kılıf elbise. "Ne tür bir anlaşma?"

"Bilmiyorum. Hades şartları en yüksek kulenin tepesinden ilan etmez." Bana bakıyor. "Bu kaleci. Bunu dene."

Başka bir elbise, bu seferki koyu kırmızı, gövdeye oturuyor ve kalçalarımın etrafında genişliyor, etek ucu dizlerimin hemen arkasında duruyor. "Bunu sevdim."

"Tabii ki biliyorsun. Senin için seçtim." Üzerimden çıkarmamı bekliyor ve yığının içinde bir kenara koyuyor. "Ama her neyse, o benim zamanımdan önceydi. Ben buralarda olduğum sürece, Meg ve Hades, Hades ve Meg."

bir adamın sağ kolu olma fantezisine kapılmak için kendime birkaç dakika veriyorum. Jafar'a. Meg ve Hades

Gördüğüm kadarıyla eşitler. Hatta belki de eşitler, ilişkileri bir anlaşmadan kaynaklanıyor ya da kaynaklanmıyor.

Jafar ve ben asla oraya ulaşamayacağız. Beni içine kapatmaya, güvende tutmaya, sadece beni tutmaya çok niyetli. "Bunda romantik bir şey var."

"Sen öyle diyorsan." Omuz silkiyor ve başka bir giysi uzatıyor. "Sana teklifini kabul etmemeni söylemeyeceğim ama dikkatli ol prenses. Meg havalı olabilir ama o da en az Hades kâr peşinde. Anlaşma berbat bir şey ama en azından kendi paylarına düşeni yerine getirecekler. Hades bir kez söz verdi mi, iş bitmiş sayılır. Bu teklif berbat."

Aynı fikirdeyim, ancak bir kaçış kapısının olması kelimelere dökemediğim bir şekilde çekici. Hayatımda ilk kez gerçek seçeneklerim var, her ne kadar çok çekici olmasa da. Jafar'la kalabilirim, onun olmaya devam edebilirim... Onun için ne olduğumdan bile emin değilim.

Ödül. İfade. İtaatkar.

Tam bir sosyopat değil, bu yüzden bana yeterince iyi davranıyor, ama bu pekala beni uysal tutmak istemesiyle bağlantılı olabilir, böylece onu becermeye devam edeceğim. Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Bütün bunlar başımı ağrıtıyor."

"Seni kıskanmıyorum. Benim anlaşmam boktan ama en azından açık."

Anlaşmasının ne olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama son anda vazgeçiyorum. Eğer bilmemi istiyorsa, bana söyleyecektir. "Sen olsan ne yapardın?"

"Bunu sana söyleyemem." Tink bir elbise çıkarıp bakıyor ve tekrar rafa koyuyor. "Ne olursa olsun, birlikte yaşayabileceğin bir seçim yapmalısın."

O haklı. Bu kendim için yapmam gereken bir seçim, iyi ya da kötü. Gülümsemeyi başarıyorum. "Bana karşı dürüst olduğun için minnettarım."

"Çok fazla müttefikin yok. Ben bir pisliğim, ama ben bile birini düştüğünde tekmeleyemem." Elinde iki çift pantolonla dönüyor. "Şimdi daha önemli şeylere geçelim. Kot mu pantolon mu? Ne hissediyorsun?"

"Kot pantolon." Sadece tek bir çiftim vardı ve onları da gizlice giymek zorunda kalmıştım çünkü babamın neyin uygun kıyafet olduğu konusunda güçlü fikirleri vardı. Kot pantolon uygun değildi.

"Tam gönlüme göre bir kız." Birkaç çift daha çıkarıp yanıma bıraktı. "Bu yığın üzerinde çalış ve bana neyi sevdiğini söyle, oradan devam ederiz."

Sonraki bir saati bu şekilde geçiriyoruz ve Tink'in konuşmayı kasıtlı olarak daha zor konulardan uzak tuttuğunu söyleyebilirim. Her ne kadar ondan bilgi almak istesem de buna izin veriyorum. Bana karşı nazik davrandı ama günün sonunda Hades'e bağlılığını borçlu ve iki stil randevusunun bunu değiştirebileceğini düşünecek kadar aptal değilim.

O gittikten sonra dikkatlice giyiniyorum. Jafar'ın bu gece için ne planladığını bilmiyorum ve bir yanım Meg'in teklifini kabul etme fikriyle boğuşurken, diğer yanım beklentiyle dolup taşıyor.

Bu nasıl olabilir?

İstediğim tek şey özgür olmaktı. Kendi seçimlerimi yapmak, boynumda asılı bir kılıç olmadan yaşamak. Dünyada normal bir insan gibi hareket etmek.

Meg'in teklifi bana bunu sağlayacaktı.

Şüphesiz yaşam tarzı için bazı ödenekler yapmam gerekecek. Bana başlangıç için yeterli para verebilir ama başlayarak kendi ayaklarım üzerinde hızlıca öğrenmem gerekecek. Bu fikir çok şaşırtıcı. Daha birkaç gece önce Cafer'e bunu tek başıma yapamayacağımı söyledim. Ya yanılıyorsam? Ya *yapabiliyorsam*?

Gitmeme izin vermiyor.

Güven fonumu serbest bıraksa bile -ki bu konuda şüphelerim var- şehirden ayrılmama izin vermeyecek. Kendi paramın olması bizi eşit seviyeye getirecekmiş gibi davranabilirim ama bu bir yalan. Jafar çok ezici. Bana dokunuyor ve beni içine ittiği hayatı istemememin tüm nedenlerini unutuyorum. O burada benimle olduğu sürece belki de bu güzel kafesin o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Ama o burada benimle *değil*.

Bütün güç onda.

Bende hiç yok.

Ben bir kadeh şarap doldururken Cafer asansörden çıkıyor. Görüntü lekeli olsa da her zamanki gibi çökmüş görünüyor. Kömür rengi takım elbisesi mükemmel bir şekilde dikilmiş ama kahverengi teni sanki yeni koşmuş gibi parlıyor. Cafer'in bana doğru koştuğu düşüncesi üzerinde durmak için fazla sarhoş edici, bu yüzden dikkatimi saçlarına veriyorum. Saçlarını kestirmesi gerekiyor; dalgalar buklelere dönüşmüş, bu değişiklik onu neredeyse daha cana yakın gösteriyor.

Daha dokunulabilir.

Adımlarını kontrol ediyor ve bana doğru dönüyor, saf adımları oturma odasını boydan boya kaplıyor. Mutfak adasının etrafında dönüyor ve kısa bir süre duruyor. Bana bakarken içimi ısıtmamaya çalışıyorum ama Cafer'in tüm dikkatine sahip olmak baş döndürücü bir duygu. Onun *takdirini* kazanmak.

Şarabımdan titrek bir yudum aldım. "Geç kaldın."

"Özür dilerim." Sesi bir oktav düşmemiş olsaydı özrü daha içten gelebilirdi. "Bir karışıklık oldu."

Sormak istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. "Ali?"

"Hâlâ rüzgarda." Jafar şarap şişesine başını sallar. "Bana bir tane doldurur musun?"

Eğer bana emir vermeye kalkarsa, sırf bunu yapmış olmak için topuklarıma . Zaten çok şey kaybettim ve her an

Onun huzurunda geçirmek, gerçekten kaçmak isteyip istemediğimi sorguladığım bir an.

Evet. Cevabım evet olmalı.

İkinci bir kadeh şarap doldurup uzatıyorum. Cafer uzun bir içki alır ve kalçasını tezgâha yaslar. Hayatımda ilk kez... hiç ... bir erkek gibi görünüyor. Sadece bir adam. İnanılmayacak kadar muhteşem, evet, ama her kelimesi ve dokunuşuyla beni temellerimden koparan bu kasırga yerine sadece bir insan.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, belli ki buklelerinin kaynağı bu hareket onu çok etkilemiş. "Onu hafife almışım."

Göz kırpıyorum. "Yani sen her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten biri değil misin?"

"Çok komik, velet." İkinci şarap içişi daha kısa sürdü ama omuzlarındaki gerginlik biraz azalmış gibi görünüyor. "Odaklandığım şeylerin çoğu babanın altını oymak ve darbeyi sahnelemektir. Beklemiş olsaydım, bu bir sorun olmazdı çünkü ikisini aynı halledebilirdim. Ama ." Omuz silktili. "Sonunda onu yakalayacağım. O iyi, ama ben daha iyiyim."

Bu ifadeyi didik didik ediyorum. Daha önce de aynı etkiye sahip bir şey söylemişti, ama genellikle ben daha derine inmeden kavga ediyor ya da sevişiyorduk. "Benim için zaman çizelgeni değiştirdin."

Bir an için konuyu saptırabileceğini düşündüm. "Evet. Size bunun nedeninin, güç değişimi söz konusu olduğunda bir evliliği ortadan kaldırmanın ebeveyn ilişkisinden çok daha zor olması olduğunu söyleyebilirim ve bu doğru bile olur. Ama tam gerçek değil." Bardağını yere bırakıyor ve doğrudan bakışlarımla buluşuyor. "Ali'nin yatağını paylaşan kadınlardan geriye kalanları gördüm."

Nefesim ciğerlerimde durdu. Aramızda oluşan gerginliği gidermek için bir yanıt, *herhangi bir* arıyorum. Alaycı bir gülümseme deniyorum. "Onları evinin içinde kovalıyor ve yakaladığında yerin ortasında beceriyor mu?"

"Yapma bunu." Jafar başını sallar.

"Neyi yapmayalım?" Kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyorum ama uçurumun kenarında duruyoruz ve uçurumdan yuvarlanırsak bize ne olacağını bilmiyorum. Geri d  nmemiz m  mk  n olmayacak. Kesin olan tek Şey bu.

Yerinden kıpırdamıyor, beni dizlerimin üzerine    t  recek Şekilde bana dokunmak için yaklaşmıyor. Kaşları koyu renk g  zlerinin üzerine iniyor. "Sana hiç istemediğin Şey yaptım mı?"

Soruda bir meydan okuma, ikimizin de bildiği bir gerçeğin gururlu bir iddiasını bekliyorum. Elbette bana istemediğim hiçbir Şey yapmadı. Cafer'i g  z me kestirdiğimden beri arzuluyorum, önce bana yasak olduğu için, sonra da o yanımdayken hayata kıvılcım sa mam hoşuma gittiği için. S  zl  m  nazara seanslarımız hayatımın en önemli anlarıydı; kendimi sadece bir golem gibi değil, başkasının emriyle hareket eden gerçek bir birey gibi hissettiğim birkaç kısa dakika.

Ama y  z ifadesinde g  rd  ğ m bu değil.

Neredeyse hasta g  r  n  yor.

"Bunu istedim. Hepsini. Daha fazlasını." Beni lanetleyecek kelimeler. Ona t  m g  c  verecek ve beni ayaklarının dibinde titretecek s  zler. Anahtarı kilidimi sadece okuduğum bir Şekilde açarken bu adamdan nasıl uzaklaŐabilirim? Kitaplarıma inanılacak olursa, bu t  r bir bağlantı hayatta bir kez gelir, eğer Őanslıysanız. Bundan kaçmak için ne t  r bir aptal olmalıyım?

 zg  r olmak isteyen biri.

Jafar yavaşça başını sallar. "Asıl konuya d  necek olursak, seni ele geçirmesine izin veremezdim, bu y  zden zaman çizelgesini değiştirdim."

Bunu sadece benim için yaptığını d  Ő necek kadar saf değilim. Bana o kadarını s  yledi. Bu, g  venliğimin hiçbir zaman sağlanamadığı gerçeğini değiştirmiyor.

herkes için bir öncelik olmuştur. Babamın değerli eşyasını en iyi durumda ve zarar görmeden tutmak için bedenimin güvenliği mi? Evet, bu önemliydi. Ama Jafar'ın bahsettiği şey bu değil. Çürükler, kesikler ve yeterli zaman verildiğinde iyileşecek şeyler değil.

Kimse cildimde izini göremese bile iz bırakacak yaralardan bahsediyor.

Şarabımı yudumluyorum. "Teşekkürler mi?"

"Bana teşekkür etme. Eğer birazcık vicdanım olsaydı, seni almazdım."

Ve sonra Ali bulup geri getirecekti. Aramızda konuştuğumuz gerçek bu. Şimdi bunu neden rahatça unuttuğunu, neden bizim durumumuzla kendini kırbaçlamayı seçtiğini anlamıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Bu hafta sonu ne oldu?" Ya beni içeri alacak ya da güvenlik adına beni bu çatı katında kapalı tutacak; işte o an, o uçurum, o dönüşü olmayan nokta. Nefesimi tutup bekliyorum.

Jafar şarap kadehini tekrar eline aldı. "Okula başlamayı düşündün mü?"

Parçalara ayrılmış olmanın baş döndürücü hissine rağmen yüz ifademi sakın tutmak için sahip olduğum tüm yeteneklerimi kullanmam gerekiyor. Jafar beni önemsiyor. Soğuk bir piç olsa bile, bundan hiç şüphe etmedim. Ama beni yetenekli biri olarak görmüyor, gerçekten. Ben değerli bir varlığım, gelişmek için özenle bakılması gereken bir evcil hayvanım. Onunla eşit olacak kadar güçlü değilim.

Eğer burada kalırsam, asla olamayacağım.

BÖLÜM 16

JAFAR

Bir şeyler değişti ve ne olduğunu anlayamıyorum. Hafta sonu yaşadığım bu karmaşa yüzünden dikkatimin dağılmış olması da yardımcı olmuyor.

Adamlarımdan altısı gitti, sanki hiç var olmamışlar gibi ortadan kayboldular ve ben sadece Ali'yi suçluyorum. Ona karşı getirebileceğim güçten korkmuyor ve ilk düşündüğüm gibi rüzgârda değil. Aksine, Yeraltı Dünyası'nda Yasemin'e ulaşması onu cesaretlendirdi. Onu yere serene kadar saldırmaya devam edecek, ama temsil ettiği tehdidi yeniden harekete geçirmek için onu *bulamıyorum*.

Jasmine cevap vermeyince onu tekrar dürtüyorum. "Okul mu?"

"Oh." Şarap kadehini inceliyor. "Sanırım üniversiteye gitmek isterdim ama bu konuda fazla düşünmedim."

Bana doğruyu söylemiyor. Bunu gözlerinin düşüşünden, parmaklarının tezgâha doğru gergin bir şekilde seğirmesinden anlayabiliyorum. Ona verdiğim her şeyi ve daha fazlasını istediğini söylerken yalan söylemedi ama şimdi yalan söylüyor.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Sesimi ılımlı tutuyorum. "Seni tanıdığımdan beri yüzünü kafesin parmaklıklarına dayadın ve gözlerini geleceğe diktin. Sakın bana bu planın içinde üniversite olmadığını söyleme."

Yasemin bana kırılgan bir gülümseme veriyor. "Ben ne zaman üniversiteye Cafer? Ali gibi bir adamla evlendiğimde mi? Gelecek planları benim gibi insanlar için değildir. Ben daha büyük bir oyunun piyonuyum. Hep öyleydim."

Kim bu kadın? Normalde teninden fişkırmaya hazır görünen ateş nerede? Arkama yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Üniversiteye gidiyorsun."

Bana attığı bakış, ancak acıyla karışık olarak tanımlanabilir. "Bu senin vereceğin bir karar değil."

"Bence öyle olduğunu göreceksin." Neden direndiğini bilmiyorum ama bir şey fark etmiyor. Jasmine benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, onu sonsuza dek bu kulede kapalı tutmak gibi bir planım yok. Bu mantıklı değil. Bunun ötesinde, kadını korumak için onu kilit altında tutmak zorunda kalmak beni zayıf gösteriyor. O kendini benim olarak görmüyor olabilir ama herkes görüyor.

Benim var.

Tek motivasyonum bu olsaydı hayat daha kolay olurdu. Gücü artırmak ve görünüşü korumak. Bu saçmalığı anlıyorum. öyle değil. Jasmine'in gerçek ayaklarının üzerinde durmasını istiyorum. Daha önce hiç şansı olmamıştı ve bunu ona veren ben olabilirim. Bu duygunun içinde bir sürü sahiplenici gurur var mı? Evet, var. Bunu inkar etmeyeceğim. Onun uçmasını ve ona bu şansı verenin ben olduğumu bilmesini istiyorum.

Beni seçmesini istiyorum.

Bu düşünce beni neredeyse güldürüyor. Ne zamandan beri bu kadar duygusallaştım? "Bana bir şey söyle, bebeğim."

"Ne bilmek istiyorsun?" Sesi çok soğuk, çok ilkel, onu mahvetmek istiyorum.

"Sırf bunu yapmış olmak için topuklarınızı mı kazıyorsunuz?
Çünkü ikimizin de zamanını boşa harcıyorsunuz."

Sonunda bana bakıyor, *gerçekten* bakıyor. Koyu renk gözlerinde çözüm bulamadığım gölgeler var. Ben bir bakıcı değilim, onu iyileştirmek için sevecek nazık bir ruh değilim. Böyle bir şeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hayatım boyunca geliştirdiğim becerilerim var ve bunlar yeterli olmak zorunda. Tezgâhı ittim ve elimi uzattım. "Hadi gel."

"Ne?"

"Bence bu konuşmayı farklı koşullar altında yapsak daha iyi olur." Elimi tutmasını bekliyorum ve sonra onu omzuma alıyorum. Küfrediyor ve sırtıma vuruyor ama Jasmine'ı taşımak hoşuma gidiyor. Yolculuk süresince bile olsa onun tamamen benim olduğunu bilmek içindeki ham bir şeyi yatıştırıyor. Asansöre binip bir kat aşağı iniyorum ve Ali'nin tekrar elimden kayıp gittiğini fark ettiğimde hazırlattığım küçük düzeneğe doğru ilerliyorum. Kolumda Yasemin'le mutlu bir şekilde şehre ineceğim zamanlar da olacak ama şu an çok tehlikeli. Ali serseri mayın gibi ve Yasemin'i öldüreceğini sanmasam da -henüz değil- aynı itidale sahip olmayan diğerlerini de kızdırıyor.

Adamın Jasmine'e asla elini süremeyeceğini anladığında iyi tepki vermeyeceğinden bahsetmiyorum bile. Bir daha asla.

Onu yavaşça yere bırakıyorum, vücudunun benimkine sürtünmesine izin veriyorum. Ellerini göğsüme bastırıyor ve bana ters ters bakıyor. "Canın her istediğinde beni sürükleyemeyeceğini anlamalısın."

"mi?" Onu bu kadar hoşlanmamalıyım, ama sonunda beni tersliyor ve titriyor, içinde taşıdığını bildiğim ateşi sergiliyor. Yüzeye daha yakın olmasını istiyorum. Onun kontrolünü istemiyorum.

Ben sadece Jasmine'i istiyorum.

Kahretsin, ama başım belada. O sadece kendini tanımladığı gibi bir piyon olacaktı, ancak ben gerçeği kabul edecek kadar kendimin farkındayım. Bu kadın uzun süre derimin altında çalıştı.

uzun zaman önce. Şimdi onu evimde ağırladığıma göre, terk edilmişlik ve arzuyla çıldırdığını gördüğüme göre, şimdi kötü olmaktan ne kadar zevk aldığını bildiğime göre?

Ben her zaman katı gerçeklerle uğraştım. Benimki gibi bir hırs, dikkatli olunmazsa bir adamın ölümüne neden olabilir ve ben duygularımın beni yenmesine izin vermek yerine beynimi kullanarak rütbelerimi yükselttim. Bu özelliğim beni çevremdeki herkesten daha iyi yapıyor ve Balthazar'ın benim geldiğimi asla görememesinin nedeni de bu. Tüm gücüne rağmen, dürtü, öfke ve bunların altında yatan korku tarafından yönetiliyordu.

Ama fantezilere kapılan, her yönden bana denk bir kadın hayal eden bir adam olsaydım?

Onu bulmak için uzağa bakmama
gerek yok. Tam duruyor.

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bir şeyi-birini-bu kadar çok istemek, düşmanlarıma dolu bir silah vermek ve beni kurtarması için hayali bir tanrıya dua etmek gibi bir şey. Onu zayıf nokta olarak görecekler ve onun için gelecekler. Onun için gelmeye *devam edecekler*.

"Jafar?" Ellerini göğsümde gezdiriyor, kaşları çatık. "Baba, iyi misin? Titriyorsun."

Kilitliyorum. Başka seçeneğim yok. Bu saçmalıkları ona itiraf etmem söz konusu bile olamaz. Gözü hâlâ kapıda ve gitmeye kalkarsa beni parçalayacağını bilmek onu durdurmaya yetmeyecek. Aksine inanmak için aptal olmak lazım. "Benimle ye."

O iri, kara gözlerini bana kırıştırdı. "Seni anlamıyorum." "Birlikte oynamak için anlamak zorunda değilsin."

Cevap olarak gülümseme yok. Sadece araştıran bir bakış. "Hepsi bu mu? Oynanacak bir oyun mu?"

Bir yalan uyduramam. "Hayır, bebeğim. Hepsi bu değil."

Bana daha fazla soru yöneltmek ister gibi dudaklarını aralıyor ama sonunda başını sallıyor ve odada aceleyle bir araya getirilmiş düzeneğe bakmak için dönüyor. Elbette son dakika gibi *görünmüyor*. Benim halkım bundan daha iyidir. Odanın ortasında küçük yuvarlak bir masa, iki uzun mum ve bir dizi gümüş takım ve tabakla birlikte duruyor. Eğer onu planladığım gece için dışarı çıkaramazsam, bunu ona ben getireceğim.

Sonunda Jasmine bana baktı. "Tamam, eğer istediğin buysa bu gece için hislerimi bir kenara bırakacağım."

Duygularını bir kenara bırakmasını istemiyorum. değiştirmesini istiyorum. Bunu ona söyleyemem. Tereyağı bıçaklarından birini kapıp bana saplamaya çalışabilir. Bu düşünce gülümsememe neden oluyor. "Sık sık insanları bıçaklamaya çalışır mısın?"

Masaya doğru ilerliyor ve ben de onu takip ederek sandalyesini çekiyorum. Jasmine oturana kadar cevap vermiyor. "Sadece gecenin bir yarısı odama gizlice girdiklerinde."

Bıçağın kasığıma batışını hâlâ hissedebiliyorum. Bir atardamara isabet etme ve beni yatak odasının zemininde kanlar içinde bırakma şansı yüksekti. Ve ben hasta bir piç olduğum için hissettiğim tek şey gurur duygusuydu. "Ali olsaydım, tehdidini yerine getirir miydin?"

"Evet." Peçetesini aldı ve kucağına yaydı. "Odama davetsiz gelen birinin iyi bir şey yapmayacağını düşünmüştüm." Bana bir kaşını kaldırdı. "Haklıymışım."

Kıkırdıyorum. "Evet, öyleydin." Üç adamım ellerinde kapalı tabaklarla içeri girerken arkama yaslanıyorum. Tabakları masaya koyup örtülerini kaldırıyorlar ve sessizce odadan çıkıyorlar. Jasmine'in yemekleri incelemesini izliyorum. "Bu Rom'un paellasına benziyor."

"Öyle."

Sürpriz işaret fişekleri, çabucak yatıştır. "En sevdiğim yeri biliyorsun."

"Sanırım sana olan hayranlığımın birçok şeyi öğrenmemi sağladığını tespit ettik."

Çatalını eline alıyor ve beni süzüyor. "Hayranlık diyorsun, ama senden etkilenmeseydim, bu dehşet verici olurdu." Tabağına bir kez daha uzun uzun baktı. "Dehşet *verici olmadığından* emin değilim."

"Soğumadan ye."

Bana o çok arzuladığım şımarık bakışlarından bir tane daha atıyor ve yemeğe başlıyoruz. Bu yemeklerin Rom'dan geldiği konusunda haklı, adı olmayan bir restoran işletiyor ama ona bu gece bize şahsen yemek yapması için adama fahiş miktarda para ödediğimi söylemeyeceğim. Beni kafesini hoş deneyimlerle doldurmakla suçlayacak ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Huzursuz olduğunu biliyorum ama Ali yeniden taşınana kadar bu konuda hiçbir şey yapamam. O zaman bile onu serbest bırakamam. Güvenliğini garanti edene kadar olmaz.

Ancak çatalını bir kenara bıraktığında önceki konuşmamıza devam ediyorum. "Neden bana üniversite hakkında yalan söyledin?"

Jasmine iç geçiriyor. "Beni hevesinle tahtanın etrafında dolaştırmaktan hiç sıkılmadın mı? Saraydaki prenses. Çatı katında prenses. Yeraltı Dünyası'nda itaatkar. Şimdi de üniversitede mi? Neden beni bu şekilde zorluyorsun?"

Ona bir şeyler söylemeliyim ama kendimi dürüstçe cevap verirken buluyorum. "Çok uzun zamandır duvarlarla çevrilisin."

"Çok uzun zamandır içime kapalıyım," diye tekrarlıyor, sanki beni doğru duymamış gibi. Jasmine şarap bardağını kaldırıyor, tekrar düşünüyor gibi görünüyor ve tekrar yerine koyuyor. "Tam bir ikiyüzlüsün."

"Suçlu."

Kolayca kabul etmem onu geriletmiş gibi görünüyor. Ters ters bakıyor. "Üniversite hakkında yalan söyledim çünkü elimi çok fazla oynarsam ne olacağını biliyorum."

Açıkça. Zaten tüm güç sende ve bende hiç yok. Her parçamı sana hediye edecek değilim."

"Çok kötü. Ben de tam olarak bunu istiyorum." Başını sallıyor. "Hayır."

Oraya da varacağız. Uzun bir oyun oynamak için bolca zamanım var. Geri çekiliyorum. "Bana üniversiteden bahset."

"Tamam." Elbisesini düzeltiyor ve bakışlarıyla buluşuyor. "Yazılım mühendisliği alanında yüksek lisans yapmak istiyorum."

Şimdi şaşkınlıkla göz kırpması sırasında bende. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim." "Neden göresin ki? Tek gördüğün güzel bir yüz. *Herkesin* tek gördüğü

güzel bir yüz. Kimse bana ne istediğimi ya da çıkarlarımın ne olduğunu sorma zahmetine girmiyor. Beynimin iş için kukumdan daha değerli kesinlikle düşünmüyorlar."

Bu konuda ben de suçluyum ama özür dileyecek değilim. Onu babasının ya da Ali'nin gördüğünden daha fazla gördüm ama görünüşe göre yeterince derin görememişim. "Anlat bana."

Beni düşünüyor, muhtemelen onunla alay etmemi bekliyor, ama ben gerçekten onun bu konudaki düşüncelerini duymak istiyorum. Jasmine'i tekrar tekrar hafife aldım ve rotamı düzeltmeye kararlıyım. Sonunda kendini toparladı. "Günlük operasyonlarımızın çoğu arkaik sınırında. Sahte kâğıt para yaratmak mı?" Başını iki yana sallıyor. "Geleceğe adım atmanın zamanı geldi. Dünyadaki servetin büyük bir yüzdesi artık dijital. Doğru beyinlerin katılımıyla, yarı insan gücü ve önemli ölçüde daha az genel bu işten pay alabiliriz."

"Kağıt para işe yarar." Bu aynı zamanda bölgemizde yaptığımız en az saldırgan şeylerden biri.

"Evet, evet." Bunu elinin tersiyle itiyor. "Bu operasyonu azaltmayı aklımdan bile geçirmem. Demek istediğim şu ki, denge çok önemli. Sadece kâğıt paraya güvenmek, yığılmış bir masadan düşen kırıntıları kemirmeye benzer.

gıda ile yüksek. Bunu doğru yaparsak kârımızı katlanarak artırabiliriz."

Biz.

Ne söylediğinin farkında olduğunu sanmıyorum, dilinin sürçmesi gerçeği gösteriyor - geleceğe baktığında bizi orada birlikte görüyor. Bu konuda yorum yapmamayı tercih ediyorum, bu sohbetten onu kişisel bir cepheye itmeyecek kadar keyif alıyorum. "Kaç kişiye ihtiyacın var?"

Gülümsemesi yavaşça kayboluyor. "Bilemiyorum. Üniversite diploması bunun sadece başlangıcıydı ve bu fikri ilk ortaya attığımda babam izin verseydi olacağım yerin şimdiden yedi yıl gerisindeyim. Bu seçeneği kestiğinde programlara bakmayı bıraktım. Nereden başlayacağımı bile bilemezdim."

Onu üniversiteye gönderme teklifim, gelişmesine yardımcı olmak kadar onu meşgul etmek içindi. Bu tamamen başka bir şey. "Daha az geleneksel bir eğitim düşündün mü?"

"Cafer, bir saat önce bu konuyu açana kadar *hiçbir şey* düşünmemiştim. Babam üniversiteye gitmemi yasakladıktan sonra, temel bilgileri kendi başıma öğrenmeyi başardım, ancak hiçbir şey ifade etmeyecekken devam etmek çok acımasızca geldi."

Onu onaylamak için başımı eğiyorum ama şimdiden olasılıkları düşünmeye başladım. "Bahsettiğiniz becerilere sahip birini bulmak çok zor olmasa gerek. Elbette buraya gelmeleri gerekecek ama bunu ayarlayabiliriz." Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Jeremiah'ya yarın bu konuyu araştırmasını söyleyeceğim." Hades'e sorabilirim. Her şeyi ya da herkesi bulmasını sağlayacak türden bağlantıları var, bu yüzden bu becerilere sahip bir kişi çocuk oyuncağı olmalı. Ama yardımının bedelini de düşünmek gerek. Kendi başıma yapamayacağımdan emin olana kadar ona sormayacağım.

"Aynen ."

"Aynen ."

Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "Seni anlamıyorum. Beni kilitliyorsun ama sonra bunu yapıyorsun. Bir de seks var."

İçimde bir eğlence titreşiyor ama onu derinlere itiyorum. Çekirgeye bakan bir kedi yavrusu izlenimi veriyor olabilir ama ben daha iyi biliyorum. Kadının pençeleri var. Kendine olan güvenini sarsmayacağım ve buna bir kez karar verdiğimde, bu sohbete dalmak dünyadaki en kolay şey olacak. "Detaylandır."

"Özür dilerim, cinsel fantezilerimde yaptığınız gibi bu düşünceyi de aklımdan çıkarabileceğinizi sanıyordum."

Ah. Bu.

Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum ve onu düşünüyorum. "Uzun zamandır birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz bebeğim. Yıllar boyunca binlerce farklı şekilde kendini ele verdin, ama asıl belirleyici olan darbeyi düzenlediğim geceydi." Hatırladıkça kanım ısınıyor. "Çekip gitmene izin verirdim, biliyorsun."

"Biliyorum." Peçetesini kurcalıyor. "Beni yakalamanı istedim."

"Farkındayım."

Kaşlarını çatıyor. "Beni sık sık kontrol ediyorsun, değil mi? Açıkça değil ama sürekli analiz ediyor ve tepkilerime uyum sağlamak için yer değiştiriyorsun." Jasmine daha sert kaşlarını çatıyor. "O anda bunu söylemek zor ama gerçek bu, değil mi?"

"Evet." Şarap kadehimi yere bıraktım. "Ne oyunlar oynarsak oynayalım, önemli olan sana ihtiyacın olanı vermek."

"Peki neye ihtiyacın var?"

"Sen." Ben durduramadan itiraf serbest kalıyor. Geri almak için, bizi soktuğum rotayı değiştirmek için çok geç.

"Jafar," kaçırıyor. "Bu nasıl işe yarayacak?"

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. Bu dokunuş beni çok az sakinleştiriyor. İlerleyeceğimiz yolun uygun bir haritası yok. Jasmine bana vücuduyla güvenebilir ama kalbiyle güvenmiyor. Eğer daha iyi bir adam olsaydım, buna saygı duyardım. Onu zorlamazdım. Kendini birlikte hayal edebileceği tek kişi ben olana kadar onu yavaşça baştan çıkarırdım.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. En iyileriyle kültürlüyü oynayabilirim, ama onu elime aldığımda ortaya çıkan adam gerçek benim. Sert. Sahiplenici. Bazen beklenmedik şekilde şefkatli. Bana güvenmesi için onu zorlayamam, bu yüzden onu beklemek zorundayım. Tek seçenek bu. Ayağa kalkıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. "İşe yarayacak çünkü bu biziz."

"Buna gerçekten inanmak isterdim."

"Buna inanmak zorunda değilsin, bebeğim. Ben ikimiz için de yeterince inanacağım."

BÖLÜM 17

JASMINE

Jafar'a aşık olmak dünyadaki en kolay şey olurdu.

Akşam yemeğimizden arta kalanlar masadan kaldırılıp birbirimize bakarken, gerçeği itiraf etmek zorunda kalıyorum: yarısından fazlasını kat etmiş durumdayım. Keşke bu bilgiden keyif alabilseydim. Aşkın, içimde çiçekler açtıran ve yüzümde aptalca bir sırıtışla dolaşmama neden olan harika, her şeyi kapsayan bir duygu olması gerekiyor. Bu hiç de öyle hissettirmiyor.

Şiddetli bir fırtınanın ortasındaymışım gibi hissediyorum ve beni yerimde sabitleyen tek şey Jafar. Her şey *acıyor*. Eğer midemde kelebekler varsa bile, onların yerini pençeleri ve dişleri olan bir şey aldı.

Bu şiddetli zevklerin şiddetli sonları vardır.

Romeo ve Juliet, bir erkek için her şeyi bir kenara atarak yansıtmak istediğim romantik bir ark değil. En azından Juliet'in aşk onu alıp götürmeden önce *bir şeyleri* vardı. Ailem, ne kadar az şey varsa, öldürüldü. Sahip olduğum her güç bir yanılsamadan ibaret. Düşmanlar gölgelerde gizleniyor.

Daha zeki bir kadın olsaydım, Cafer'i de onların arasında sayardım. "Bu gece senin için özel bir planım var."

Alçak sesle söylediği sözler beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve onun varlığının endişelerimi yok etmesine izin verdiğim için çok mutluyum. En azından kısa bir süre için. Yarın, gelecek hakkında, Cafer'in bu gece ortaya koyduklarının sonuçları hakkında endişelenmek için yeterince yakın.

Beni mutlu etmek istiyor.

Bu olumlu bir şey olmalı. Mutlu *olmak* istiyorum. Ama benim ihtiyaçlarımla onunkiler hep çelişiyor. O burada mutlu olmamı istiyor. Benim özgür olmaya ihtiyacım var.

Yarın. Yarın bir plan yapacağım.

Sonunda ona gülümseyebildim. "Özel bir şey mi?"

"Evet." Elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. Geriliyorum, beni tekrar omzuna atmasını bekliyorum ama Cafer beni arkasından sürüklemeye kararlı görünüyor. "Başka koşullar altında, bu Yeraltı Dünyası'nda gerçekleşirdi ama bazı ayarlamalar gerekiyordu."

Ali yüzünden.

Jafar beni o adamın ellerinden uzak tutmak istediği için mutlu olmalıyım. Bu konuda mutluyum. Dayanamadığım şey, çatı katından uzakta bir yer olarak Yeraltı Dünyası'nı kaybetmek. Kafesim etrafımda daha sıkı kapanmaya devam ediyor, tuzak dişleri uzuvlarıma daha derin kazıyor. Hayatımın kontrolünün bende olmadığını sürekli hatırlatıyor.

Jafar beni salona götürüyor ve ben kısa bir süre duruyorum. "Meg?"

Meg bara yaslanmış, hınzır bir gülümseme dudaklarını boyuyor. "Aptalca oyun zamanı erken geldi." Göz kırıyor. "Benim için babana teşekkür etmelisin. Ben gerçekten bir hediyeyim."

Jafar'a döndüm. "Sen..." Bunu benim için ayarladı, çünkü ilgimi çekmişti.

Ellerini saçlarıma daldırıyor ve beni göğsüne bastırmak için öne doğru çekiyor. Koyu renk gözleri kelimelere dökemediğim her şeyi görüyor. "İhtiyaçlarını karşılamak benim için bir zevk bebeğim. Hepsi." Onun

Omzumun üzerinden bakıyor ve Meg ile aralarında ne gibi bir bilgi geçtiğini bilmiyorum ama Meg'in arkamda hareket ettiğini duyabiliyorum. "Diğer fanteziye kadar çalışmak burada başlıyor."

Diğer fantezi.

Daha fazla insanı davet ettiği yer. İzlemelerinden, kanımda kaynayan daveti kabul etmelerine atladığımız Ağzımı açıyorum ama sanki odadaki tüm hava kaybolmuş gibi. Kelimeleri zorla çıkarmam üç denememi aldı. "Teşekkür ederim, baba."

Saçımı çekiştirerek dikkatimi ona yöneltmeye zorluyor. "Kurallar aynı. Güvenli kelimesi ve durur."

Bu da direnmemi, onlarla savaşmamı, beni her alt ettiklerinde arzumu daha da yükseltmemi sağlıyor. Dudaklarımı yalıyorum. "Anlıyorum."

"Güzel."

Birden soğuklaşıyor, yüz ifadesi kalbimin göğsüme fırlamasına neden olacak şekilde kapanıyor. Saçlarımı bırakıyor ve çenemi kavıyor. "Yine dalga geçiyorsun bebeğim."

"Hayır," diye fısıldıyorum. Kendimi geri çekiyorum ve beni döndürüp göğsüne yaslamadan önce bir adım atmama izin veriyor. Meg kanepeye taşınmış, bir elinde kehribar renkli bir sıvı bardağı sallanıyor ve bacak bacak üstüne atmış. Üzerinde başka bir takım elbise var; gri pantolonu vücuduna tam oturuyor, beyaz bluzu ise göğüs uçlarının belli belirsiz hatlarını görebileceğim kadar yarı saydam. Koyu kahverengi saçları yüzünden geriye doğru toplanmış ve makyajıyla mavi gözlerindeki hınzır sinsiliği vurgulayan bir şey yapmış. Koyu kırmızı ruj görünümünü tamamlıyor ve evet, bu gece görünmekten fazlasını yapacağını fark edince tüm vücudum geriliyor.

Cafer kanepeye yaklaşarak beni önüne doğru itti. "Meg'i güzel bir içki içmeye davet ediyorum ve sen *bu* elbiseyle buraya geliyorsun."

"Bana bu elbiseyi sen aldın," diye itiraz ediyorum, ona karşı geri itiyorum, kıcıımı sert horozuna karşı yuvarlamamaya çalışıyorum. Ahlaksız. Bu oyunu her oynadığımızda, Cafer beni kesinlikle *ahlaksız* hissettiriyor. Beni özüme, saf şehvete indirgiyor, fantezi üstüne fantezi kuruyor ve bunları hiç çekinmeden sunuyor. Bu adam bağımlılığın kişileşmiş hali.

"Sana o elbiseyi *benim* için giymen için aldım." Bizi bir adım daha ileri götürdü. "Amını misafirlerimize gösterebilesin diye değil."

Meg içkisinden bir yudum alıyor, sanki normal bir sohbet ediyormuşuz ve Jafar beni yolculuğu uzatmak için tasarlanmış kısa adımlarla ona yaklaşmaya zorlamıyormuş gibi rahat. Başını yana eğiyor. "Çok güzel bir amı var, Cafer. Göstermek istemesine şaşmamalı."

"Yanılıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Öyle miyim?" Öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bence baban haklı."

"Baştan çıkarmayı seviyor." Onun karanlık vaadi beni ciddi bir şekilde zorluyor. Topuklarımı sıkıyor ve çırpınıyorum, bu hareketler elbisemin eteklerini daha da yukarı çekiyor. Jafar bileklerimi sırtımın alt kısmından tutuyor ve çıtlıyor. "Şuna bak Meg. Şu anda bile şov yapıyor."

Daha fazla mücadele ediyorum, ama diğer kolunu belime doluyor ve beni ayaklarımdan tamamen kaldırıyor. İki adımda kanepeye varıyoruz. Alt dudağımı ısıırıyorum. "Dur."

"Jafar." Meg'in sesi alçak, eğlencesi Jafar'ın tehditleri kadar keskin. "Kızını bile doğru düzgün eğitemiyorsan, misafirperverliğin arzulanan bir şey değil."

"Biz bir süreç içindeyiz." Ellerimi boynunun iki yanına götürüyor. "Onları orada tut."

"Ama-"

"Eğer itaatsizlik , seni ."

Aman Tanrım.

Meg öne doğru eğiliyor, tam da o sırada kısa elbisemin uygunsuz yüksekliklere çıktığı kalçalarımınla aynı hizada olduğunu fark ediyorum. Başparmaklarını elbisenin eteklerinde gezdirerek biraz daha yukarı kaldırıyor ve beni ortaya çıkarıyor. "Külot yok. Küçük bir alaycının yanı sıra bir yalancı."

"Sana söylemiştim." Cafer ayaklarımı birbirinden ayırıyor ve bir parmağını içime sokuyor. Nefes almaktan başka bir şey yapamadan geri çekiliyor ve parmağını kaldırıyor. Hem sevdiğim hem de nefret ettiğim o çk'lerden biri daha. "Meg, seni kötü bir duruma soktuğu için boşalmasına on saniye kaldı."

"Kötü kız," diye mırıldanıyor Meg. Omzumun üzerinden bakıyor ve o bakışta Cafer'le ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok. Bir geçmişleri var, ama nedense birkaç gün önce beni kışkıandıran şey çok ... sıradan görünüyor. *Olmaması gerekenler* dünyasından kalan bir şey. Meg ellerini kalçalarımınla gezdirirken bu düşüncenin uzaklaşmasına izin veriyorum. Tüm açlarına rağmen Jafar'dan çok daha yumuşak, onun ellerinin sert olduğu yerde Meg'in elleri pürüzsüz. Koyu renk boyalı dudaklarına odaklanıyorum ve kendi dudaklarımı yalıyorum. Hareketimi yakalıyor ve kısık kahkahası kalçalarımı sıkmama neden oluyor. "Sanırım bir cezanın sırası geldi."

"Kelimeleri ağzımdan aldın." Elbisemi vücudumdan yukarı çekip başımın üzerinden geçiriyor ve esnek kumaşı başının diğer tarafındaki bileklerime doluyor. Beni tam anlamıyla kısıtırmıyor ama kapana kısılmış gibi *hissediyorum*. Cafer elini karnımın alt kısmına koyarak beni hareketsiz kalmaya zorluyor. "Tadına bak Meg. Benim küçük kızım çok tatlı."

Başparmaklarıyla amımı ayırıyor ve klitorisime doğru nefes alıyor. "Gelmek yok."

"Gelmek yok," diye onaylıyor.

Aramızdaki son mesafeyi de kapatıp klitorisimi alaycı bir şekilde yalarken başka tarafa bakamıyorum. Jafar her zaman sanki soluması gereken hava benmişim gibi üzerime atlar. Meg öyle değil. Dilinin küçük dokunuşlarıyla beni test ediyor, bakışları yüzümde sanki her bir ifadeyi dosyalıyormuş gibi.

Jafar kıkırdar. "Ne kadar da titizsin."

"Mmm." Başını kaldırıyor ama eli ağzının yerini alıyor, ayak parmaklarımı kıvıran ve Cafer'in tutuşuna karşı savaştırmamı sağlayan hafif dokunuşlarla beni okşuyor. "İlk seferinde boşalması ne kadar sürdü? Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi peşinden mi gittin?" Kendini beğenmiş gülümsemesi bol miktarda bilgi içeriyor. "İncelik, dostum." İki parmağını içime sokuyor, iç duvarımda dizlerimin dışarı çıkmasına neden olan noktayı ustalıkla buluyor.

Tutuşunu ayarlıyor, beni kalçalarımın altından yakalıyor ve genişçe açıyor. Cafer beni kolayca tutuyor, sanki isterse gece boyunca ağırlığımı taşıyabilirmiş gibi. Onun morartıcı tutuşu Meg'in parmaklarının içimde hissini daha da ateşli hale getiriyor. Nefes nefese kalıyorum. "Baba, lütfen. Lütfen gelmeme izin ver."

"Gördün mü?" Kaşlarını çatıyor. "Yeter."

İtiraz ediyorum ama Meg amıma son bir uzun öpücük konduruyor ve kanepeye yaslanıyor. Rujuyla üzerimde iz bıraktı ve rujun en mahrem yerime bulaştığını görmenin müstehcen bir şekilde seksi bir yanı var. Daha fazlasını istiyorum. Şimdi istiyorum. "Lütfen."

"Ah ah." Cafer beni tekrar yere yatırıyor, elbisemi bileklerimden çekip çıkarıyor ve bir eliyle omzuma dokunarak beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. "Onu kızdırıp sonra da gecenin geri kalanında senin amınla oynamamıza izin veremezsin. Orgazm iyi kızlar için bir ödüldür ve sen pek de öyle olmadın." dizlerinin üzerine çöktü, bir kez

Yine vücudunu kullanarak benimkini Meg'e yaklaştırdı. "Islak mısın, Meg?"

"Her zaman." Gülüyor. "Ama eğer o küçük şovun beni edip etmediğini soruyorsan? Evet, Jafar. Küçük kızının mükemmel olduğunu söyledim ve bunda ciddiydim."

"Pantolonunu çıkar."

Titreyen ellerimle pantolonunun önüne uzanıyorum. Sırada ne olduğunu biliyorum, tıpkı Yeraltı Dünyası'nda oynarken Jafar'ın sikini emmemi istediği gibi. Pantolonu kalçalarından indirip bacaklarından çıkarırken beceriksizim ama önemli değil. Kız çok güzel. Sağ uyluğunun üst kısmında bir iskelet anahtarı dövmesi var ve klitorisinin yanındaki metal piercing parıltısı ağzımı sulandırıyor. "Oh."

Ancak Meg kalçalarını açtığında direnmem gerektiğini hatırlıyorum. Geri çekiliyorum ama Cafer'in arkamda olması fazla uzaklaşamayacağım anlamına geliyor. "Masumu oynama şimdi, bebeğim. Bak onu nasıl ıslattın." Meg'in kalçalarını daha geniş açmak için etrafıma uzanıyor.

Onun nefesi beni titretiyor. O sesi tekrar çıkarmasını istiyorum. Buna sebep olan kişi ben olmak istiyorum.

"Gelmesini sağla." Emri içimde dalgalanıyor, son direniş cephemi de yakıp geçiyor. Bir parçam onun beni yalayışını hesaplı bir şekilde yansıtmak istese de, bu tür bir kontrol yeteneğine sahip değilim. Avuç içlerimi kalçalarında gezdiriyorum, Cafer'in ellerine kısa bir süre dokunuyorum ve sonra dar kalçalarından yukarı çıkıp tişörtünü göğüslerinin üzerinden yukarı itiyorum. Bu manzara kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor ve dilimi üzerinde gezdirmek için hiç vakit kaybetmeden aşağıya dalıyorum. Dudaklarımla piercingin üzerinde geziniyor, metalin ve yumuşak teninin oluşturduğu kontrastın tadını çıkarıyorum.

Meg boğuk bir kahkaha atıyor. "Çok hevesli."

"O küçük pis bir sürtük. Tanıştığınız andan beri ağzını senin amına sokmanın hayalini kuruyor." Cafer geri çekiliyor ama ben Meg'den bir nefes daha almaya o kadar odaklanmışım ki arkamda ne yaptığı konusunda endişelenmiyorum. Tadı günah gibi ve ben doyamıyorum. İtaatkâr pozisyonunda olduğumu, kontrolün Cafer'de -ve daha az ölçüde Meg'de- olduğunu biliyorum ama ona yaptığım şey yüzünden kalçalarının ellerimin altında gerilmesi bana gclymşm gibi geliyor.

Meg parmaklarını saçlarımın arasına sokarak beni daha da yaklaştırıyor ve ağzımı tekrar klitorisine doğru yönlendiriyor. "Tam oraya." Küçük bir inilti çıkartıyor. "Durma."

Ama bu yeterli değil. Ondan daha fazlasını istiyorum. Tek bir parmağımı amına sokuyorum ve etrafımda sıkılaştığında ona karşı nefes alıyorum. *Evet, evet, evet.* İkinci parmağımı da içine sokuyorum. "Onu boşaltacağım, baba."

Ellerini kalçalarımda gezdirip arkama geçiyor. Donup kaldım. Ben burada meşgulken kıyafetlerini çıkarmıştı. Aleti girişime baskı yapıyor ve ben en ufak bir hareketimde onu içime kaydıracak kadar ıslağım. Yapmamalıyım. Yapmamam gerektiğini, onun beni yönlendirmesini beklemem gerektiğini, bunun bir tuzak olduğunu *biliyorum*.

nemli değil.

Aletini içime alarak ona doğru geri çekiliyorum. Kalçalarımı kavrayıp beni kendisinden uzaklaştırdığında inlemem bir protesto çığlığına dönüşüyor. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sikin en ufak bir tadına baktığında tüm sorumluluklarını unutuyor ve orgazm olmaya alışıyor."

"Yaramaz kız." Meg parmaklarını saçlarıma doluyor ve beni amına doğru geri çekiyor. Son saniyede tutuşunu sıkılaştırıyor, tutuyor

Ona dokunmama bir santim kalmıştı. "Bir cezayı hak ediyor gibi görünüyor."

"Görünüşe göre haklısın." Jafar kıçıma sert bir tokat indiriyor. Vuruşun sıcaklığı doğrudan klitorisime çarparken bile inliyorum. "Onu boşalt, bebeğim. Bir daha durma."

Meg saçıma bırakıyor ve ben de hemen onun emrettiği gibi klitorisini çalıştırmaya geri dönüyorum. Jafar bana şaplak atmayı bırakmıyor, artan acı dalgası beni çaresiz bırakıyor. Ne için, söylemeye başlayamam. Onun siki için. Meg'in orgazmı. Elleri  zerimde.

Meg'in klitorisini sertçe emiyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum. Boşalıırken gülüyor, amı parmaklarımdan etrafında öyle bir kenetleniyor ki ona karşı inliyorum. Beni saçlarımdan çekene kadar onu yalamaya devam ediyorum. "Bu kadar yeter." Kahkahası biraz soluktan da öte ve solgun tenini bir kızarıklık ısıttı. Bana doğru sırtıyor. " yi iş çıkardın."

Jafar kıçıma son bir tokat atıyor ve sonra beni avuçluyor. "Sırılısıklam."

"Tabii ki  yle. Buna bayılıyor." Saçıma  ekiştiriyor. "Sen sevmiyor musun?" "Evet," diye fısıldıyorum.

"şuna bak, Jafar. Bu gece ilk kez dürüstlük." Sa ımdan bir kez daha çekince kal alarımdan kıvırıyorum, içgüdüsel olarak Cafer'in elini çekerken bile ona binmeye çalışıyorum. Meg gülümsüyor. "Bize ne istediğini söyle. Dürüst ol."

Nedense bu, bu gece yaptığım en cesurca şeymiş gibi geliyor. Onun bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorluyorum. Dudaklarımdan gerçeği dökmeye zorluyorum. "Sen benim klitorisimi ve onun sikini yalarken ben de Jafar'ın sikine binmek istiyorum."

Hatta sırtışı daha da genişliyor. "O haklı. Sen küçük, pis bir s rt ks n." Ona bakıyor. "Kıza istediğini verelim mi?"

Onunla yüzleşmek için arkamı d nd ğ imde neredeyse devriliyordum. Tahmin gibi çıplak, vücudu görmezden gelemeyeceğim bir davet. O

Beni yukarı çekip ağzıma alıyor ve Meg'in orgazmının tadını dilimde alabileceğini bildiğim için ellerimi göğsünde gezdirip boynuna doluyor, vücudumu ona doğru bastırıyor ve kalçalarımı yuvarlayarak beni davet ediyor. Sonunda başını kaldırdığında, koyu renk gözleri o kadar sıcak ki, beni ruhuma kadar yakıyor. "Eğer nazikçe sorarsa."

"Lütfen baba." Çenesini, boynunu, göğsünü öpüyorum, sikine doğru ilerliyorum. "Lütfen, , lütfen." Onu derin derin emiyorum, keskin nefes alışını Meg'in inlemelerini sevdiğim gibi seviyorum. Daha fazla. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ama bir kez olsun kontrolü ele almıyor, ben kelimeler olmadan yalvarırken sadece onu emmeme izin veriyor.

"İstediyini söyleyebilirim," diye gürlüyor.

"Mmm." Elini bacaklarımın arasına kaydırmadan önce Meg'in arkamda yere kaydığını hissediyorum. "Tanrım, gerçekten sıırılsıklam olmuş, değil mi?" Parmaklarıyla beni dalgın bir şekilde keşfediyor, beni boşaltmaya çalışmıyor, sadece bana dokunmaktan zevk alıyor gibi görünüyor.

"Bir dahaki sefere birkaç adam getireceğim." Sesinin bir oktav düşmesi dışında, ağzımın sikinin etrafında olmasından azıcık bile etkilendiğini anlayamıyorum. Sanki o beni parmaklamıyormuş gibi, sanki ben ona sakso çekmiyormuşum gibi benim hakkımda konuşuyor olmaları... Titriyorum ve davet için kalçalarımı biraz eğiyorum.

Meg gülüyor ve iki parmağını içime sokuyor. "Onu parmaklarken Hook'la konuştuğunu gördüm. Gözlerini ondan zar zor ayırabiliyordu ve ne kadar ıslak olduğunu bile göremiyordu. O senin sikini emerken onun amını sikebilmek için sağ kolunu verirdi. Ya da belki sen onun kıcını sikerken o da onun amını sikerdi." Başparmağını kıcıma bastırıyor, bu his beni Cafer'in sikinin etrafında inletiyor. Meg mutlu bir iç geçirdi. "Bu gerçekleştiğinde izlemeyi çok isterim."

"Bunu ayarlayabiliriz." Saçlarımı tutarak beni aletinden uzaklaştırmaya çalışıyor. "Bunu ister misin, bebeğim?"

İki yarağın içimi doldurması, iki beden tarafından kafese kapatılmak, çaresiz ve açıkta olmak... Hiç şüphe yok. "Evet, baba."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ayağa kalktı ve karşımızdaki sandalyeye oturmak için geri çekildi. "Hadi o zaman."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve dizlerimin bağı çözüldüğünde neredeyse devriliyordum. Jafar elimi tutuyor ve beni kabaca kucağına çekiyor. Beni Meg'in hâlâ diz çöktüğü yere çeviriyor ve bacaklarını kullanarak benimkileri müstehcen bir şekilde açıyor. "Onun rujunu amının her yerinde görmek hoşuma gidiyor, bebeğim."

"Ben de," diye fısıldıyorum.

"Onun da sikimin her yerine boşalmasına izin verelim mi?" "Evet, baba."

"Buraya gel, Meg."

Ayakta durmasını bekliyorum ama sürünüyor. Bu harekette kesinlikle boyun eğen bir şey yok. Yol boyunca bir yerlerde tişörtünü kaybetmiş ve Meg yavaşça bize doğru ilerlerken bir gösteri yapıyor. Kalçalarımızın arasına diz çökene kadar tam nefes alamıyorum ve sonra nefes almayı tamamen unutuyorum. Elini Jafar'ın sikine doluyor ama onu derinlemesine emerken benim bakışlarımla karşılaşılıyor.

Bir vuruş. İki.

Jafar beni kaldırdı ve Meg sikini girişime doğru hareket ettirdi. Beni üzerine yatırıyor ve çığlığımı içimde tutamıyorum. Kıpırdanıyorum, beni geren sikine uyum sağlamaya çalışıyorum ama ikisi de bana zaman tanımıyor. Kalçalarımındaki elleri beni aşağı doğru bastırıyor, bizi tamamen kapatıyor ve sonra Meg'in ağzı klitorisimde. Tüm incelikler kayboldu. Diliyle öyle bir şey yapıyor görüşüm bulanıyor. Çığlık atıyorum.

boşalırken, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen uzun orgazm dalgalarına biniyorum.

"Meg, yeter." İlk başta Cafer'in uyarısının bana yaptıklarıyla ilgili olduğunu düşünüyorum ama aşağı bakınca taşaklarını avuçladığını fark ediyorum ve Cafer'in pamuk ipliğine bağlı olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde anlıyorum.

Meg de biliyor çünkü durmuyor. Ne bana yaptıklarını, ne de ona yaptıklarını.

"Bu kadar yeter." Bizi yere döküyor, Meg'i sırt üstü yatırıyor ve yüzümü amına bastırmak için beni vücudundan aşağı sürüklüyor. "Bu orgazm için ona teşekkür et, bebeğim."

Ben onu dilimle becerirken o da içime giriyor. Şimdiden başka bir orgazmın geliştiğini hissedebiliyorum, ama bu gerçekleşmeden önce onun tekrar boşalmasını istiyorum. Onun çözüldüğünü hissetmek ve sebebin ben olduğumu bilmek istiyorum. Sonra elleri saçlarımda ve beni tekrar klitorisine yönlendiriyor. Tıpkı geçen sefer yaptığım gibi çalışıyorum, onu daha yükseğe çıkarmak için ipuçlarını alıyorum.

"Dikkatin dağılıyor, değil mi?" Jafar derinden itiyor ve kıcımlı tokatlıyor. Haykırıyorum, Meg boşalana kadar umutsuzca yalıyorum, beni öpücük almak için vücuduna çekene kadar emiyor ve yalıyorum. Jafar kalçalarına sarılana kadar beni takip ediyor.

İşte o zaman beni ciddiyetle becermeye başlıyor, vuruşları daha sert, daha derin oluyor. arasında sıkışmış olmak, tenlerinin benimkine karşı kaygan kayışı... Mükemmellik. Bunun ne kadar iyi olduğunu kelimelere dökemem. Meg beni öpmeye devam ediyor ve klitorisimi parmaklamak için bir elini aramıza sokuyor. Bu çılgın zevkin sonsuza dek sürmesi için dayanmaya çalışıyorum ama bu çok iyi. Boşaldım, dudaklarına karşı hıçkırarak ağladım. Orgazmım Cafer'i uçurumun kenarına getiriyor, derinlere dalıp küfür edene kadar vuruşları çılgınlaşıyor.

Ondan sonra zaman biraz bulanık ilerliyor. Jafar ikimizi de tekrar kanepeye oturtmayı başardı ve bir battaniyeye sardı.

Bir yerde. Meg bir orman kedisi gibi uzanmış, Jafar'ın kollarında beni izlerken kendini beğenmiş bir memnuniyet içinde. "O bir bakıcı."

"Farkındayım."

Son bir kez tüm vücudunu esnetiyor ve ayağa kalkıyor. "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız." Pantolonunu ve bluzunu çekip topuklu ayakkabılarını giyiyor. Meg alnıma yumuşak bir öpücük kondurmak için duraklıyor. "Görüşürüz, Jasmine."

Satır aralarını okumak yeterince kolay.

Teklifimi unutma.

Cafer onun odadan çıkmasını zar zor bekledikten sonra beni kucağına alıyor. "Hadi yatağa gidelim." Beni çatı katına ve doğruca odasına götürdü. Hızlı bir düşün ardından bizi yatağına yatırıyor.

Çok doğru, çok mükemmel. Bu duygunun sonsuza dek sürmesini istiyorum. Mümkün olmayan bir arzu.

Ne de rüyalar sadece şafağa kadar sürer.

BÖLÜM 18

JASMINE

Yalnız uyandım. Elimi uzattığımda Jafar'ın yerini soğuk bulduğumda bile şaşırmadım. Ben uykuya dalar dalmaz gittiğine şüphe yok.

beni tekrar sikip teslim olmasını sağladı.

Keşke gerçek olsaydı.

Keşke beni koyduğu bu yerde mutlu olabilsem. Sürekli yasaklandığım gökyüzüne bakmayayım. *Hayatım* boyunca kafesteki bir kuş oldum. Bir köpeği ödül mamasıyla sakinleştirir gibi bana orgazm vermek yeterli değil. Cafer, Ali'nin temsil ettiği tehdidi ortadan kaldırmaya bu kadar odaklanmasaydı bunu bilirdi. Sadece kalmaması gerçeği zorluyor, ben onun için hep ikinci planda kalacağım. Benim için ne hissederse hissetsin, her seferinde önce bölgeyi seçecektir.

Bu benim kabul edebileceğim bir gerçek değil.

Kararım göğsümde duran sivri bir cam ve her hareketim kırıkları daha da derinleştiriyor. Bütün gün onun yatağında yatmak ve bu duyguyu sözleriyle ve bedeniyle yatıştırmasını beklemek çok cazip geliyor, benden vermekten çok mutlu olduğum bir teslimiyet talep ediyor. Ne de olsa ben de seviyorum.

Onu seviyorum.

Bunun farkına varmak bana hiç keyif vermiyor. Eğer o başka bir erkek, ben başka bir kadın olsaydım, o zaman bu gerçeğin tadını çıkarabilirdim. Onu dışarı çıkarabilirdim.

ve boş zamanlarımda onu inceleyip onun gibi bir adama aşık olma hissinin tadını çıkaracağım.

Ben başka bir kadın
değilim. Ben Yasemin
Sarraf'ım.

Ve piyon olmaktan .

Odama dönerken rehberimi açıyorum ve dün Tink'le yaptığım görüşmeden sonra oraya eklediğim numaraya bakıyorum. Başparmağım Meg'in isminin üzerinde geziniyor. Eğer bunu yaparsam, geri dönüşü yok. Jafar bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir ama bunun planlarının önüne geçmesine izin vermeyecektir ve planları arasında beni bu kontrol altına almak da var. Beni bulmaya çalışacak ve ilk fırsatta beni bu çatı katına geri getirecek. Bu düşünceyle içimde oluşan heyecandan nefret ediyorum. Bu bir oyun değil. Bu benim *hayatım*. Aramak için düğmeye basıyorum.

Meg ikinci zil sesinde cevap verir. "Günaydın, Jasmine. Hâlâ dün geceyi mi düşünüyorsun?"

Sözlerinin yarattığı ateşi görmezden . "Bu bir iş."

"Ah." En ufak bir tereddüt. Tekrar konuştuğunda sesinde hiçbir duygu yoktu. "Anladığım kadarıyla teklifimi düşünmüşsünüz."

Bu uçurumun kenarı ayaklarımın altında parçalanıyor. Şimdi geri çekilirsem, fikrimi değiştirirsem ve önümüzdeki yirmi beş yılı kararım üzerinde bocalayarak geçirirsem kendimle yaşayamam. Zaten bu süreyi bir başkasının kontrolü altında atlattım. Bunu tekrar yapamam. *Yapmayacağım* da.

Boğazımı temizliyorum. "Çatı katından çıkmak için yardıma ihtiyacım olacak."

"Olmuş bilin. Bir saat içinde hazır ol." Telefonu kapatıyor ve beni güvence vermekten çok sorularla baş başa bırakıyor. Eğer Jafar'ın savunmasını bu kadar kolay aşabiliyorsa, bunu çoktan ayarlamış olmalı. Benden *o kadar* emindi.

Bunun farkına varmak beni rahatlatmıyor ama bu noktada hiçbir şeyin rahatlatılabileceğinden şüpheliyim. Aceleyle odama girip bir çift siyah tayt ve bol bir tişört giyiyorum. Pek gizlilik için tasarlanmış bir kıyafet değil ama dolabımı doldurmaya başlayan elbiselerden daha iyi. Saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyorum ve yeni parlak tenis ayakkabılarımı bağlıyorum.

Telefonum çalışıyor ve cevap verirken nefesimi tutuyorum. "Evet?"

"Asansörle kapalı otoparka inin. İkinci kata."

Meg'i sorgulamıyorum. Aceleyle asansöre yöneldim ve bu kez asansörün belirtilen kata kadar inmeme izin verdiğinden emin oldum. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Dediğin gibi, bu bir iş."

Her ne kadar tartışmak istesem de, bunun yerine kayıtsız bir ses çıkarıyorum. Meg bana yardım ediyor ve bu yeterli. Gerekçeler önemli değil. Eylemler *önemli*.

Otopark hatırladığımdan daha loş, ama iyi ki de öyle. Siyah bir limuzin yanaşıyor ve Meg kapıyı açıyor. İfadesinde, on iki saatten daha az bir süre önce yüzümü amına gömdüğümü ve onu iki ayakta orgazm için yaladığımı gösteren hiçbir şey yok. Bana verdiği sıcaklığa bakılırsa tanıdık bile sayılabiliriz. "Gel bakalım."

Küçük bir ses, henüz geri alamayacağım hiçbir şey yapmadığımı belirtmek için o anı seçiyor. O arabaya binmek kumdaki bir çizgiyi aşmak ve Cafer'in affetmeyeceği bir ihanet haline gelir. Eğer şimdi geri dönersem, kimse ne niyette olduğumu bilmek zorunda değil.

Arabaya bindim.

Meg'in yalnız olmadığını ancak kapı kapandığında anlıyorum.

Hades bana gülümsüyor, yüz ifadesindeki sıcaklık beni koltuğa geri itiyor. Onu kulüpte görmek bir şeydi, ama en azından varlığını azaltmak için Jafar'ım vardı. Beni koruyacak hiçbir şeyim yok.

Şimdi. Adam yaş ve güçle gelen zarif bir çekiciliğe sahip; gümüş rengi şakakları, ağzını ve gözlerini çevreleyen derin gülme çizgileri onun orta yaşlara yakın bir yerde olduğunu gösteriyor. Siyah gözlükleri ve mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbisesi, paraya alışkın ve güçle barışık bir adam izlenimini pekiştiriyor. "Arı kovanına çomak soktun, değil mi?"

İçime kapanmamak için elimden geleni yapıyorum. Bu adamda açıkça tehdit edici hiçbir şey yok. Sorduğu soru bile kuru ve Hades'ağzından çıkan her kelimeye verdiği eğlenceyle dolu.

Ve yine de.

Tehdit hissi aynı şekilde devam ediyor.

Kendimi çenemi kaldırmaya, onun karanlık bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Bunların hiçbirini ben istemedim."

"Hayır, masumlar nadiren yapar." Sanki onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi, sanki bu arabadaki varlığı düşünmekten korktuğum şeyleri temsil etmiyormuş gibi omuz silkiyor.

Meg'e bakıyorum. Elimde değil. Kısa siyah elbisesiyle Hades'in yanına tünemiş, Hades'in eli uzun bir aşinalığın rahatlığıyla onun kalçasında duruyor. Bana gülümsemiyor ya da korkunç bir hata yapmadığıma dair herhangi bir güvence vermiyor, ki bu sadece yaptığımı doğruluyor.

Lanet olsun, ama bu hediyenin karşılıksız gelmesini beklememeliydim.

Daha iyisini biliyordum, ama içgüdülerimi görmezden geldim, ödül karşı konulamayacak kadar cazipti.

Boğazımı temizlemek için iki deneme yapmam gerekti. "Ne istiyorsun?"

"Bu benim ne istediğimle ilgili değil, tatlım." Boş boş Meg'in bacağına okşuyor. "Bir erkeğin sözü, bu dünyada sahip olduğu tek değerli şeydir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Takım elbisenizin fiyatı ve kulübünüzdeki lüksün aksini gösterdiğini düşünüyorum."

Kıkırdıyor, sesi o kadar sıcak ki onunla birlikte gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. "Bu işin içine çekildiğin için üzgünüm. İyi bir kıza benziyorsun ve Meg senden hoşlanıyor."

"" Meg parmaklarını Hades'in elinin boğumları üzerinde gezdiriyor. "Ama dediğin gibi, sözünün bir anlamı olmalı."

"Haklısın, aşkım." Omuz silkiyor. "Mücadeleci birine benziyorsun. Eminim bu işin üstesinden geleceksin."

Araba bir dönüş yapıyor ve başka bir otoparka giriyor. Daha on dakika bile olmamıştı. Durup hareketsiz kaldığımızda camdan dışarı bakıyorum. Ali bir çift yanında rahatça duruyor, bakışları arabanın üzerinde, sanki renkli camlardan beni görebilecekmiş gibi aç. Çifte ve Meg'e dönüp bakıyorum. Mavi gözlerinde sempati var mı? Emin olamıyorum. "Yapma bunu. *Lütfen*."

"Dediğim gibi, sadece sözüm kadar iyiyim ve anlaşma anlaşmadır." *Neredeyse* -neredeyse- üzgün görünüyor. Pişmanlığına bir an bile inanmıyorum ama yine de ihanetin yarasına tuz basıyor.

Meg'e döndüm. "Neden?"

Sifonu çekme nezaketini gösterdi. "Bir anlaşma yaptı."

Ali'nin onlara ne teklif ettiğini sormuyorum. Bir önemi yok. İster şiddetle ister yalvararak olsun, ona uzanmamak için ellerimi sıkamak zorunda kalıyorum. "Ya bir anlaşma yapmak istersem?"

"Üzgünüm aşkım, ama oraya önce o geldi."

Ali kapıyı açıp kafasını içeri sokar. Hades'e kendini beğenmiş bir sırıtış atar. "Sizinle iş yapmak bir zevkti."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Elini sallıyor. "Kadınını al. Bir hafta içinde şartları yerine getirmeni bekliyorum."

"Olmuş bil." Ali saçlarımdan tutup beni yarı sürükleyerek arabadan çıkardı ve ayaklarının dibine bıraktı. Kapıyı çarparak kapattı ve bu pozisyondan zevk alıyor gibi görünerek üzerimde durdu. "Merhaba, Yasemin."

Acıyan kafa derime nazikçe dokunuyorum. Bir anlaşma yaptı. Bana takas edilecek bir inekmişim gibi davranıyor ve yüzündeki alaycı ifade yanan derimden daha çok acıtıyor. "Seni piç."

"Sadece anneme göre." O gülüyor ama arkasındaki adamlar her zamanki gibi taş suratlı. Ali sağdakine işaret ediyor. "Kaldır onu. Hadi gidelim."

Beni götürmek istedikleri yere gitmek istemiyorum, ama yol boyunca sihirli bir şekilde dövüş becerileri geliştirmedim ve bu yüzden adam ona vurma girişimlerimi görmezden gelip beni omzunun üzerinden fırlatırken savaştığım için çaresizim. Bunun Cafer tarafından çekştirilmekten ne kadar farklı olduğunu anlamaya fırsat bulamadan o şerefsiz beni bir sandığın içine fırlatıyor. Kapağı kapatmadan önce gördüğüm son şey Ali'nin yüzü oluyor.

Bir sandık.

O şerefsiz beni *bir bagaja* koydu.

Panik boğazımda düğümleniyor ama onu bastırıyorum. Cafer, Ali'yi ödülünden mahrum etmek için bile olsa benim için gelebilir ama Ali'nin günlerdir Cafer'in elinden kaçtığı da bir gerçek. Eninde sonunda adamı bulacak mı? Evet, bundan hiç şüphem yok. Beni kurtarmak için onu zamanında bulacak mı?

Bunu garanti edemem.

Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar net düşünebilene kadar yavaş nefes almaya konsantre oluyorum. Yardıma güvenemem, bu da kendimi kurtarmam gerektiği anlamına geliyor. İleriye giden yol benim için net değil ama bir bagajda sıkışıp kalmışken yapabileceğim tek bir şey bile yok. Panik *yapamam*. Panik ölüm demektir.

Beklemek için yerleştim.

Bana yol gösterecek herhangi bir gösterge olmadan zaman garip bir şekilde geçiyor. Arabanın durması on beş dakika sürebilir. İki saat de olabilir. Tüm iyi niyetime rağmen, Ali bagajı açıp bana sırtıttığında ışığa aptalca göz kırpmak zorunda kalıyorum. "Eve hoş geldin, Yasemin."

Korku, mide bulandırıcı bir sonlulukla üzerime çöküyor. Kesinlikle demek istediği ...

Ama beni ayağa kaldırdığında, bunu mümkün olan en gerçek anlamda söylediğini anladım. Beni babamın evine geri getirdi. Bacaklarım beni tutmayı reddediyor ama bu Ali'nin gözünü kırpmasına bile neden olmuyor. Sadece adamına beni tekrar kaldırmasını işaret ediyor. Bu sefer bizi bekleyen bir kalabalık yok, sadece ürkütücü bir yankılanma hissi herkesin inanmamı sağlıyor. Neden olmasın ki? Bu ev bir operasyon üssü olarak pek mantıklı değil. Şehrin içinde bile değil. Tabii ki Cafer adamlarına gücünü pekiştirmek için kendi bölgesindeki kilit noktalara gitmelerini emretmiştir.

O gecedен beri buraya hiç geldi mi?

Beni koridordan aşağıya taşıyorlar ve Cafer'in beni becerdiği yere sertçe bakıyorum. Külotum ve bornozum hâlâ duvara yapışmış, utancımın kanıtı olarak duruyor. Şimdi bu fikir bile gülünç geliyor. O gece beş yıllık bastırılmış arzu ve ihtiyacın toplamıydı. Jafar'ı hâlâ arzuluyorum. Ayrılmam hiçbir şeyi değiştirmedі.

Beni kurtarması için ona güvenemem.

Ali'nin adamı beni ayağa kaldırıyor ve Ali kolumdan sertçe tutarak beni çok tanıdık bir odaya itiyor. *Benim* odama. Duvara doğru ilerliyor ve sabit telefonu duvardan çekip çıkarıyor. "Buna ihtiyacın olmayacak."

Ayaklarımı yere basıyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Bu iş senin istediğin gibi bitmeyecek."

"Saçmalık." Bana vurdu. Neredeyse sıradan bir darbe, suratıma ters bir yumruk, beni ondan birkaç adım öteye tökezletiyor. Darbe babamı o kadar anımsatıyor ki gülüyorum. Bunlar onun en iyi gününde bile dolduramayacağı kadar büyük ayakkaşlar. Ali bir kabadayı ve eğer kurnazsa bile yeterince kurnaz değil. Bu eve geri dönmek bir hataydı, beni buraya getirmek ise daha da büyük bir hata.

Ali kendini ödüllü bir dövüşçü sanıyormuş gibi omuz silkiyor. "Uslu dur Yasemin, yoksa bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Yavaşça doğruluyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Sanırım göreceğiz, değil mi?"

Dizlerimin üzerine çöküp merhamet dilememi bekliyor olmalı, çünkü sakinliğim onu rahatsız ediyor gibi görünüyor. Ali başını sallıyor. "Senin için sonra geleceğim." Ve sonra odadan çıkıp kapıyı arkasından çarparak gitti. Dinliyorum ve beni içeri kapatırken kilidin tıkırdadığından emin oluyorum. Görünüşe göre sonsuza dek erkekler tarafından kilit altında tutulmaya mahkumum.

Artık değil.

Masama, yerde halımın yarı gizlediği, keskin mektup açacağımın ilk gece düştüğü yerde durduğu noktaya geçiyorum. O zaman tereddüt ettim, mi yoksa bir parçam odamdaki adamı Cafer olarak tanıdığı için mi bilmiyorum.

Tekrar tereddüt etmeyeceğim.

Mektup açacağı avucumda iyi hissettiriyor, serinliği Ali'nin bana vurduğu yerde yanağımda zonklayan kızgın sıcaklığa bir tezat oluşturuyor. İçimde bir his kabarıyor, bu his raylardan bana doğru hızla gelen bir tren görmeye benziyor. Kaçmaya çalışabilirdim ama tren içimde. Kaçış yok. Bunun yerine onu açarak karşılıyorum, duyguyu tamamen kucaklıyorum ve her parçama nüfuz etmesine izin veriyorum.

Öfke.

Bıçaklar, ateş ve acı, bunların yirmi beş yıllık birikimi. Bu duyguyu kaç kez yuttum, boğulana kadar tekrar tekrar? Karanlığa bakarak ve içimde tuttuğum şeyi yansıtıp yansıtmadığını merak ederek geçirdiğim pek çok gece.

Artık gerçeği biliyorum.

Bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha, ciğerlerime hava girmesi için zorluyorum. Öfke sadece düşünme ve plan yapma yeteneğimi engellemediği sürece işe yarar. Kapıya bakıyorum. Ali benim için gelecek. Bugün değilse bile bu gece. Beni dize getiriyormuş gibi görünmeden iktidarını sağlamlaştıramaz, tıpkı Cafer'in de aynı şeyi yapıyormuş gibi görünmeye ihtiyaç duyması gibi.

Hep piyon, asla vezir değil. Hay
sikeyim. İşte bu.

Tahtı şimdi ben alıyorum ve bu süreçte Ali'yi parçalara ayırmam gerekse bile, o daha azını hak etmiyor. Aslında, şiddeti memnuniyetle karşılıyorum. Kapıya doğru bir adım atıyorum, sonra kendimi yakalayıp masaya dönüyorum. Yatak odamın kapısının kilidini açmayı yedi yaşındayken öğrenmiş olabilirim ama bu odadan bir plan yapmadan çıkmak son derece aptalca. Öfke konuşuyor ve yapılması gerekeni yapmam için bana güç verecek olan şey öfke olsa bile, adımlarıma rehberlik etmesi için log- ic'e ihtiyacım var.

Ali'yi öldürecek güç.

BÖLÜM 19

JAFAR

"O gitti."

Geçen geceden sonra, tüm günümü bu aramayı bekleyerek geçirdim.

Neyi paylaştığımızı bilmek Jasmine'i yanımda tutmaya yetmiyordu.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Şimdilik başında bir adam bulundur." Jasmine'in izini sürüp onu çatı katına geri götürmek ne kadar cazip gelse de, bunu bir şeyi bozmuş olurum.

Yeni, kırılğan ve hayal edebileceğimden çok daha nadir bir şey.

Onu seviyorum.

Gerçek bir kutlama sebebi olmalı. O da beni seviyor. Bunu yüksek sesle söylememiş olabilir ama her etkileşimimizde bana duyduğu güvenin içinde bu var. İlişkiler daha az şeyle başlar ve bizimkinin çok fazla temeli ve bagajı var. Üzerinde çalışmamız gereken şey ikincisi ve şu anda bu Jasmine'in kendi alanına ihtiyacı olduğu anlamına geliyor. Onu çatı katına yerleştirdiğimde, asansörleri nasıl geçersiz kılacağını bulmasının ne kadar süreceğini tahmin edemezdim. Babası da onu kilitlemeye çalıştı ama o her zaman babasının koyduğu engellerden kurtulmayı başardı. Kilitli bir kapının o kadın üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Evet, onu seviyorum ve bu da gitmesine izin vermem gerektiği anlamına geliyor.

Jeremiah boğazını temizler. "Özür dilerim Cafer, yeterince açık konuşamadım. Dışarıdan biri onu otoparka götürmek için asansörleri hacklemiş. Onu Yeraltı Dünyası'na kadar takip ettiğim bir arabaya bindiriyorum."

Kıpırdamadan duruyorum. "Bir anlaşma yaptı mı?" Bu daha çok retorik bir soru ama Jeremiah yine de bana cevap veriyor.

"Ben öyle düşünmüyorum. Binadan çıktığını fark etmemiz birkaç dakika sürdü ama doğrudan kulübe geri dönmediler. Köşedeki bir otele saptılar." Bir tereddüt, istenmeyen haberi vermeden önce aldığım tek uyarı. "Onu orada bırakmışlar. Ali'yle birlikte."

Görüşüm birkaç saniyeliğine bembeyaz oluyor ve öfkeyle nefes almak için tek yapabildiğim bu. "O zaman anlaşmayı yapan Ali'ydi."

"Bu benim bahsim."

Döndüm ve çıkışa yöneldim. Kadınımın biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünmesi ve bunu kabul etmesi başka bir şey. Bu öyle değil. Yasemin asla Ali'ye gitmez, isteyerek değil. Böyle bir seçenek olsaydı, o ilk gece onu kurtarmam için bana yalvarmazdı. Yeraltı Dünyası'nda onunla karşılaştıktan sonra kusmazdı. Şu anda onun ellerinde olduğunu düşünmek...

Bunu düşünmeyi göze alamam. "Onu bul Jeremiah. Eğer o oteldeyse, kayıtları bırakmıştır. Onu hemen şimdi bul."

"Evet, efendim."

Telefonu kapatıyorum ve elimde sıkılı duran telefona bakıyorum. Onu paramparça etmek ne kadar tatmin edici olsa da, öfkenin dışa vurulmasına değmez. Gözlerimi kapatıp ona kadar sayıyorum ve sonra bunu ikinci kez yapıyorum. Öfkem geri çekilmedi, korkunun keskin kenarı onu devam ettiriyor, ama şimdi daha net düşünebiliyorum. Elimizde aktif bir başlangıç noktası olduğuna göre Jeremiah Ali'nin izini bulabilir ama ben bu bilgiye sahip olacak birini tanıyorum.

Hades hiçbir şeyi şansa bırakmazdı.

Neredeyse adamlarıma arabaya gitmelerini emredecektim, ama buraya gelişim bir saldırı başlatıyormuşum gibi görünürse, Hades tam olarak böyle karşılık verecektir. Yeraltı Dünyası daha önce sadece bir kez kuşatma altına alınmıştı. Benim zamanımdan önceydi ama söylentilere göre bir tür anlaşma yapıldı bir aydan fazla . Jasmine'in otuz günü yok.

Bir tane bile olmayabilir.

Kulübe ulaşmam yirmi dakika sürüyor. Asansörle yukarı çıkarken kendimi zor tutuyorum. Amacım söz konusu olduğunda duygularımı kontrol etmekte hiçbir zaman sorun yaşamadım. Duygu, diğer insanlar için manipüle edilmesi gereken bir şeydir. Beni ele geçirmesine izin vermek mi? Kabul edilemez.

Şu anda böyle bir seçeneğimiz yok.

O sabah Yeraltı Dünyası'nda Yasemin'in yüzündeki korkuyu düşünüp duruyorum. Babasının onu Ali'yle evlendirdiği gece şiddete başvurmaya nasıl istekli olduğunu. Onu kıracak. Ona bunu söylerken yalan söylemiyordum. Ben bir canavarım ama en azından bunu baştan kabul ediyorum. Ali bir kahraman, iyi bir adam rolü oynuyor ve karanlık eylemlerini özele saklıyor.

Meg beni ikinci asansör setinde karşıladı. Ellerini . "Oraya bu şekilde çıkmak istemezsin."

Ayaklarımı yere basıyorum çünkü Jasmine'in hayatı ve güvenliği konusuyken ona yaklaşmak kendime güvenmiyorum. "Dün gece oradaydın. Bunu harekete geçiren sendin."

Gözlerini kısar. "Beyaz şapka kartını deneme, Jafar. *Benimle* olmaz. Şu anda hepimiz kendi oyunlarımızı oynuyoruz. Üzgünüm Jas-benimki de onlara kapıldı, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Sanki zeminden Hades'in saklandığına şüphe olmayan yeri görebilecek kadar konsantre gibi başımı kaldırıp bakıyorum. "Beni geçeceğini bile bile o anlaşmayı yaptı."

"Çok sayıda insanı karşısına alacağını bilerek çok sayıda anlaşma yapıyor.

Özelmişsin gibi davranma."

"Seni arkadaşısı olarak görüyordu."

"Öyle mi yaptı?" Meg kaşlarını kaldırır. "O zaman onu senin gözetiminden aldığım için bana teşekkür etmelisin çünkü o lanet olası bir yük."

O anda ondan nefret ediyorum. Meg biz aşağılık yaratıkların üstündeymiş gibi davranıyor ama gerçek şu ki o da bizimle birlikte pisliğin içinde. Eğer ayrılmak isteseydi, bunu yıllar önce yapabilirdi. "Eğer bu anlaşma yüzünden ona bir şey olursa, burayı bizzat ben yakarım."

"Deneyeceksin." Bana uzun uzun baktı. "Onu önemsiyorsun."

"Onu önemsedğim falan yok. Siktir Meg, bunun güçle ilgili olduğunu mu sanıyordun?"

"Güç ve seks." Omuz silkiyor ve uzun kahverengi saçlarıyla oynuyor. "Senin için her zaman öyleydi."

"O kadar basit değil. Onunla değil." Soğukkanlılığımı kaybettim ve saçlarımın arasında gezdirdim. Bu boşa giden bir yolculuktu. Hades bir kez anlaşma yaptı mı, asla geri dönmez. Kendini cömert hissediyorsa bana ihtiyacım olan bilgiyi verebilir ama Meg'in burada durup kapı bekçisi rolünü oynaması durumun böyle olmadığı anlamına geliyor. "Nerede o?"

"Jafar." Başını yavaşça sallar. "Sen daha iyi bilirsin. Anlaşma yapıldı. Ödemeyi alma zamanı gelene kadar bu durumdan elimizi çektik."

Son anda hırıltımı geri çektim. "O zaman zamanımı boşa harcıyorum."

"Evet, öylesin." Dönüyor ve asansörlere doğru yürüyor. Arkasına bakmıyor.

Başından beri yanlış oynadım. Kimseye bir şey borçlu kalmamaya o kadar kararlıydım ki Hades'in anlaşmalarından birini kabul etmeyi bile düşünmedim. Ali'nin Yasemin'in peşinde olduğunu anladığım an

onu ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapmalıydım. Şimdi benim küstahlığının bedelini .

Sikeyim.

Gitmekten başka yapacak bir şey yok. Asansörle zemin kata iniyorum. Telefonumu çıkarırken gözümün ucuyla yeşil bir parıltı yakalıyorum. Tink yaklaşırken kafamı kaldırıyorum, yüz ifadesi her zamanki gibi sinirli. Bana bir kâğıt parçası uzattı. "Onu geri getir, pislik." Ve sonra gitti, asansöre doğru yürüdü ve kapatmak için düğmeye bastı.

Kâğıdı dikkatlice açıyorum ve bir nefes çekiyorum. Hades'in ustalıklı el yazısını tanıdım. Bu şey neredeyse kaligrafi. Not kısa ve öz.

Balthazar'ın evi.

Bu teraziye dengeler.

-H

Teraziye dengeliyor. Yavaş bir nefes alıyorum. Eğer Ali Yeraltı Dünyası'na izinsiz girip Hades'i kızdırmasaydı, şu anda şansım hiç yaver gitmezdi. Bunu çok yakından düşünemiyorum, bunun benim lehime ne kadar az farkla sonuçlandığını düşünemiyorum.

Jeremiah'ı arıyorum. "Ne yapıyorsan bırak ve bütün adamları topla. Nerede olduklarını biliyorum."

Kadınımı elde etme zamanı gelmişti.

BÖLÜM 20

JASMINE

Bir Li akşam yemeğine gelmemi istiyor. Bu saçmalığa

gülebilirim.

Şu anda gülebilseydim normal bir hayatım olurdu. Bunun yerine, oturuyorum

Düşmanımın masanın karşısında, kolumda mektup açacağıyla beyaz bir elbise içinde oturuyordum. Saldıracak kadar yakın değil. Henüz değil.

Jafar'ı bu kadar uzun süre alt ettiği için ne kadar zeki olduğunu anlatıp dururken yarım kulakla dinliyorum. Cafer'in ihanetinin bedelini babam ödediği için ne kadar üzgün olduğunu. Beni düşmandan kurtardığı için ne kadar mutlu olduğunu. Ellerimi kulaklarıma kapatıp sırf onun büyüleyici sesini bastırmak için çılglık atmak isteyene kadar devam ediyor. Sessizliğime kaç kelime döktüğü önemli değil; gerçeği değiştiremez.

Jafar bu eserin kötü adamı olabilir ama tek değil, hatta en kötüsü bile değil.

Beyaz şarabımı içiyorum ve yüz ifademi boş tutuyorum. İki adamı, geldiğimizden beri gördüğüm tek iki adam, koridora açılan kapının her iki yanında pozisyon alıyorlar. Kılıcımı kullanmamı engelleyemeyecek kadar uzaktalar ama şu anda ben de çok uzaktayım. İçlerinden birini tanıdığımı fark ettim. İsmi dilimin ucunda dans etse de babamın adamlarından biri. Babam kızıyla yakınlaşmaya benzer bir şeyi teşvik etmeyi pek sevmezdi.

şimdi bana karşı çalışacak. Bu adamın Ali'yi desteklemesi, taraf değiştirip beni desteklemesi için iyiye işaret değil.

Bunun için doğru bir zaman yok. Ali'nin beni aç bir şekilde izlemesi bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bu gece bir şeyler deneyecek, mesela yemekten hemen sonra. Eğer akıllıysam, hamlemi yapmak için yalnız kalmamızı bekleyeceğim. Eminim adamlarına beni kaçırmaya çalışmasını izletmeyecektir. Bilmiyorum ve bilmediğim için de riske atamam.

Gerçi tek sebep bu değil. Her zaman bir piyon, ama asla bir vezir.

Başından beri kendimi böyle görüyorum. Eğer bunu değiştirmek istiyorsam, *gerçekten* değiştirmek istiyorsam, o zaman bu halka açık olmalı ve reddedilemeyecek bir açıklama göndermeli. Gözlerimi kapatıyorum ve evrene bir dua savuruyorum. Daha yüksek bir güce inandığımdan emin değilim, ama eğer varsa, beni dinliyorsa, bundan sonra olacaklar için alabileceğim tüm yardımı kullanabilirim.

"Dikkatini bile vermiyorsun," diye hırılıyor Ali.

Gözlerimi açıyorum ve yüz ifademi gülümsemeye benzer bir hale getirmeye çalışıyorum. "Tabii ki öyleyim."

Parmaklarını şıklatıyor. "Buraya gel, Jasmine." Yavaşça sırtması midemin tiksintiyle sıkışmasına neden oluyor. "Sana aldığım elbisenin içinde sana bir kez bile bakamadım." İtaat etmemi, ayağa kalkmamı ve masanın etrafında dönerek önünde durmamı bekliyor. Elbise kendim için seçeceğim bir şey olmasa da gayet güzel. Göğüslerimi ve karnımı sarıyor, kalçalarımda genişliyor ve dalga dalga yere düşüyor. Kumaşın vücuduma yapışması olmasaydı, yüksek yakası ona mütevazılık yanılması verebilirdi. Sütyen takmadım ve Ali'nin bakışlarının göğsüme odaklanmasının nedeni de bu. Göğüslerime bu kadar odaklandıysa, bileklerime bakmayacaktır.

"Neden beyazı seçtiğimi biliyor musun?"

Bu konuşmayla ilgileniyormuş gibi davranmak midemi bulandırıyor ama ses tonumdan duygularımı uzak tutmayı başarıyorum. "Neden beyazı seçtin?"

"Çünkü bugün bizim düğün günümüz, Jasmine."

Bu beni durdurdu. Sonunda baktım, *gerçekten* baktım. "Seninle evlenmiyorum, Ali. Asla evlenmeyecektim."

Rahat gülümsemesi yerinde duruyor ama kara gözleri öfkeyle parlıyor. "İşte burada yanıyorsun. Sen satın alındın ve paran ödendi. Babanın zenginliklerin tadını çıkaracak kadar uzun yaşayıp yaşamaması, senin sözleşme gereği benim olduğun gerçeğini değiştirmez. Arzunun bununla bir ilgisi yok ama..." Bana bir kez daha uzun uzun bakıyor. "Güzel olman seni incitmiyor."

Öfkem yeniden yükseliyor, o kadar güçlü ki nefesimi ciğerlerimden alıyor. Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Artık neredeyse ulaşabiliyorum. "Güzel, evet. Babamın mal varlığını Jafar'dan geri aldığında zengin de olacaksın." *Neredeyse* adını ağzımdan kaçıracaktım.

"Sen bir ödölsün. Buna hiç şüphe yok." Elini uzattı. "Buraya gel."

Sol elimi onunkine koyuyorum ve kalçalarının arasında durmam için beni kendine çekmesine izin veriyorum. Ali iri yarı biri değil ama güçlü biri. En azından benden daha güçlü. Bedenimin yumuşak ve uysal olmasını istiyorum. "Ne satın aldığına bakmak istiyorsun."

"Beni suçlayabilir misin?" Bileğimi tutmaya devam ediyor ve boştaki elini üzerimde gezdiriyor. Karnımda. Göğüslerimde. Amımı. Bir adamın bir atı satın almak için incelediğini hayal ettiğim gibi. Dokunuşunda sıcaklık yok ama bu beni hasta olmamak için savaşımdan alıkoymuyor. Sonunda Ali arkasına yaslanıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Kesinlikle bir ödöl."

Kelimeler arıyorum ama elimde öfkeden başka bir şey yok. "Ali?" "Evet?"

Yavaşça eğiliyorum, bakışlarım onun ağzına kilitleniyor. Başka bir adammış gibi davranıyorum, sık sakallı ve hınzırca kıvrılmış dudakları olan biri. Jafar. Hayır, onu düşünemem. Şu anda olmaz. Bileğimi çekiştiriyorum ve beni bırakıyor, böylece başparmağımı alt dudağında gezdirebiliyorum. "Sana daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey söyleyebilir miyim?"

"O da ne?" Ben ona bakışları biraz bulanıklaşıyor. Bunun işe yaraması için yakın olmalıyım. O karşı koymadan önce saldırabilmeliyim.

Nefesimi dudaklarında hissedebileceğinden emin olana kadar eğildim. "Beni becermene izin vermektense ölmeyi tercih ederim." Bıçağımı boğazına saplıyorum ve tüm gücümle sıkıyorum. Beni itti ama artık çok geçti. İkimiz de kana bulanmıştık. Onun kanıyla. Doğrudum ve kendimi onun kara gözlerinden hayat akarken izlemeye zorladım. Bunu ben yaptım. Bunu ben seçtim. Tanıklık edeceğim.

İki adam cesedine ulaşırken kılıcımı kaldırıyorum. "Şu anda bir seçeneğiniz var beyler. Ya diz çökersiniz ya da ona katılırsınız."

"Seni *kaltak*." Yabancı bana doğru ilerliyor, bakışlarında şiddet var.

Babamın adamı onu sırtından vurmadan önce iki adım atmayı başarıyor. Yere düşüşünü izliyoruz ve sonra dikkatimi Jonah'a çeviriyorum. Bu onun adı. Kaşlarımı kaldırıyorum, içimde sürünen korkuyu göstermemeye kararlıyım. "Söyleyecek bir şeyin mi var Jonah?"

Silahını omuz kılıfına geri sokuyor ve beni düşünüyor. "Baban seni bir insandan ziyade bir kız çocuğu olarak gördü." Sadece beklediğimde, devam ediyor. "Onun varisi olduğunu her şekilde kanıtladın." Ali'nin bedenine başını sallıyor. "Herkes seni takip etmeyecek ama yeteri kadarımız edeceğiz."

İşte güç böyle bir şey. Bu baş döndürücü his beni sersemletiyor ve nefessiz bırakıyor ama hiçbirinin ifademe yansımasına izin vermiyorum. Elbiseme bakıyorum. Kırmızı ön tarafı boyuyor ve

Hem. Her ne kadar onu bedenimden söküp atmak istesem de, kullanmamamın aptallık olacağı bir mesaj gönderiyor. "Topla onları." Bıçağımı elbisenin üzerinde dalgınca temizliyorum ve omuzlarımı döndürüyorum. "Fuaye."

"Evet, hanımefendi."

Ancak o gittikten sonra bunun bir tuzak olabileceğini düşündüm. Ama ne amaçla? Jonah hem Cafer'in hem de Ali'nin yaptığını kolayca yapmaya kalkışabilirdi; beni kullanarak kayan yıldızını hiyerarşinin en tepesine gönderebilirdi. İşe bile yarayabilirdi. Diğerleri için yeterince iyi görünüyordu.

Eğer bu bir tuzak *değilse*?

Belki de gemiyi sallamak istemeyenler vardır. Cafer'in darbesinden önce işlerin gidişatından memnun olan ve ilk fırsatta buna geri dönmekten mutlu olacak olanlar. Onları bu arzularından dolayı, bunu inandıkları kişiyle aynı safta yer almak istedikleri için suçlayamam.

Yavaşça fuayeye doğru ilerliyorum. Elbisem fayanslarda kırmızı izler bırakıyor, bu da başlı başına bir ruh hali. Her biri beni bir parmak hareketiyle öldürebilecek yirmi adamla karşı karşıya olsam bile çenemi dik tutuyor ve omuzlarımı geri çekiyorum. Kimse özellikle saldırgan görünmüyor, ancak işlerin bu şekilde kalmasını sağlamak bana bağlı.

Merdivenlerden geçmeme izin vermek için ayrılıyorlar ve dikkatlerini tenime değen fiziksel bir ağırlık gibi hissediyorum. Çok fazla beklenti var ve onları ikna edebilmem için tek bir şansım var. Sığ bir nefes alıyorum ve sesimi yansıtıyorum. "Ben babamın kızıyım." Gerçek, göğsümde hasta bir şekilde otursa bile. "Sadakatinizi pekiştirmek için beni kullanmaya çalışan bir sürü taklitçimiz oldu." Jafar'ı düşünmek beni neredeyse durduruyor. Bunun için, bu gücü onun elinden aldığım için beni asla affetmeyecek. Bu operasyon, benimle birlikte göreve geldiğinden beri planladığı bir şeydi.

ve Şimdi kendimi onunla hırsının arasına koyuyorum, onu seĒim yapmaya zorluyorum.

Üzgün değilim.

Onu seviyorum. Sanırım o da beni seviyor. Ama Jafar'ın bu hayatta taptığı bir Şey varsa, o da güçtür. Aşk bu tür bir bağlılıkla nasıl karşılaştırılabilir?

"Sadakat yemini et ya da defol. Bu sizin tek Őansınız olacak. İtaatsizliğe müsamaha gösterilmeyecek." Ellerimi açtım, çizdiğim tabloyu çok iyi biliyordum. Onu kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışan her erkeği öldürecek olan kanlı gelin. "İtaatsizliğin bedelini biliyorsun. Şimdi karar verin."

Bir adam dönüp dışarı çıktı. İlk gece Jafar'ın beni *paylaşmasını* isteyen adamı tanıyorum. Bekliyorum ama kimse onu takip etmiyor. Umduğumdan daha iyi. Jonah'a başımı salladım. "Babamın ölümüne isyan edenleri de getirin. Onlara da aynı seĒeneęi sunun ve buna saygı gösterin." Dikkatimi diğerlerine veriyorum. "Bir Ēember oluşturun. Tesislerin birçoğunu geri almamız gerekecek ama siz bu göreve fazlasıyla hazırsınız. Babamın mirasını geri almak Şimdi başlıyor." Kelimeler dilimde kötü bir tat bırakıyor ama bu adamların anlayabileceği bir duygu. Saygı duyabilirler.

Dönüyorum ve yavaşĒa merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Bu ilk tıkanma noktası olabilir ama son olmayacak. Diğerleri de beni sınayacak ve büyük Ēaplı bir isyanı önlemek için onları bastırmak zorunda kalacağım. Bu küçük itirafı bile gizlemek için titreyen ellerimle elbisemin eteğini sıkıyorum. Bunu da atlatacağım. Başka bir seĒeneęim yok.

Ancak kendimi odama kilitlediğimde, nefret ettiğim elbisemi çıkardığımda ve kaynar sıcak suyun altına girdiğimde gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Bunu istememiştim. HiĒbirini. Ne babamın mirasını, ne de benden talep edeceği bedeli.

Ama bu özgürlüğümün bedeli. Kendimden başka kimseye hesap vermemek, babamın gölgesinden -Cafer'in gölgesinden, Ali'nin gölgesinden- çıkıp kraliçe rolüne adım atmak demek.

Suyun pembeleşmesini izliyorum ve hıçkırıklarımı içimde tutmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Onu terk ettikten sonra bile Jafar'la bir şansımız olduğunu mu düşünmüştüm? Benim için gelecektir. Bundan hiç şüphem yok.

Ama diz çökecek mi?

Yoksa onu sonsuza dek
kaybedecek miyim?

BÖLÜM 21

JAFAR

Balthazar'ın evine rekor bir sürede varıyoruz ve o zaman bile bunun yeterince hızlı olmadığını biliyorum. Ali Yasemin'i aldığından beri saatler geçti,

Ona her şeyi yapabileceği saatler. Onu öldürmeyecektir, ama garanti edebileceğim *tek* şey bu. Eve giden virajları umursamaz bir hızla alırken yanımdaki Jeremiah direksiyonu sıkıca kavırıyor. Gevşeyemiyorum, umursamaz bir ses tonu takınamıyorum. Yasemin'le birlikte benim de yapmacıklık yeteneğim yok oldu. "Onun güvenliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmıyoruz."

Boğazını temizliyor. "Eve yaklaştığımız anda ateş etmeye başlarsa bu bizi dezavantajlı duruma sokar."

"*Hiçbir şey*, Jeremiah. Bu bir emirdir."

Kapıya varmamız beş dakika daha uzun sürüyor ve bu sürenin büyük bir kısmını Jasmine'in benden kaçmak zorunda olduğunu hissetmesini önlemek için yapabileceğim farklı seçimleri gözden geçirerek geçiriyorum. Kahretsin, kaç kere onu dışarı çıkarmayı teklif ettim? Mantıken, benim ona bir çıkış yolu göstermemin onun kendi çıkış yolunu bulmasıyla aynı şey olmadığını biliyorum ama korku her seferinde mantığın önüne geçiyor.

O tehlikede.

Şu anda Ali'nin ellerinde acı çekiyor.

Bu benim hatam.

Kapının önünde duruyoruz, arkamızdaki üç araba sıraya giriyor. Kapı kapalı, mülke girişi engelliyor ama daha azını beklemiyordum. Beklemediğim şey, Balthazar'ın eski güvenlik şefinin kollarını kavuşturmuş, silahını tam teşhir ederek orada durmasıydı. Benimle birlikte atlamadı ve son duyduğuma göre Ali'den de pek memnun değilmiş.

O neden burada?

Jeremiah'nın uyarı sesini duymazdan geldim ve arabadan çıktım. Ön tarafa döndüm ama birkaç metre ötede durdum. "Jasmine için geldim."

Jonah başını yavaşça sallıyor. "O oyunu sen ve yanlış bir oyundu."

"Sen neden ? Ali de aynı oyunu oynuyor."

"Öyleydi."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Aynen dediğim gibi." Jonah her zamanki gibi acımasız. "Arabana geri dön. Seni görmek istiyorsa geçebilirsin, sadece sen ve ilk arabada kim varsa. Diğerleri bekleyecek."

Kelimelerini ayırmaya çalışıyorum. Ali de aynı oyunu oynuyordu, geçmiş zamanda. Beni görmek istiyorsa mı? Ne haltlar dönüyor burada? Jonah'a daha fazla soru yöneltme isteğimi zar zor bastırıyorum. Bana cevap vermeyecek ve bu onu içeri girmemizi reddedecek kadar kızdırabilir. Gerekirse kapıdan geçmek için savaşıabiliriz ama barışçıl yollardan geçme şansımız varsa bunu değerlendirmeliyim. "Öyle olsun."

Arabaya doğru yürüdüm ve içine girdim. "Diğerlerine burada beklemelerini söyle."

Jeremiah bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Belki de kaybetmişimdir. Sonunda "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" dedi.

"Hayır. Ama tek seçenek bu."

Birkaç uzun dakika sonra kapılar açılıyor ve Jonah bizi ileriye doğru yönlendiriyor. Kendimi nefesimi tutarken buluyorum ama duramıyorum. Devasa genişlikteki evde bulacaklarımızdan korkuyorum. Jasmine'i korumalıyım. Benim başarısızlığım onu bu duruma soktu ve onun affını kazanmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ona elini süren herkesi bıçaceğimi bilerek bu durumla barışmak . En azından o zaman güvende olduğunu bilirim.

Artık benim olmasa bile.

Ön kapının yanında durup içeri girerken göğsüm çok daralıyor. Destek olarak sadece Jeremiah varken, kendi derimle daha çok ilgilenmeliyim. O iyi, ama kimse *o kadar* iyi değil. Ben iyi değilim. Dünyam ihtiyaçlara indirgenmiş durumda. İki kelime.

Bul. Jasmine.

Görünüşe göre çok fazla bakmama gerek yok. Merdivenlerden iniyor, saçlarını geriye doğru örmüş, yüzünün sağ tarafında bir morluk oluşmuş. Elbisesi hayatın kanının renginde, neredeyse siyaha çalan koyu bir kırmızı ve her adımda etrafında dalgalanıyor. Elindeki metal parıltı, ilk gece beni tehdit ettiği bıçağa dönüşüyor.

Bu, kurtarıcısıyla buluşmak için acele eden bir kurban değil.

Bu, bir düşmanla anlaşma yapıp yapmamayı düşünen bir kraliçe.

Merdivenlerin yarısında duruyor ve etrafımızdaki odaya süzülen erkeklerin farkında olmama rağmen gözlerimi ondan alamıyorum. "Ba-Jasmine."

"Jafar." Sesi bile daha güçlü, daha sert çıkıyor. Sanki ayakları yere sağlam basıyor ve artık dik durmak için benim yardımına ihtiyaç duymuyor. Uzun bir süre beni inceliyor. "Ali vermek istemediğim bir şeyi almaya çalıştı ve bu yüzden öldü."

Ali öldü.

Küçük kızımın onu öldürdüğünü bilmek için satır aralarını okumama gerek yok, muhtemelen sıkıca tutunduğu o bıçakla. Kahretsin, ama elimden gelse onu bundan kurtarırdım. Ses tonumu yumuşatmaya çalışsam da, sonraki kelimelerim alçak ve düzensiz çıkıyor. "Özür dilerim."

İncelemek için bıçağı kaldırıyor, bıçak ışıktan parlıyor. "Bir piyon olmaktan bıktığıma karar verdim. Babam beni varisi olarak görmemiş olabilir ama aslında ben onun varisiyim. *Adamları* -benim adamlarım- bunu kabul etti. Geriye kalan tek soru, diz çöküp tekrar aramıza dönecek misin, yoksa sürgüne mi gideceksin?"

Sürgün.

Blöf yapmıyor. Eğer onu kraliçe olarak kabul edemezsem, hayatı boyunca yaşadığı kutuya geri dönmeye zorlarsam, o zaman beni . Bunu yapmak kalbini kırabilir ama free-dom'unu benden daha çok seviyor.

Bunun için onu
suçlamıyorum. Nasıl
suçlayabilirim ki?

Hayır, kendimi başka bir hükümdara adamak asla planlarımın bir parçası değildi. Dün biri bana bunu düşünüp düşünmediğimi sorsaydı, gülüp geçerdim. Ama bu sadece başka bir hükümdar değil. Bu Jasmine. Gururuma yapışırsam onu kaybederim ve içgüdülerim başka bir şansım olmayacağını söylüyor. Bu, şehvet ve baskınlıkla geçersiz kılabileceğim bir şey değil. Kuma bir çizgi çekti ve ben de ona uyabilirim ya da defolup gidebilirim.

Sonunda, hiç seçenek yok. Hâlâ boğazımın arkasındaki korku ve çaresizliği tadabiliyorken değil. Onu sonsuza dek kaybedeceğimin kesinliği. Kraliçesiz bir krallık nedir ki? Onun her zaman yanımda olmasını istemiştım. *Böyle* görünmeyebilirdi ama fark eder mi? Bölgeye sahip olacağım ve Jasmine'e de sahip olacağım.

İtaatkar olarak değil.

Tam ortak olarak.

Yavaşça, çok yavaşça, merdivenlerin dibinde tek dizimin üstüne çöküyorum. "Kraliçem." Jeremiah'nın arkamda beni takip ettiğini ve sözlerimi tekrarladığını hissedebiliyorum.

Jasmine yavaşça başını sallar. "Güzel." Bakışlarını Jeremiah'ya çevirir. "Adamlarının geri kalanını bilgilendir. Jafar, benimle gel." Dönüp merdivenlerden yukarı çıkmaya başlar.

Onun hızına uyarak ve aramızdaki mesafeyi koruyarak takip ediyorum. Beklenmedik bir gurur içimi ısıtıyor, dudaklarımın kenarlarını çekiştiriyor. Kahretsin, ama beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Şehirden buraya gelirken kendime işkence ettiğim tüm senaryolarda, bir kez bile Ali'nin durumu tersine çevireceğini, liderlik rolüne soyunacağını ve bunu varis olarak hakkı olduğunu iddia edeceğini düşünmemiştim. Ne kadar aptalmışım. Ali onu küçümsedi ama ben de küçümsedim. Bunu uzun bir süre telafi edeceğimi sanıyorum.

Eğer izin verirse.

Odasına giden yolu gösteriyor. Kapıyı usulca arkamızdan kapatıyorum ve bekliyorum. Her ne kadar yanına gitmek, ellerimi vücudunda gezdirip daha fazla yara saklamadığından emin olmak, cevaplar talep etmek istesem de buna hakkım yok.

Gerçekten, söylenecek tek bir şey var. "Özür dilerim."

Yasemin bıçağını masaya bıraktı ve bana döndü. "Ali'yi ben öldürdüm."

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın." Ona tehlike oluşturacak kadar yaklaşımadan önce bu işi halletmeliydim.

"Bana zarar verme şansı olmadı." Dalgınca yüzüne dokunuyor. "Bunun dışında."

O aptalı ölümden geri getirmek ve kızıma elini sürdüğü için onu tekrar öldürmek istiyorum. Bunu söylemek buluttan başka bir şey yapmaz.

öfkemi odaya yaydım. "Babanın yerini aldın." "Evet. Öyle yaptım."

Bundan nefret ediyorum. Birbirimizle pek çok şey olduk ama hiçbir zaman yapmacık ve kararsız olmadık. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Sözüme sadık kalacağım, Jasmine. Buna güvenmen için hiçbir neden yok ama ben güveneceğim."

"Biliyorum." Elbisesinin kumaşını yumrukluyor ve kendini rahatlamaya zorluyor gibi görünüyor. Sonunda çenesini kaldırıyor ve sert bir bakışla beni iğneliyor. "Ya seninle eşit olacağım ya da hiçbir şey olacağım. Beni anlıyor musun? Seni seviyor olmam, bir daha asla ayaklarının dibinde oturacağım anlamına gelmiyor." En ufak bir tereddüt. "En azından yatak odamızın dışında."

Göğsümde umuda benzer bir şey alevleniyor, vücuduma yayılması başımı döndürüyor. "Beni seviyorsun."

"Tabii ki seni seviyorum, seni aptal." Bir adım atıyor ve sonra bir adım daha atıyor, ellerini göğsüme koymak için yavaşça hareket ediyor. "Benimle ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ama artık başkasının şartlarına göre yaşayamam. Ya uçacağım ya da kendimi kayalıklara atacağım ama bu *benim* seçimim olmalı. Bununla yaşayabilir misin?"

Uzanıp parmağımı çenesinde gezdiriyorum, çürükten kaçınmaya dikkat ederek. "Dışarıda, senin sağ elin olacağım."

"Evet." Tereddüt yok. Sadece sakın bir anlaşma. "Burada mı?"

Yavaşça gülümsüyor. "Burada, ben senin küçük kızınım." Gülümseme kayboluyor. "Bununla yaşayabilir misin?" diye tekrar soruyor.

"Evlen benimle."

Jasmine dokunuşuma doğru eğiliyor. "Bir yıl sonra, bu canavarın başındaki yerimi sağlamlaştırdığımda bana tekrar sor. O zaman bakarız." Bu bir evet değil, ama garip bir şekilde bununla bir sorunum yok. Parmağına yüzüğümü hiç takmasa bile, o her şekilde benim.

Ve ben de onunum.

Sonunda, tek bir cevap var. "Evet, bununla yaşayabilirim. Sen yanımda olduğun sürece, pek çok şeyle yaşayabilirim."

Sanki bir yanı cevabımdan şüphe ediyormuş gibi yavaşça nefes veriyor. Jasmine bir adım geri atıyor ve sonra bir adım daha. "O zaman kutlamalıyız." Bir kaşını kaldırıyor, kara gözlerindeki muziplik ruhuma merhem oluyor. Bu kadın beni daha önce hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyor. Bana daha önce kimsenin *meydan okumadığı* bir şekilde *meydan okuyor*. Kelimeleri dudaklarından dökülür dökülmez yakalayabilecekmişim gibi öne doğru eğiliyorum. Jasmine gülümsüyor. "Yıllar boyunca senin hakkında kaç kez fantezi kurduğumu sormuştun."

"Ben yaptım."

"Her zaman beni bu yatakta becermeni istemişimdir." Yatağa çarpana kadar bir adım daha geri atıyor, gülümsemesi genişliyor. "Becer beni baba. Hayal edebileceğimden daha iyi yap."

Ona doğru bir adım atıyorum ve beni yarı yolda karşılıyor, sanki yeniden onaylanmaya benim kadar ihtiyacı varmış gibi bana çarpıyor. Üzerindeki elbiseyi yırtıyorum ve onu elbisenin altında çıplak bulduğumda lanetliyorum. "Hep bunu istiyorsun."

"Benim için geleceğini biliyordum." Boynumu, çenemi, ağzımı öpüyor. "Kapıdan içeri girdiğinde senin için hazır olmak istedim."

Sanki benden hiç şüphe etmemiş, onun yanında durmak, onunla birlikte olmak için ne gerekiyorsa yapacağımdan hiç şüphe etmemiş gibi. Onun inancı, ona olan tutkumu daha da artırırken bile beni alçaltıyor. Onu kaldırıyorum ve o da hemen bacaklarını belime doluyor. Yatak çok uzakta. Aramızdaki bu yeni geleceği sağlamlaştırmak için şimdi onun içinde olmalıyım. Desteklemek için.

Jasmine de aynı şekilde hissediyor olmalı. uzanıyor, güveniyor Onu tutmam için beni kaldırdı ve sikimi serbest bıraktı. Bir nefes sonra beni girişinde yakaladı. Tek bir yumuşak hareketle içine girdim.

O anki sevgi neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyordu. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum baba." Beni öpüyor. Kahretsin, ama kendimi Jasmine'in tadında, dilini benimkine vuruşunda, ben onu sahiplenirken bile beni sahiplenişinde kaybedebilirim.

Mükemmellik.

Onu yatağa yatırdım. "Sessiz olsan iyi olur. Adamlarının sikimin etrafında dolandığını duymasını istemezsin."

"Bu doğru. Adamlarım." Topuklarını sırtımın küçük kısmına gömüyor ve onu daha sert becermem için beni tahrik ediyor. Göğüsleri her darbeye zıplıyor ve yüz ifadesi çok sert. "Ağzımı kapat. Beni boşalt baba."

Omurgamda baskı oluşmaya başladı bile, bu karşılıklı iddia daha fazla dayanamayacağım kadar seksi. "Kraliçe sensin. Kendini boşalt."

Gülümsemesi beni neredeyse kör ediyor. Boynumun arkasına asılıyor ve elini klitorisini parmaklamak için aramızda kaydırırken bile ağzımı kendi ağzına doğru çekiyor. O da benim kadar hazır ve üç vuruş sonra, sikimin etrafında parçalanırken geri çekilip ağzını elimle kapatmak zorunda kalıyorum. Bu çok iyi. Bundan daha fazlası, onun içine derinlemesine boşalmak, ilişkimizdeki bu yeni dönüşü kelimelerden çok daha güçlü bir şeyle mühürlemek *istiyorum*. Düşük bir küfürle orgazm oluyorum ve bunun bitmesini istemeyerek içine pompalamaya devam ediyorum.

Sonunda yan tarafını bırakıp bacağını kalçamın üzerine attığımda gülüyor. "Neden benimle işinin bitmediğini hissediyorum?"

"Seninle işim asla bitmeyecek." Gerçek, apaçık.

Mutluluk gözlerini aydınlatıyor. "Güzel." İki parmağımı içine sokarken alt dudağını ısıyor. "Bir saat içinde generallerimle buluşmam gerekiyor."

" zaman sen orgazm olmadan önce birkaç orgazm için daha vaktimiz var." Yüz ifadesinin zevkten bulanıklaşmasını izliyor, buna neden olanın burada, yatağında, onun yanında ben olduğum gerçeğinin tadını çıkarıyorum. "Artık bölgenin kraliçesi olduğuna göre, bundan sonra ne yapacaksın?"

"Bunu bana *şimdi mi* soruyorsun?" Nefes nefese gülüyor. "Anladığım kadarıyla bir önerin var."

"Seviyorum." Üçüncü parmağımı da içine sokuyorum. "Geçenlerde biri bana opera- tyonumuzu dijital ortama taşıyarak iyi para ve güç elde edilebileceğini söyledi."

"Mmm." Dokunuşuma doğru eğiliyor, beni daha derine çekmeye çalışıyor. "Bu kişi kulağa oldukça parlak geliyor."

"Öyle. Güzel ve zeki." Doğrudan kulağına konuşmak için eğildim. "Ve benimkine."

Parmaklarımı becermeye çalışırken kalçaları hareket ediyor.

"Tekrar söyle." "Benim." Onu kendime yaklaştırıyorum, dokunmaya devam ediyorum.

Tekrar parçalanıyordu. "Benim küçük kızım, benim kadınıam." Alt dudağını ısıırıyorum, ağlamasını ağzımla yakalıyorum. Ancak onu uçurumun kenarından indirdikten sonra sözümü bitiriyorum. "Benim kraliçem."

* * *

Jafar ve Jasmine'in hikayesini okuduğunuz için çok TEŞEKKÜRLER! Bu, bugüne kadar yazdıklarımdan biraz daha karanlık ve biraz daha seksiydi, bu yüzden umarım yazmaktan keyif aldığım kadar okumaktan da keyif almışsınızdır! Eğer okuduysanız, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Kötü Kötüler serisi, Hades ve Meg'in bir rakibin oğlu olan Herkül'e karşı intikam planı yaptıkları DERSİMİ ÖĞREN'de devam ediyor. Ancak bu iki seksi güç merkezi, Herkül'ün masaya getirdiği her şeyle başa çıkmaya hazır *değildir*.

Onunla nasıl başa çıkacaklar? Çıkış günü duyurusunu kaçırmamak için [haber bültenime](#) katılın!

Yeni bir sürümü veya indirimi asla kaçırmadığınızdan emin olmak ister misiniz? [Haber bültenime](#) kaydolduğunuzdan emin olun! Bülten aboneleri ayrıca her ay tanıtımlar, kapak açıklamaları ve özel kısa öyküler gibi özel içeriklere sahip oluyor.

Bir sonraki seksi mı arıyorsunuz? Sürgündeki bir prens, koruması ve bir türlü yalnız bırakmayı başaramadıkları barmenin yer aldığı MMF mé- nage [THEIRS FOR THE NIGHT](#) adlı ÜCRETSİZ novellamı alabilirsiniz.

* * *

[GECE İÇİN ONLARA EDİN](#) bir göz atmak için OKUMAYA DEVAM ...

Bunu aklından çıkarmaya kararlı olan Meg içkisini yudumladı ve yakındaki bir masanın üzerine koydu. "Hadi dans edelim!" Cara'nın içkisini bitirmesini bekledi ve ardından arkadaşını kalabalığın içine çekti. Kendilerine küçük bir yer açtılar ve ritimle birlikte hareket etmeye başladılar. Çok geçmeden bir adam Cara'nın dikkatini çekti ve Cara mutlu bir şekilde ona sürtünüyor, kulağına bir şeyler söylerken adamın pazularını okşuyordu. Meg'in kahkahası müzik tarafından yutuldu. Tekrar tek başına kollarını başının üzerine kaldırdı, yüzünü geriye doğru eğdi ve çakan ışıkların onu yıkamasına izin verdi.

Sert bir el kalçasının etrafını sarana ve onu sert bir bedene doğru geri çekene kadar her şey harika gidiyordu.

Birinin onu tuttuğunu fark etmesine fırsat kalmadan hem eli hem de bedeni yok oldu. Bu yokluk onu dengesiz bıraktı ve ayak bileği dönerek onu yana doğru savurdu.

büyük bir erkek göğsüne çarptı. Yabancı onu kolayca yakaladı, Meg dengesini yeniden bulurken elleri dirseklerini kavradı. Meg yukarı baktı... ve bir çift yıkıcı mavi göz daha önce olduğu gibi nefesini kesene kadar yukarı bakmaya devam etti.

VIP salonundaki güzel adam.

Çiftin diğer yarısının sarhoş bir adamı kalabalığın arasından çıkışa doğru sürüklediğini görmek için tam zamanında omzunun üzerinden baktı. *Oh*. Bir el dirseğini bıraktı ve nazik parmaklar çenesini kavrayarak dikkatini tekrar görünürdeki kurtarıcısına çekti.

Kurtarılmaya ihtiyacım olduğundan değil.

Sıkı bir gülümseme verdi ve dudak büktü. *İyi misin?*

Bu nasıl bir soruydu ki? Kadınlar kulüplerde her zaman ellenirdi. Bu iyi bir şey değildi ama bu düzeyde bir tepkiye değmezdi. Yine de hoş bir şeydi ve adam cidden çekiciydi ve kendini yavaşça başını sallarken buldu.

İkinci adam birkaç dakika sonra geri döndü ve Mavi Göz sırtıttı. Bu ifade yüzünü aydınlattı ve ona, kızın topuklu ayakkabılarıyla geriye doğru sallanmasına neden olan eğlenceli bir hava verdi. Ona tepki vermesi için bolca zaman tanıyarak eğildi ve kulağına konuştu. "Bizimle dans eder misin?"

Dur bir dakika, biz mi?

Her ikisine de, bu gülümseyen yabancıya ve onun çok daha ciddi partnerine bakabilecek kadar geriye doğru eğildi. İkisinden yayılan hisler o kadar tuhaftı ki Meg ne yapacağını bilemedi ama sanki iki muhteşem erkeğin aynı anda onunla dans etmek istemesi her gün oluyormuş gibi başını sallarken buldu kendini. Sanki onlar bir çiftti ve o da...

Eğer çift olsalardı ne olacağını bilmiyordu.

Muhtemelen eşcinseldirler, değil mi? Başka türlü mantıklı değil.

Heteroseksüel erkekler bu ikisinin yaptığı gibi bir dans partnerini paylaşmazdı. Sorunsuz bir şekilde hareket ettiler, aralarında sanki

Bunu daha önce binlerce kez yapmışlardı. Her zaman diğèrinin nerede olduğunu biliyor gibiydiler ve ikisi de onunla aralarında dikkatli bir mesafe bırakarak sadece kalçalarına dokunuyor, başka hiçbir yere dokunmuyorlardı.

kadar seksiydi ki, zar zor dayanabildi.

İkinci şarkıya gelindiğinde kişisel bağları hakkında iyi bir fikir edinmişti bile. Mavi Gözler son derece eğleniyor gibi görünüyordu, bakışlarındaki sıcaklık neredeyse donunu eritecekken bile ifadesini aydınlatan bir sırıtışla her zaman hazırdu. Bu adam kendini tam gaz hayata atan ve sonuçlarına katlanan türden . Günahkâr dudakları çok iyi vakit geçireceğinin sözünü veriyordu ve adamın kızın ağzına bakışı karşısında kız dudaklarını yalamamak için *kendini* zor tuttu.

Dark and Broody onun mükemmel bir muadiliydi. Mavi Gözlü'den daha iriydi, geniş omuzları neredeyse kulübün görüş alanını kapatıyordu. Kısa siyah saçları askeri bir tarzda kesilmişti ve kısa sakalı herhangi bir hipster trendini takip etmekten ziyade unutkanlık izlenimi veriyordu. Düz siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti ve tüm vücudunu gergin bırakan bir zahmetsizlikle kalçalarını onunkilerle eşleştirmesi gerçeği dışında, onun sadece hareketleri yaptığını düşünebilirdi. Onun bu becerisini yatakta nasıl kullanacağını hayal bile edemiyordu ama yine de...

Ve yine de onu izleyiş şekli vardı, sanki onun tadının nasıl olduğunu zaten biliyormuş ve en sevdiği şeker gibi dilindeki lezzetin tadını çıkarıyormuş gibi.

Şarkı değişti, o ay tüm radyolarda çalan bir şarkıya dönüştü ve insanlar içkilerini bırakıp içeri doluştukça dans pisti hareketlendi. Meg ve partnerleri arasındaki boşluk ortadan kalktı ve Meg kendini erkeklerin arasında sıkışmış buldu. Dark ve Broody'nin elleri Meg'in kalçalarındaydı ve Meg Blue'ya yaslanmıştı.

Eyes'ın göğsü. Dark ve Broody onun arkasında bir duvar görevi görerek kalabalığın en kötüsünü onlardan uzak tuttu. Mavi gözleri saçlarını boynundan uzaklaştırdı ve dudakları kulağına değdi. "Bizimle bir içki iç."

İşte yine oradaydı. O kelime, anlamı ile olgunlaşmış. *Biz.*

Sanki onlar bir bütünmüş ve onları bir bütün olarak kabul edebilir ya da reddedebilirmiş gibi.

Kendini , değil mi? Senden bir içki içmeni istedi.

Kalabalık yeniden kabarak onları birbirine daha da sıkı kenetledi ve o dondu kaldı. Onu istedikleri, *her ikisinin* de onu istediği gerçeğini karıştırmak mümkün değildi. Parmakları Mavi Göz'ün göğsünde esneyerek göğüs kaslarını yoğurdu ve elleri kalçalarına, Dark ve Broody'nin onu hafifçe tuttuğu yerin hemen üzerine indi. Elleri hafifçe kıpırdadı, serçe parmakları elbisesinin eteğinin hemen altındaki çıplak uyluk derisini çizdi. Sadece bu kadar. Daha fazlası değil.

Ama ruhunun derinliklerine kadar damgalandığını hissetti.

THEIRS THE NIGHTFOR 'ı şimdi ÜCRETSİZ indirin!

TEŞEKKÜRLER

Kötü adamları her zaman kahramanlara tercih etmişimdir, bu yüzden bu kitabın çıkış hikayesi hayatımın büyük bir bölümünü kapsıyor. Wicked Wallflower Coven Facebook grubundaki hanımlar olmasaydı bu kitap ortaya çıkmazdı. Jafar'ın ne kadar seksi olduğu hakkında sohbet etmenin böyle bir hikayeyi ortaya çıkaracağını kim bilebilirdi? Bu kadar misafirperver olduğunuz ve bu kitap için en az benim kadar heyecanlı olduğunuz için teşekkür ederim!

Wicked Wallflower Club'dan Jenny Norbak ve Sarah Hawley'e ve bu kitabın ilk versiyonunu okuduğu için Andi J. Christopher'a çok teşekkürler.

Düzenleme konusundaki yardımları için Eagle ve Lynda'ya, kapak için de Mignon Mykle'a teşekkür ederim. Mükemmel ve istediğim hissi tamamen karşıladı. Bayıldım!

Her zaman olduğu gibi, Lalana, Asa ve Lauren'e bu kitabı yazma yolculuğunda bana destek oldukları için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız aklım başımda olmazdı!

Tim'e her şey için sevgi ve teşekkürler. Gerçekten, her şey için. Hatta bir Danua yavrusu almam için beni yemleyip değiştirdiği için bile, çünkü kim midilli büyüklüğünde bir kucak köpeğine ihtiyaç duymaz ki? Öptüm!

Sapık kötü adamlar yazdığımı duyup "Evet, bu hikayeyi istiyorum" diyen herkese teşekkür ederim. Siz benim halkımsınız!

YAZAR HAKKINDA

New York Times ve USA TODAY çoksatan yazarı Katee Robert hikâyelerini anlatmayı büyükbabasının dizinin dibinde öğrendi. Evlilik Sözleşmesi adlı 2015 tarihli kitabı RITA finalisti oldu ve RT Book Reviews tarafından "doğru miktarda gerilim ve gerilime sahip, zorlanarak okunabilen bir kitap" olarak nitelendirildi. Seksi çağdaş ve romantik gerilim yazmadığı zamanlarda zamanını çocuklarıyla hayali oyunlar oynayarak, kocasını "ya olursa" sorularıyla çıldırtarak ve kaçınılmaz zombi kıyametini planlayarak geçiriyor.

www.kateerobert.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.